

LOREN ZANE GREY

AL ALFA ROMEO
DRIVE ALFA ROMEO

DUSOT KOPYT

LOREN ZANE GREY

DUSOT KOPYT

edice
KIOKAN

Copyright © 1985 by LOREN ZANE GREY
Translation © Jiří Bálek, 2009
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu AMBUSH FOR LASSITER
přeložil Jiří Bálek
Redakční úprava Miroslav Kozák
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2009
shop@alpress.cz

Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 978-80-7362-756-0

Badiemu, mému příteli z kmene Ponca.

Kapitola 1

Lassiter s ponurým výrazem ve snědé tváři poslouchal vysvětlování Timmieho Borlinga, svého spoluvězně v cele. Přestože se plán na první pohled jevil poměrně jednoduchý a bezpečný, Lassiter zůstal ostražitý.

Podle Borlinga měli uplatit velitele strážných Joplina.

Jakási hezká dívka, která pracovala v kantýně v blízké vesnici, schová peníze na úplatek na místo, kde je Borling najde a předá veliteli stráží.

„Něco se mi na tom plánu nezdá,“ zasyčel Lassiter a mřížemi se podíval do úzké chodby k dalším celám, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá.

Borlingovi se v pohledném obličejí odrážela netrpělivost.

„Je dobrý, Lassitere.“

„Tak mi řekni, kdo sežene ty peníze na úplatek?“ zeptal se Lassiter skepticky.

„Toho chláпка neznám. Ale musí to být nějaký neznámý přítel, který moc dobře ví, že jsme nevinní.“

Lassiter potichu zaklel. V oprané vězeňské kombinéze vypadal vyšší než metr sedmdesát pět. Trup se mu od širokých ramen zužoval k úzkému pasu a nohy měl dlouhé a svalnaté.

„Kdo je ten neznámý přítel? To bych chtěl vědět.“

Vysoký světlovlasý Borling jen netrpělivě mávl rukou.

„Může to být kdokoli, sakra.“

„Dělá mi to starosti, Timmie. Joplin nás nechává pracovat stranou od ostatních už pět dní za sebou. Pak se zničehonic objeví to děvče a na první pohled se mu zalíbíš...“

„Jsem pěkný chlap.“ Borling na něho mrkl a s palci zastrčenými v podpaží rázoval po cele. Nakonec se zastavil a nečekaně zvažněl. „Jsem ochotný do toho jít hlavně kvůli svému synovi. Něco mi říká, že mě Rance potřebuje,“ Lassiter polkl. „Útěk. Jasně, s tím souhlasím. Jen se mi nelíbí, že v tom má prsty Joplin.“

„Je na peníze. Proto to bude fungovat.“ Borling položil Lassiterovi ruku na rameno. „Jdeš do toho se mnou?“

Lassiter přikývl.

* * *

Následujícího rána je spolu s osmi dalšími vězni vyvedli z vězení a křovinami u řeky až k bavlníkovému poli. Tam zůstal hlídat vězně jen samotný Joplin.

Jakmile se dostali na místo, odpočítal Borling sedm dlouhých mužských kroků, tedy čtrnáct kratších ženských.

Dovedly ho k vysokému křovisku naditce. Hned za ním se v ranním slunci leskla řeka. Lassiter sledoval, jak si Borling klekl u velkého plochého kamene a začal hrabat.

„Bože, Lassitere, opravdu to udělala,“ zajásal Borling po několika minutách. Zvedl ruce zašpiněné od hlíny a držel v nich zlaté mince vyndané z úkrytu. Lassiterovi se při pohledu na lesknoucí se peníze rozbušilo srdce. Rychle se ohlédl přes křoviska a spatřil, jak se k nim blíží mohutný strážný Meager Joplin s puškou pod svalnatou paží.

Pro Lassitera to znamenalo, že se musí pustit do práce.

Začal motyčkou s krátkou násadou přejíždět po zemi a po očku pozoroval Borlinga, který pomalu vstával. Joplin s úšklebkem v široké brutální tváři došel ještě blíž. Zastavil se a opatrně se podíval přes rameno na zbývajících osm vězňů pracujících na bavlníkovém poli o kus dál. „Máš prachy?“ zeptal se Borlinga. Ten zvedl obě dlaně, takže Joplin mohl vidět padesát lesknoucích se zlatých

dvacetidolarových mincí. Joplin mu je beze slova sebral a vzápětí mu cinkaly v kapse kalhot.

„Padejte, vy dva,“ zasyčel a podíval se na Lassitera. Otočil se a zamířil k poli, kde pracovali ostatní.

„Nevěřím mu,“ zašeptal Lassiter a chytil Borlinga za paži.

Borling se mu však vytrhl a v úsměvu se mu zablýskly zuby. „Kašli na to. Zabralo to. Věděl jsem, že to vyjde!“

Sklonil se, chytil metrový řetěz, kterým měl spoutané kotníky, a rozběhl se hlouběji do křoví. Lassiter váhal jen pár vteřin, pak také popadl svůj řetěz a spěchal za Borlingem, který už měl pět metrů náskok.

Křoví naditce poskytovalo dokonalý úkryt, díky němuž se jim podařilo zvětšit vzdálenost mezi nimi a zbývajícími vězni. Každým krokem, při kterém se neozval poplach, začínal Lassiter více věřit v úspěch. Námaha mu nezkracovala dech, protože po osm měsíců, co byli s Borlingem ve věznici Rimshaw, se udržoval v dobré kondici. Zatímco jednou rukou přidržoval řetěz a druhou rozhrnoval křoví, zaslechl v dálce dusot koní.

Ranní klid najednou protřal zvuk výstřelu z pušky. Lassiterovi ztuhla krev v žilách, když uviděl, jak Borling vpředu klopýtl. Na levé straně jeho zad se objevila malá vlhká skvrna. Když se Borling ohlédl, měl obličej zkroucený bolestí. V očích se mu však nezračila jen bolest, ale i trpké poznání, že byli zrazeni.

„Vyříd' Deliře...“ Více ze sebe nedostal. Na rtech se mu objevily krvavé bubliny, padl na kolena a nakonec na bok.

Křoví vybuchlo dalším výstřelem z pušky. Lassiter zůstal ztuhlý v předklonu. Úlomek větvičky ho zasáhl do čela a roztrhl mu kůži. Instinktivně vycítil, že další kulka ho nemine. Bylo mu jasné, že pro Timmieho Borlinga už nic udělat nemůže. Vycenil zuby, přeskočil mrtvého přítele a s výrazem vzdoru v sluncem opáleném obličejí se za řinčení řetězu rozběhl. V místech, kde byla křoviska řidší, viděl, jak z věznice vybíhají další postavy s puškami.

Ve stejném okamžiku si ho všiml i Joplin, který se k němu rychle blížil, protože ho na rozdíl od Lassitera nezdržoval řetěz. Zůstal stát a zvedl pušku. Zároveň se ozval rozkaz od vysokého rozčíleného muže v sedle ryzáka.

„Nechte toho, Jopline!“ křikl jezdec a vytáhl z pouzdra revolver. Byl to Seymour Galendor, ředitel věznice Rimshaw.

Ryzáka prudce zastavil a namířil pistoli na Lassitera.

Ten lupal po dechu a nejprve se domníval, že mu největší nebezpečí hrozí od Galendora. Jakmile si však všiml směsice vzteku a obav ve výrazu Joplinova obličeje, rychle změnil názor.

„Vyřídím to s ním, pane Galendore,“ štěkl Joplin. Vrhł se vpřed, ale Galendor pobídl koně, který do strážného narazil bokem a Lassitera tak zachránil před úderem pažbou do lebky. Joplin měl zjevně v úmyslu ho zabít. Těžká pažba však přeci jen Lassiterovi dopadla plnou vahou na čelist. Všechno se propadlo do temnoty.

Galendor se na vězně smutně podíval. „Hluboce jste mě zklamal, Lassitere. Dovolil jsem vám a vašemu příteli Borlingovi pracovat venku, protože mi vás bylo líto. A vy jste se mi odvděčili pokusem o útěk.“

Jeho slova však byla naprosto zbytečná, protože Lassiter zůstával v bezvědomí.

„Měl sem tušení, že s těmahle dvěma budou problémy,“ prohlásil Joplin a po očku se podíval na ředitele. „Šťěstí, že sem si všimnul, jak utíkají.“ Galendor, štíhlý čtyřicátník, obrátil svou pozornost k Joplinovi. „Lassitera chci živého.“ Pevně se zahleděl vrchnímu strážnému do jeho žlutavých očí. „Rozumíte, Jopline?“

„Ano, pane.“

Galendor si dlouze povzdychl. „Myslím, že s Lassiterem naložíme jako obvykle. Poslouží ostatním vězňům za odstrašující příklad.“ Zdálo se, že ho událost rozesmutnila.

Již od začátku se na mnoha místech mluvilo o tom, že Galendor má na ředitele věznice, jakou byla ta v Rimshawu, příliš měkkou povahu. Do funkce ho jmenoval místní guvernér, který byl shodou okolností jeho švagrem.

„Jako trest by mělo bohatě stačit, že je jeho přítel mrtvý,“ pokračoval Galendor a smutně potřásl hlavou. „Jenže to bohužel nestačí.“

* * *

Když Lassiter konečně otevřel oči a viděl kolem sebe jen tmu, napadlo ho v první chvíli, že takhle vypadá smrt a že se brzy setká se svým mrtvým přítelem Timmiem Borlingem.

Pak položil obě dlaně dolů na podlahu a ucítil pod nimi studený kámen. Přestože během osmi měsíců strávených ve věznici Rimshaw v téhle cele nikdy nebyl, instinktivně ji poznal. Díra!

Seděl na podlaze, zády opřený o stěnu. Přemýšlel, jak dlouho mohl být v bezvědomí. Nevzpomínal si, že by ho sem přinesli. Pohnul čelistí a ucítil bolest z hluboké tržné rány po pažbě Joplinovy pušky. Při pouhém pomyšlení na brutálního dozorce se mu sevřel žaludek. I to ho přesvědčilo, že je skutečně naživu. Pochyboval, že by mrtvola mohla cítit takovou nenávist, jaká právě šířila jeho.

Čas se Lassiterovi táhl jako spoutaný těžkými okovy.

Dvakrát denně mu otvorem ve spodní části dveří celý dovnitř strčili plechový talíř s jídlem a hrnek. Většinou netušil, jestli zteplala voda a okoralý chléb znamenají večeři nebo snídani. Občas dostával vodovou polévku.

Jednoho dne se dveře otevřely. Světlo zaplavilo temnou celu a po dlouhém přežívání ve tmě udeřilo Lassitera do očí. Uslyšel hlas ředitele Galendora.

„Nevstávejte z podlahy,“ varoval ho nervózně. „Jestli se pohnete, budu střílet.“

„Co ode mě chcete?“ zeptal se Lassiter hořce.

„Řekněte mi o Joplinově podílu na vašem pokusu o útěk.“

Lassiter o položené otázce chvíli přemýšlel. Protože věřil, že jde o past a že by ho Joplin ztloukl napůl k smrti holí, pokrčil jen rameny a mlčel.

Galendor vypadal unaveně. Hnědé vlasy mu řídly. V obličeji měl obvyklý zničený výraz, jako by mu přidělili práci, na kterou nestačí. „Řekněte mi to, Lassitere,“ naléhal.

„Víte, co myslím.“

Lassiter zvažoval, jestli by mu neměl říct o dívce, která podle Borlingových slov pracovala v kantýně ve vesnici.

Byla součástí spiknutí, nebo se do něho jenom zapletla a její jediné provinění spočívalo v tom, že ukryla peníze?

Objevila se jako zázrakem druhý den poté, co byli Timmie Borling a Lassiter přiděleni k práci na bavlníkovém poli.

Joplin toho dne Lassitera poslal naostřit nářadí. Timmie Borling ji tedy viděl první. Dali se spolu do řeči. Pokud si toho Joplin všiml, nijak nezareagoval. Pak přicházela každý den. Štíhlá tmavovlasá dívka. Vždycky na Lassitera zdálky zamávala a několik minut si povídala s Borlingem.

Lassiterovi se vybavilo, že se Joplin pokaždé při jejím příchodu pohyboval na druhém konci pole.

„Nechali nám tam peníze,“ ozval se Lassiter potichu, když pomyslel na zbytečnou smrt svého přítele.

„Kdo vám tam nechal peníze, Lassitere?“

„Radši bych si to nechal pro sebe.“ Měl v úmyslu utéct – ať už se mu to podaří, nebo ne – a poté klást vlastní otázky.

Podíval se na Galendora stojícího ve dveřích v šedém obleku, který na něm visel a svědčil o tom, že od příchodu do věznice zhubl. Pravou dlaň měl položenou na pažbě revolveru v pouzdře.

„Byl to Joplinův návrh, aby vás a Borlinga přidělili na bavlníkové pole,“ vysvětloval Galendor unaveně. „Řídl jsem se jeho doporučením, protože tu sloužil déle než já.“

Mluvím o penězích, které jste použili na podplacení Joplina.

Nakonec se mi podařilo dát si to dohromady. Ten takzvaný úplatek byla Joplinova odměna za to, že se nebude dívat, až se budete pokoušet o útěk. Jen aby vás nakonec zabili.“

„Někdo nás chtěl mít mrtvé,“ prohlásil Lassiter ponuře.

Z hlubin paměti se mu vynořilo jméno. Borlingova manželka Delira. Možná měla své chyby, ale byla by schopná takového činu?

„Každopádně,“ přemýšlel Galendor nahlas, „věřím, že můj příjezd vám tehdy zachránil život. Jinak byste zemřel jako Borling.“

„Také si myslím.“

„Jste zahořklý, Lassitere, a nemůžu vám to mít za zlé,“ pokračoval Galendor. „Mimochodem, Joplin už ve věznici nepracuje. Propustil jsem ho.“

Lassiter jeho slova nijak nekomentoval. K čemu by to bylo? Timmie Borling byl mrtvý a nic už to nemohlo změnit.

Projel si prsty dlouhými neostříhanými černými vlasy, které mu padaly vzadu na krk. Za dobu, kterou strávil v díře, mu brada i tváře zarostly rozčepýřenými tmavými vousy. Nadechl se čerstvého vzduchu proudícího dveřmi.

Vzduch v cele byl zatuchlý. Přemýšlel, zda by se neměl na Galendora vrhnout, ale bylo mu jasné, že by tím ničeho nedosáhl. Ne, čas si zvolí sám a vše podrobně naplánuje.

Existuje – musí přece existovat – způsob, jak se z tohohle místa dostat. Oči mu znovu ztvrdly a nenávist mu připomínala studenou čepel v srdci.

„Varoval bych vás před tím, abyste se Joplinovi postavil, kdybyste odtud měl brzy odejít,“ pokračoval Galendor.

„Jenže si máte odsedět čtyřicet let. A předpokládám, že do té doby vás oba zlost přejde.“ Začal zavírat dveře.

„Spletl jsem se. Řekl jsem, že se ven dostanete až někdy za čtyřicet let. S lítostí vám ale musím oznámit, že za pokus o útěk se vám trest automaticky navyšuje o dalších pět let.“

Kapitola 2

O několik týdnů později znepokojený Craig Moran ujel dlouhou cestu k chatrči na hranici pozemků ranče U mulí podkovy, aby dohlédl na to, že na stráž na tomto místě budou přiděleni dva vhodní muži.

Předešlého dne v Hopevillu zaslechl znepokojivé zprávy o muži jménem Bert Stencoe. Bylo těžké uvěřit tomu, co slyšel, přesto ho pochybnosti svíraly po celou dlouhou cestu k chatrči.

Stencoe byl farmář, kterému Timmie Borling dovolil pěstovat několik krav na pozemcích ranče U mulí podkovy.

Jakmile však Timmieho poslali do vězení a Moran se jako předák na přání paní Borlingové nastěhoval na ranč, začal řešit řadu věcí. Jednou z nich byl i Stencoe. Moran ho varoval, ať se nepokouší krást na ranči dobytek a prodávat ho za horami. Přestože pro to Moran neměl důkazy, moc dobře věděl, že je Stencoe zloděj dobytka. Jednou si s ním ve městě promluvil.

„Timmie Borling mě nechával na pokoji,“ bránil se Stencoe chabě. „Jen se snažím to vrátit těm, co ho dostali za mříže.“

Moran cítil, jak ztuhl, když se mu Stencoe podíval přímo do očí. Co tím sakra může myslet? napadlo ho. A kolik toho vůbec může vědět? Hlavně o smrti Davea Ashburna.

Byl si jistý, že chladnokrevná vražda místní lidi rozčílí natolik, že Borling a Lassiter dostanou oprátku. Nedostali...

a pro Morana to znamenalo zklamání.

Ted', v horký den, už viděl chatu v Rubio Springs, pouhou tečku na úpatí vysokého červeného srázu. Bratry Sagarovy najal začátkem roku a přidělil jim zastávku dostavníku.

Do města chodili málokdy. Divocí bratři, kteří byli věrní jen jeden druhému. Našel je, jak ženou stádo na lepší pastviny.

Vypadalo to, že je svou přítomností na tak odlehlém místě překvapil. Přitáhli koním uzdy a počkali na něho.

Moran šel rovnou k věci: „Říkal jsem vám, chlapi, abyste Berta Stencoea pověsili na jeho vlastní verandě. Tvrdili jste, že jste to udělali.“

Rupe, o rok starší než jeho bratr Petey, s huňatým obočím, odpověděl: „Pověsili sme ho tak, jak ste nám přikázal.“

„Víš to jistě?“

„Sakra, ještě sme tam čekali, než sebou přestal cukat,“ Petey se rozesmál.

Rupeovu pravou tvář nadýmal žmolek tabáku. Předklonil se a vyplivl ho do mraveniště. Hnědý oceán tabákové šťávy zburcoval celou mravenčí kolonii. „Proč nám nevěříte?“

měřil si Rupe Sagar Morana chladným pohledem.

„Něco se stalo. Lidé tvrdí, že takhle nezemřel. Prý vzal brokovnici a uštělil si hlavu.“

„Visel na tom lasu, na který sme ho pověsili, a byl zaručeně mrtvej jako loňský Vánoce,“ trval na svém Rupe Sagar.

„Žádná brokovnice. To mu musel udělat někdo jinej.“

Moran cítil, jak se na něho oba bratři začínají zle dívat, proto jen mávl rukou. „Věřím vám, chlapi. Někdo tu ale hraje hru, která se mi vůbec nelíbí.“

* * *

O dva dny později Moran právě přijel na koni do města z ranče, když před hotelem zastavil dostavník ze severu.

Moran byl vysoký, mohutně stavěný muž, jehož výjimečně přitažlivé rysy částečně kazil jen kdysi přeražený a špatně srostlý nos. Ženy tvrdily, že mu to dodává určitý nádech d'ábelské přitažlivosti. Věřil jim.

Právě se chystal dostavník objet, když na vyvýšený dřevěný chodník vystoupil jediný cestující. Moran zadržel dech. V jižních oblastech teritoria – přesněji řečeno ve vesnici Rimshaw – hovořil s mužem, kterému na výšce přidávala hříva hnědých vlasů padajících mu přes nízké čelo. Moran se znovu rozjel, Joplin však na něho křikl.

„Morane! Craigu Morane!“

Moranovi přeběhl mráz po zádech. Odkud může znát mé jméno? problesklo mu hlavou. Dole v Rimshawu hrál svou roli dobře a zametl za sebou také všechny stopy. Nebo si to alespoň myslel.

„Mluvíte se mnou?“ zeptal se chladně. Možná ho Joplin nepozná.

„Nemá smysl hrát na mě divadlo, Morane,“ prohlásil Joplin skřípavě. V úsměvu odhalil řadu zkažených zubů.

„Obávám se, že jde o nějaký omyl.“ Kočí mlaskl, práskl bičem a dostavník se trhavě rozjel ven z města.

„Dva roky sem pracoval u potulného prodavače mastiček,“ nedal se Joplin odbýt. „Jack Peebles nosil při každém představení falešnej plnovous. Pak si ho sundával.“

„Noa...?“

„Takže kdyby nás někdo z města honil, mohli sme říct, že s náma žádněj fousatej chlap není. Tvrdili bysme, že odjel někam jinam.“

„Na vašem místě bych z Hopevillu vypadl,“ prohlásil ledově chladným hlasem Moran.

„Potřebuju práci.“

Moran se trochu uvolnil. Takže víc Joplin nechce. Spíš očekával, že se ho bývalý dozorce pokusí vydírat.

„Měl sem slušnou práci,“ pokračoval Joplin našťvaně.

„Přišel sem vo ni, protože se ředitel věznice vypravil na projížďku zrovna to ráno, kdy sme plánovali útěk z vězení.

Jinak by se všechno vyřešilo hned. Lassiter by byl stejně mrtvej jako Borling. A pořád bych měl slušnou práci.“

„Je mi líto, že jste přišel o práci, ale...“

„S Jackem Peeplesem sem dělal tak dlouho, že teď falešný fousy poznám na sto honů.“ Když se Moran pokusil odejít, chytil ho Joplin za loket takovou silou, až to Morana zabořilo. „Jedno je jistý.

Lassiter přežije a nakonec se z Rimshawu dostane. A kvůli tomu, co se stalo jeho kámošovi Borlingovi, určitě přijde sem.“

Joplin Morana pustil. Ten, přestože by si bolavé rameno nejraději promnul, neposkytl muži vedle sebe to potěšení.

Navíc ho to, co Joplin právě řekl, přimělo vážně se zamyslet.

„Má to, co jste řekl o Lassiterovi a jeho odchodu... útěku z Rimshawu, něco společného s chlápem jménem Stencoe?“

Když Joplin jen pokrčil rameny, Moran se rozhodl. Mít k ruce dobře stavěného chlapa se může hodit. Alespoň na čas. Pak se ho zbaví. Tak či onak. Zavál vítr a na ulici zvedl malé obláčky prachu. Koně zamávali ocasy a psi zaštěkali.

Žena s rukama plnými nákupu pospíchala z konzumu a sukně za ní vlála.

„Jopline,“ prohlásil Moran vesele, „máte práci. Vůbec jsem se neměl pokoušet ošálit tak chytrého chlapíka, jako jste vy.“

Z hotelu vyšel štíhlý muž s hvězdou přišpendlenou na vestě. Zpomalil krok, Joplin si prohlédl a Moranovi kývl na pozdrav.

„Brýtro,“ pozdravil odtažitě.

„Zdravím, šerife.“

Když šerif přešel ulici do baru Na konci cesty, Moran si v duchu přísahal, že až se bezpečně ožení s Delirou Borlingovou a převezme vládu nad rančem U mulí podkovy, bude tahat za nitky tak dlouho, dokud se šerifa Jima Sloana nezbaví.

Moran v místních stájích obstaral Joplinovi koně a oba vyrazili směrem k ranči U mulí podkovy. Po levé ruce měli bouřemi ošlehané skály zakončené rozpraskanými převisy.

Jemný prach, který vířila kopyta koní, za nimi zůstával viset ve vzduchu jako světle běžová oblaka. V obnažené zemi se tu a tam uchytil svými kořeny cedr. Vzhled obou jezdců spolu ostře kontrastoval. Dobře oblečený třicetiletý Moran a o něco starší, mohutnější Joplin s nepříjemným obličejem.

Konečně v ústí dlouhého údolí Moran ukázal na srdce ranče, jemuž dominoval dvoupatrový bílý dům. Kolem stály stáje a stodoly a táhly se ohrady a pastviny s koňmi.

Když vjeli na dvůr, Delira právě scházela z verandy.

Mávla na Morana. „Craigu? Chci si s tebou promluvit o zábavě ve škole...“ Všimla si mohutného Joplina jedoucího na koni vedle Morana. „Kdo je to?“ zeptala se.

Moran v duchu zaklel, neměl však na vybranou a musel je představit.

Pak odvedl druhého muže do velké stáje, kde nechali koně. Seznámil ho s lidmi, kteří tam pracovali. Ve stáji se ve vzduchu vznášel prach a v krovech byly slyšet pobíhající myši a pavouci.

Na ubytovně ukázal Moran na prázdné lůžko. Joplin na něj hodil svůj vak s věcmi. Ve velké budově nikdo jiný nebyl.

„Mimochodem, jak jste zjistil, kdo jsem?“

Joplin se usmál, posadil se na postel a začal si sundávat boty. „Představil sem si, jak byste vypadal bez fousů. Obličej je nikdy nezapomínám. Jednou ste chtěl prodat nějaký krávy chlápku, pro kterýho sem dělal na Triple-X dole u San Antonia.“

„Opravdu? Takže jste dělal pro starého Samuelse?“

„Jasně. Ty krávy, co ste mu chtěl prodat, měly přepálený cejchy. Dost fušerská práce.“ Joplin se posměšně ušklíbl.

„Jenže to už je dávno, co, amigo?“

Moran při oslovení „amigo“ překvapeně zamrkal, dokázal se však také ušklíbnout. „Nechte si to pro sebe, ano?“

„Mám trvalou práci?“ ujistil se Joplin.

„Trvalou,“ přitakal Moran upjatě.

„Měl sem dobrou práci. Vrchní dozorce ve věznici. Pak se ale seběhlo tamto s tím útekem a já na to skočil.“ Joplin se podíval Moranovi do očí. „Nastražil ste dobrou past, Morane. Tisíc dolarů ve zlatě schovaných tou červovlasou holčičkou od Paka.“

Moran zamířil ke dveřím. Nechtělo se mu vzpomínat, jak se ve věznici Rimshaw všechno pokazilo. Joplin pochválil prostornou ubytovnu. „Starý Butler, který se tu usadil jako první,“ vysvětloval Moran ode dveří, „chtěl pro své lidi to nejlepší. Borlingova první manželka byla jeho dcera.“

„Takže ta hezká paní Borlingova, který ste mě představil, nebyla jeho první žena?“

„Ne, nebyla. Mám v plánu se s ní oženit.“

„A pak vám to tu bude celý patřit.“

„Manžel má svá práva,“ pokrčil rameny Moran.

* * *

Ráno přidělil Moran bratrům Sagarovým zvláštní úkol.

Každý, kdo by mířil od jihu a od věznice Rimshaw do Hopevillu, by se bezpochyby zastavil na prvním obydleném místě, jemuž se říkalo Rozcestí. Moran Lassitera popsal Rupeovi a jeho bratru Peteyovi a přikázal jim, aby se kolem rozcestí potloukali co nejdéle, klidně celý měsíc. Odměnou jim mělo být čtyři sta dolarů.

Petey Sagar si utřel nos do rukávu košile. „To vypadá na lehce vydělaný prachy.“

„Podle toho, co jsem slyšel, není radno si s Lassiterem zahrávat,“ varoval je Moran. „Ruku na pistoli má rychlou jako blesk. Buďte opatrní.“

K Rozcestí to byly dva dny rychlé jízdy. V den, kdy na místo dorazili, vládlo v rozpadajícím se dvoupatrovém domě rušno. Současně přijely dostavníky na západ i na východ.

Lew Oliver, dýchavičný tlust'och, kterému podnik patřil, si bratry Sagarovy změřil pohledem. Co viděl, se mu nelíbilo.

„Nikoho, kdo by byl Lassiterovi podobnej, sem nezahlíd,“ zabručel Rupe, když se rozhlédl po cestujících usazených k jídlu u dlouhého stolu.

Oliver za barem ho zaslechl. „Proč hledáte Lassitera?“

„Možná tudy bude projíždět. A jestli jo...“ Rupe Sagar se ušklíbl a rozpažil.

„Lassiter sedí na pětadvacet let ve vězení v Rimshawu.

Tak jsem to slyšel. To se sakra načekáte,“ prohlásil Lew Oliver.

Petey Sagar se zlověstně zasmál. „Natoč nám dvě studený piva, tlust'ochu.“

„Nechci, abyste se mi tu vy dva poflakovali.“

Rupe, který stál na konci baru tak, aby na něho večeřící cestující z dostavníků neviděli, překvapivě rychle tasil zbraň a zaryl její hlaveň Oliverovi do tučného hrudníku.

„Jeden chlápek si myslí, že tudy bude Lassiter projíždět,“ zavrčel tiše. „Zůstaneme tak dlouho, dokud si nebudeme jistý. A ty

vo tom, že tady na Lassitera čekáme, nikomu neřekneš. Jasný?“
Oliverovi po obtloustlém krku stékaly krůpěje potu.

Kapitola 3

Dny se Lassiterovi v naprosté temnotě neskutečně táhly. Procházel se po cele a hmatem hledal stěny, aby do nich nenarážel. Když se uvnitř oteplilo, domýšlel si, že je venku poledne. Postupem času si rozdrásal dlaně, jak do nich zarýval nehty, aby cítil bolest. Bolest mu pomáhala udržovat se při smyslech. Když ho hodili do díry, řekli mu, že dříve či později zemře vedrem a monotónností téhle černé sluje z kamení a železa. Stále však dokázal bojovat.

Před osmi měsíci, když se on a Borling ocitli ve vězení Rimshaw, je všichni přesvědčovali, jaké měli vlastně štěstí.

Na divoké hranici totiž zákon obvykle požadoval oko za oko. Unikli tedy katově oprátce.

Mnohokrát během jeho pobytu v díře se mu do mysli vkrádal neúspěšný pokus o útěk. Tmavooká krásná dívka z nedalekého městečka na procházce míří k místu, kde pracují Lassiter a Borling. Joplin jim umožňuje pohybovat se stranou od ostatních, což už samo o sobě bylo divné. Dívka se do Timmieho Borlinga prý zamiluje a nakonec navrhne možnost strážného uplatit. A platbou byla smrt. Timmie Borling ze sebe s posledním výdechem dostal jméno své ženy – Deliry. Znamenalo to snad, že jeho manželka, která se usadila na severu v Hopevillu, tuto smrtící past nastražila?

Nebylo možné popřít, že se k Borlingovi po jeho zatčení otočila zády. Dokonce se snažila zařídit rozvod, což bylo u žen v téhle divočině krajně neobvyklé.

Lassiter poslední rok svobody pracoval pro Timmieho na ranči U mulí podkovy. Když se tam poprvé objevil, byl vdovec Borling s

Delirou ženatý necelý rok. Zpočátku se zdálo, že spolu Delira a Timmieho syn z prvního manželství dobře vycházejí. Ke konci však Lassiter vycítil mezi sedmiletým chlapcem a jeho nevlastní matkou narůstající napětí.

Borling a Lassiter doplatili na Borlingovu vášeň k pokeru.

Jednou týdně se hrálo na stanici dostavníku na půl cesty mezi rančem a Hopevillem. V poslední hře se velkým vítězem stal Dave Ashburn, který nedávno koupil nájemní stáje ve městě a považoval se za miláčka žen.

Lassiter, Borling a Ashburn zůstali u stolu jako poslední.

Všichni ostatní odešli.

Druhý den ráno našli nedaleko města Ashburnovu mrtvolu.

Někdo ho několikrát střelil do zad. Kousek od jeho natažené pravé paže byla do prachu vyrytá dvě jména:

Lassiter a Borling.

Obvinili je z vraždy, rychle postavili před soud a odsoudili k pětadvaceti rokům ve věznici Rimshaw.

V Lassiterově kamenné cele nebyla postel ani židle, jen kýbl. Ke čtyřem stejným celám vedlo kamenné schodiště.

Dveře seděly tak dokonale, že kolem nich nepronikl paprsek světla.

Lassiter se rozhodl, že dlouhé dny přečká, a odmítal myslet na nekonečné roky, které ho ještě ve vězení čekaly.

Raději se soustředil na to, jak se z tohoto hrozného místa dostat. A jestli ho při tom zastřelí jako Borlinga, bude to jen požehnání.

Když ho konečně pustili, řekli mu, že v díře strávil dva měsíce a šestnáct dní.

Dveře se najednou otevřely. Světlo, přestože hodně tlumené, ho udeřilo jako pěst. Předloktím si zakryl oči. Celý se napjal, neboť myslel, že ho strážní přišli zbít holemi.

Prozatím byl po dobu pobytu v díře tohoto trestu ušetřen.

Podle zvuku kroků poznal, že do cely vstoupili dva muži.

Otočil se a pozvedl paži, aby si oči přivykly na světlo. Než ho poslali do díry, často ve své cele pálící slunce proklínal.

Teď se při pohledu do něj chvěl blahem.

Oba strážní si ho prohlíželi. „Chtějí tě nahoře,“ oznámil mu podsaditý svalnatý strážný jménem Latham.

„Kvůli čemu?“ Lassiterovi vlastní hlas po dlouhých měsících mlčení připadal divný.

„Překvápko,“ odsekl Latham po chvíli.

Dny v temnotě a o samotě Lassitera málem připravily o vůli k odporu. „Určitě nějaký špinavý trik,“ zamumlal.

„Kéž by,“ obořil se na něho Latham vztekle. „Joplina kvůli tobě s ostudou vyhodili. Jdeme!“

Lassiter následoval Lathama po strmých kamenných schodech. Druhý strážný nechal dveře cely otevřené, aby vyvětrala. Procházeli úzkou chodbou rámovanou celami.

Vezni za mřížemi na Lassitera pokřikovali. Připadalo mu, že potřebuje všechny síly, aby je mohl pozdravit mávnutím rukou. Zamřížovaným oknem viděl strážní věž v rohu dvora a kulomet, který dokázal během pěti vteřin utíkajícího vězně rozervat kulkami v půli.

Lassiter krácel vzpřímeně v roztrhaných šatech a neostříhané černé vlasy mu při každém namáhavém kroku padaly na krk. Zarostlá brada ho svědila. Cestou po chodbě se mu však začala vracet síla. Šli po mokré podlaze a to znamenalo, že dozorcí cely nedávno kropili hadicí. Dělali to v této roční době každý den, aby alespoň trochu rozehnali nesnesitelné vedro. Věznice Rimshaw měla špatnou pověst. Říkalo se, že tu vězeň za rok zestárne o celých pět let. A že dokáže lidi zabít dřív, než si odsedí svůj trest.

Skupinka nových vězňů s hrůzou pozorovala divokost zračící se v Lassiterově snědé tváři, když kolem nich v doprovodu dvou strážných procházel. Boty obou bachařů na kamenné podlaze zlověstně duněly. Nováčci chtěli vědět, kdo to je, a starší vězni jim to vysvětlili.

„Jeden z nejtvrdších chlápků tady, parták Timmieho Borlinga. To byl taky fajn chlap. Zabil ho strážný, když se pokusil o útěk.“

„Borling dostal, co si zasloužil,“ vyštěkl Latham. Hlas mu přeskočil a dalo se poznat, že je ochotný Joplina, který Borlinga sprostě zabil, bránit.

Lassiter nedal výrazem svého obličeje nic najevo. Nevěděl ještě, jak a kdy k tomu dojde, ale jednou Joplinu přinutí, aby za sprostou vraždu jeho parťáka zaplatil. A ani trochu nepochyboval, že má co do činění se zákeřným vrahem. Jen díky boží prozřetelnosti jsem zůstal naživu a můžu teď jít po vlhké podlaze, pomyslel si.

Odvedli ho do Galendorovy kanceláře. Latham a druhý strážný odešli a Lassitera nechali samotného.

Galendor měl na dlouhém stole, za kterým upjatě seděl, u každého lokte úhledně srovnanou hromádku papírů. Několik okamžiků si Lassitera prohlížel unavenýma očima, pak mu mávnutím naznačil, aby si sedl na židli. Vysoké hodiny v rohu kanceláře odtikávaly vteřiny. Jednu stěnu zabíraly police s knihami – Galendorova knihovna.

Zamřížovaným oknem byly vidět kopce porostlé kaktusy a nadítcem. Ptáci, kteří vypadali spíš jako pohybující se inkoustové kaňky, se vznášeli vysoko na obloze. Ze zděných i plechových komínů ve vesnici pod věznicí stoupal kouř.

„Pořád ještě vám zbývá měsíc trestu v díře,“ připomněl Galendor Lassiterovi s unaveným úsměvem.

„Nedokážu tam sledovat čas.“ Vlastní hlas zněl jeho uším stále divně, tak dlouho byl ponořený do ticha. Nespouštěl pohled z krajiny za oknem. Vždy ji považoval za velmi nudnou. Místo, kde se člověk dokázal zdržet nejvýš na jedno studené pivo, aby pak co nejrychleji zmizel do obyvatelnějších krajů. Dnes mu však připadala takřka okouzlující a obdivoval i způsob, jímž slunce ozařovalo kaktusy, křoviska a planiny za vesnicí.

„Víc než dva měsíce v díře je tvrdý trest,“ pokračoval Galendor smutně. Řídnoucími vlasy na úzké lebce mu stékaly pramínky potu. „Od začátku mi připadalo, že vaše i Borlingova vina je tak trochu pochybná.“

Lassiter si užíval vůni čerstvého vzduchu, tak jiného od zápachu nemytých těl ve vězení. Chraplavě se zasmál.

„Pochybná? Proto nás sem poslali shnít?“

„V důsledku pochybností jste dostali mírnější trest.“

„Nerozumím.“ Lassiter upřel pohled na Galendorovu uštvanou tvář.

„Kdybyste vyšli třináct schodů pod šibenici, nešlo by napravit... omyl.“

Lassiter na židli ztuhl, protože si nebyl jistý, jestli slyšel slova ředitele věznice správně. Od kuchyně do kanceláře dolehlo rachotání hrnců a pánví a sytý zpěv Sama Kearse, jednoho z vězeňských kuchařů: „Tak volně žít, jak pádí kuň...“ Dalších dvacet let si Big Sam moc volnosti neužije.

„Aspoň si může zpívat a doufat, a to je víc, než o sobě může prohlásit většina z nás,“ usoudil Lassiter.

„Zemře dřív, než mu vyprší trest.“

Já se odsud dostanu, Galendore, vykřikl by Lassiter nejraději.

Zatnul zuby, aby svou hrozbu nepronesl nahlas.

Jenže i přes pevné odhodlání musel čelit realitě. Za dvanáct let, co byla věznice Rimshaw v provozu, se podařilo utéct jen hrstce trestanců. A údajně se vyplácela odměna i za těch několik úspěšných, když se do věznice vrátili v jutových pytlích.

„Zmínil jsem se o omylu,“ navázal Galendor znaveně.

„Nebo jste tak plný nenávisti, že nechcete poslouchat ani někoho, kdo pro vás má dobré zprávy?“

„Vím, jak to chodí,“ odsekl Lassiter hrubě. Kůži na výrazných lícních kostech měl napnutou k prasknutí. „Pustíte mě z díry, dáte mi naději a pak mi zase zabouchnete dveře před nosem.“

„Vzpamatujte se, člověče!“

„Dvacetkrát denně slyším výstřel, který zabil Timmieho Borlinga, a vy mi říkáte, abych se vzpamatoval...“

Po výtce změnila Galendorova zmučená tvář několikrát barvu. „Pamatujete se na člověka jménem Stencoe?“

„Pořád mu připadalo, že mu někdo ubližuje. Co s tím vším má Bert Stencoe společného?“

„Přiznal se.“

„K čemu se přiznal?“

„Že zabil Davea Ashburna. Že vy a Borling jste nevinní.“

Lassiterovi připadalo, jako by dostal ránu pěstí do břicha.

Nevěřicně zíral na ředitele věznice, který se choulil v křesle, a mozek mu pracoval na plné obrátky.

„Stencoe je tady?“

Galendor zavrtěl hlavou. „Je mi líto...“

„Snažil jsem se jim všem říct, že jsme nevinní! Křičel jsem to...“

„Stencoe sepsal přiznání a zastřelil se.“

Lassiterovi několik vteřin trvalo, než význam slov pochopil.

„Sebevražda? Stencoe?“ Sevřel opěradla židle tak silně, až mu zbělaly klouby. „Stencoe mi nepřipadal jako chlap, který by se sám zastřelil,“ prohlásil, když se vzpamatoval.

„Vidíte, a přesto to udělal.“

Lasiter usoudil, že už řekl příliš, když otevřeně zpochybňoval, že by se Stencoe sám zabil. Povlovné křovinaté kopce za oknem mu plavaly před očima, po chvíli se však ustálily.

„Myslel jsem, že vyskočíte radostí a srazíte podpatky,“ divil se Galendor. „Vy to ale berete velmi chladně.“

„Uvnitř jsem zničený,“ odpověděl Lassiter temně. „Protože jestli je to pravda, Timmie Borling zemřel zbytečně.“

Galendor zkoumal odhodlaný, zarostlý obličej před sebou a viděl nenávist v očích i v semknutých rtech. „Snažím se vám tu vysvětlit, že jste volný.“

„Chápu...“

„Svým způsobem lituji, že vás musím pustit na svobodu.“

„Proč?“

„Protože přetékáte nenávistí a jen si tím ublížíte...“

„Do toho vám nic není.“

„... a ublížíte i jiným.“

„Každý, komu ublížím, si to zaslouží.“

Galendor složil ruce na hraně stolu. „Mohl bych vám něco poradit?“

„Do toho.“

„Nevracejte se do Hopevillu. Jeďte raději dál na sever.“

„Na sever? Proč?“

„Vyznáte se v chovu dobytka. V Montaně nebo Wyomingu najdete spoustu příležitostí.“

„Chci vidět Borlingova syna.“

„Neradím vám to.“

„Měl o něj obavy. Chci se ujistit, že je v pořádku.“

„Příště byste už nemusel mít takové štěstí,“ zdůraznil Galendor.
„Mohl byste dostat přísnější porotu i soudce a skončit na šibenici.“

Jak se vyhlídka na svobodu pomalu prokousávala do jeho vědomí, roztrásla se Lassiterovi kolena. Částečně šlo o reakci na dny samoty v díře bez možnosti stýkat se s dalšími lidskými bytostmi. Ať se snažil sebevíc, nedokázal svou nenávist směřovat proti plešatícímu muži sedícímu napjatě za stolem.

„Určitě byste mě odsud neposlali neozbrojeného, že?“
zeptal se rychle.

„Je mi proti mysli vrátit vám zbraň, ale jsem povinen to udělat.“

Z příručního skladu vedle kanceláře přinesl krabici. Bylo na ní napsané Lassiterovo jméno a obsahovala jeho oblečení včetně bot a klobouku. Ne však pistoli.

„Jděte se vykoupat a převléknout,“ vyzval ho Galendor.

„Hned se budete cítit lépe. A přemýšlejte o tom, co jsem vám řekl.“

Lassiter vstal. Oblečení držel pod paží. „Mou pistoli,“ trval na svém.

„Vraťte se pro ni.“

Latham ho doprovodil do místnosti s několika plechovými vanami. Lassiter se do jedné z nich posadil a zvažoval svou budoucnost. Stále si nebyl, jistý, jestli jeho takzvaná svoboda není jen další trik. Žádný smysl v tom však neviděl. Pokud nechtěli zlomit jeho ducha tím, že mu předloží splněný sen všech trestanců – svobodu... a pak mu k ní zavrou dveře.

Oholil se. Ruce se mu trásly, takže se na několika místech pořezal. Pod ostrím břitvy se začaly objevovat rysy jeho tváře. Když byl hotový, Latham ho odvedl zpátky do Galendorovy kanceláře.

Ředitel mu podal pouzdro s revolverem a pás. „Připadá mi, jako bych pouštěl na svobodu potenciálního vraha.“

„Ne, tak to není.“

„V určitých oblastech máte svou pověst.“

„Zabíjel jsem proto, abych si zachránil krk. Pokaždé to bylo buď já, nebo oni.“

Galendor mu dal také dvě dvacetidolarové mince. „Obvyklých čtyřicet dolarů pro každého vězně do začátku.“

Pak po ředitelově tváři přelétl úsměv. „Ale guvernér se postaral, abyste dostal také odškodnění za nespravedlivé uvěznění. Sto dolarů navíc.“

Lassitera stálo hodně úsilí, aby se nahlas nerozesmál a nehodil peníze Galendorovi pod nohy. Bylo mu však jasné, že ředitel za nic nemůže, že pouze plní příkazy.

Uložil si mince do kapsy. „Takže už můžu jít?“

„Nezbývá mi, než vám popřát hodně štěstí,“ přitakal ředitel a natáhl ruku k pozdravu.

Latham dovedl Lassitera k bráně, kde rychle podepsal jakési papíry. Jen před několika týdny na stejném místě udeřil Latham Lassitera za domnělé porušení vězeňských předpisů holí do žeber.

„Možná je dobře, že se Borling tohohle dne nedožil,“ prohlásil Latham nafoukaně.

Lassiter se k němu otočil. „Proč to říkáš?“

„Protože by v ložnici svý manželky našel jinýho chlápka.

Možná by v něm vzkypěla krev. A pak by se sem vrátil zpátky, nebo by ho pověsili. Slyšel jsem, že je to pohledná ženská. Takovou zabít by mu u soudce ani poroty moc nepomohlo.“

Lassiter musel své zlosti přitáhnout otěže.

Latham však s úšklebkem pokračoval. „Vypadá to, že na Borlinga rychle zapomněla a našla si někoho lepšího.“

Lassiter se ke svalnatému strážnému otočil zády a prošel bránou, která se za ním zavřela. Chvíli si zapínal pás s pistolí.

Latham ho skrze mříže pozoroval.

„Nejsou v ní náboje, Lassitere,“ dobíral si ho. „Ani v pásu. To jen kdybys mi chtěl prostřelit hlavu.“

Lassiter se nenamáhal s odpovědí a vyrazil z kopce. Před necelou hodinou byl ještě zavřený v díře – a teď se z něho stal svobodný člověk. Zhluboka se nadechl čistého vzduchu.

Cítil v něm šalvěj, prach a divočinu.

Tentýž den začali Rupe a Petey Sagarovi hlídat na Rozcestí na cestě do Hopevillu.

Kapitola 4

Po několika krocích na příkré cestě se Lassiterovi zamotala hlava. Mohly za to dlouhé týdny nečinnosti i na samotce. U řeky pod kopcem se v horkém tetelícím se vzduchu blýskaly ploché střechy domů Rimshawu.

Pokračoval dál, ale připadal si jako opilý, srdce mu bušilo a s každým namáhavým krokem mu z obočí stékaly další kapky potu. Opravdu jako by se opil a teď nevěděl, kde strávil noc. Jenže to věděl moc dobře. Mnoho jich protrpěl v kobce v útrobách věznice vysoko na skále nad městem.

Nakonec se ocitl ve městě na dřevěném vyvýšeném chodníku. Nohy ho v botách s vysokým podpatkem bolely, protože dlouhé měsíce chodil jen v mokasínech. Zastavil se, zastínil si obručou klobouku oči před ostrým sluncem a rozhlédl se. Městečko nebylo nijak velké – jen jedna ulice s několika budovami a dál na úbočí kopce skupinka domů. Před sebou měl lesknoucí se řeku, nad kterou se vznášel proužek dýmu z komínu parníku. Na chodníku zahlédl jen pár lidí. Pohled na slunce mu napověděl, že bude poledne. Kručící žaludek si říkal o své. K snídani měl ráno jen obvyklý okoralý chléb a vodu.

Na konci ulice uviděl ceduli: U PAKA. HRY. WHISKEY.

Když se na ni díval, začaly ho pálit oči. Vzpomněl si, jak Timmie Borling vysvětloval, že se dívka, která jim pomůže na svobodu, jmenuje Felicia a že pracuje v Rimshawu v podniku U Paka. Vše se mu v jediném okamžiku vrátilo.

Lassiter ji viděl jen z dálky. Nakonec se ukázala být ženským Jidášem.

Vůně jídla ho přiměla se otočit a najít její zdroj. V malé místnosti se posadil zády ke stěně. Najíst se sem přišli jen další dva lidé, které podle vzhledu ohodnotil jako kovboje. Ve vzduchu se vznášel silný odér přepáleného tuku a tabáku. K jeho stolku se dokolébál tlustý číšník.

Nad velikostí Lassiterovy objednávky jen lehce pozvedl obočí.

„Slyšel jsem o chlápku, co měl takový hlad, že snědl mulu,“ prohlásil číšník s úsměvem. Pak křikl objednávku na zpoceného kuchaře otáčejícího se u velkého sporáku.

Lassiter spořádal veliký steak, dvojitou porci hrášku a pečených brambor a dva kousky vyschlého jablkového koláče. Poplácával se po plném žaludku.

Když platil, číšník se zeptal: „Jen projíždíte, cizince?“

„Mám pár měsíců zpoždění,“ odpověděl Lassiter s hořkým úsměvem a očima ukázal nahoru k věznici na kopci.

Číšník si ho důkladně prohlížel. „Z věznice Rimshaw?“

Lassiter přikývl a číšník pokračoval. „Dostal se tam můj kamarád. Měl si odsedět pět let, ale nevydržel ani rok. Ošklivé místo.“

„Já tu můžu sedět jen díky chlápku jménem Stencoe,“ procedil Lassiter přes sevřené rty. „Myslím ale, že to byl ten největší lhář na téhle boží zemi.“

Číšník netušil, o čem to mluví. Jen zamrkal a odešel.

V obchodě si Lassiter koupil náboje. Teprve když měl zbraň nabitou a pás plný, připadal si jako celý muž. Se stem a pěti dolary cinkajícími v kapse zašel do stájí a chvíli se handrkoval o koně. Nakonec si vybral grošáka za padesát dolarů, ke kterému dostal navíc sedlo.

Kůň na žádné závodění nebyl, ale jako dopravní prostředek mu stačil. Přivázal ho ke kůlu před Pákovým barem a vešel dovnitř.

Uvnitř nebyla taková tma jako v díře ve věznici Rimshaw, ale moc k tomu nechybělo. Alespoň to tak Lassiterovi po ostrém slunci venku připadalo. Ovanul ho pach doutníků a piva. Chvíli trvalo, než si jeho oči zvykly.

Tři muži, kteří popíjeli u baru, po jeho příchodu odešli.

Žádní další hosté tu nebyli, jen dívka s dlouhými vlasy, která se bavila s barmanem s mohutnými rukama. Okamžitě ji poznal. Podívala se na něho, když stál ve dveřích, ale nepoznala ho. Bylo to pochopitelné, protože ho viděla jen na dálku, stejně jako on ji. Zřejmě měl lepší oči než ona. Dokonce i v šeru si všiml úšklebku na jejích rtech, s nímž ho sledovala, jak jde k barovému pultu.

Objednal si pivo. Barman mu ho nalil a vrátil se k dívce na konci pultu. „Takže večer, Barney,“ rozloučila se s ním a zamířila ke dveřím.

Lassiter se natáhl, chytil ji za paži a zastavil. Na vysokých podpatcích zakolísala.

„Slyšel jsem, že Lassiter je venku,“ řekl jí, než se stačila začít rozčilovat.

„Lassiter?“ nechápavě se na něho dívala a marně se snažila vytrhnout paži ze sevření jeho silných prstů.

„Parták Timmieho Borlinga,“ připomněl jí.

„Aha, tenhle.“ Pak se zamračila. Svým způsobem byla opravdu hezká. „Jak by se dostal ven? Má sedět ještě dlouho.“

„Odkud jsi měla peníze pro Borlinga?“

Při nečekané otázce zbledla a překvapením vytřeštila oči. „Ty jsi Lassiter!“

„Odpověz mi na otázku. Kdo ti zaplatil?“

Zoufale mu zaryla nehty do ruky. „Pusť mě,“ sykla. Když jeho stisk ještě zesílil, zaječela: „Barney!“

Mohutný barman oběhl pult a Lassiterova pravačka ho zasáhla přímo do brady. Rozjely se mu panenky, podlomila kolena, a když padal, převrátil jeden ze stolků.

Lassiter znovu obrátil pozornost k dívce. „Hádám, že to byl někdo z Hopesvillu na severu.“

Felicia zírala na Barneyho ležícího na podlaze mezi zbytky stolu. Do baru vešel muž s rukama v kapsách.

Hvízdal si, jakmile se však rozhlédl a uviděl, co se uvnitř děje, rychle se otočil a zmizel.

„Dal jsi Barneymu pořádnou ránu,“ ozvala se dívka otřeseně.

„Vůbec jsem nevěděl, jestli to ve mně po všech těch měsících tam na kopci ještě je.“ Zatřásl jí. „No, čekám!“

Strach v ní překonal odpor. Začala vysvětlovat, že jí jakýsi cizinec učinil nabídku. Tisíc dolarů pro ni, tisíc pro Joplina. Měla Joplinovy peníze ukrýt pod určitým kamenem na kraji vězeňského bavlníkového pole, kde je Borling najde.

„Proč tak složitě?“ chtěl vědět Lassiter.

„Chtěl, abyste si s Borlingem – tedy hlavně Borling – mysleli, že se vám útěk může zdařit. A až se o něj pokusíte, měli vás zabít.“

„Což se jim s Timmiem Borlingem povedlo.“

„Slyšela jsem.“ Podívala se mu do rozzlobené tváře.

„Víc toho nevím, Lassitere, opravdu.“ Požádal ji, aby mu cizince popsala. Vybavila si jen tolik, že byl docela pohledný, mohutný, vysoký přes metr osmdesát a dobře oblečený.

„A také měl plnovous.“

„Jak se ti představil?“

„Nepředstavil.“

„Proč jsi prostě nesebrala peníze a nezmizela?“

„Protože jsem se ho bála a on to věděl. Bylo mi jasné, že kdybych se ho pokusila podrazit, zabil by mě. Takže jsem se na nic neptala.“

„Pověz mi o něm víc,“ vybídl ji Lassiter a pustil její loket.

Stála a třela si paži v místě, kde ji držel.

„Připadalo mi, že to považuje za dobrý vtip. Hodně se smál. Takovým tichým smíchem.“

Podívala se na Barneyho, který vydával chraptivé zvuky a začínal se hýbat. Pak se otočila zpátky k Lassiterovi.

„Vezmi mě s sebou, ať máš namířeno kamkoli,“ zašeptala.

„Už toho tady mám dost.“

„Nezapomenu ti, žeš měla prsty ve vraždě Timmieho Borlinga,“ připomněl jí Lassiter chladně.

„Věř mi, Lassitere, bála jsem se toho cizince neposlechnout.

Máš tušení, kdo to byl?“

„Možná.“ Přemýšlel o Borlingově vdově Deliře a muži, se kterým údajně žila. Timmie Borling se doslechl, že by se za něho

chtěla provdat, jakmile proběhne rozvod. Jenže se nikdy nedozvěděl jeho jméno.

Lassiter nechal dívku být. Pomáhala Barneyemu vstát z trosek stolu.

Vyjel na sever. Jediná stopa, kterou měl, byl stručný popis pohledného vousatého muže. Muže, který se hodně smál – jak tvrdila – měkkým smíchem.

* * *

Cesta přes teritorium byla únavná a Lassiterovi se ulevilo, když v dálce zahlédl Rozcestí. Šlo o jednoduchou stanici dostavníku s dvoupatrovou budovou se stájemi, kůlnami a velkou ohradou. Dnes se v ohradě pásli jen tři koně a před vchodem nebyli uvázaní žádní další.

Sklouzl ze hřbetu unaveného grošáka a přivázal ho ke sloupu. Protáhl si nohy a rozhlédl se. Na druhé straně cesty rostlo několik dubů a borovic. V obou cestách, které se zde křížily, byly vyjeté hluboké koleje. Zevnitř budovy se neozývaly žádné zvuky.

Slunce, které již ztratilo většinu své žhavé polední síly, sklouzlo daleko na západ, kde mělo každou chvíli zrudnout jako obrovský míč a zapadnout za obzor. Když přecházel několika kroky ke vchodu do budovy, táhl se za Lassiterem dlouhý stín. Zvonek nade dveřmi zacinkal a probral obtloustlého neoholeného chlápka posedávajícího na stoličce za barem. Vstal a sádelnatýma rukama se opřel o pult.

Lassiter se ho chystal pozdravit, protože v něm poznal majitele, Lewa Olivera. Oliver však promluvil první: „Čím posloužím, cizinče?“ zeptal se se sevřenými rty. Jeho úslušný úsměv byl na první pohled nucený.

Lassiterovi při jeho slovech zabrnělo v zátylku. Neklamné znamení blížících se problémů. Rychle se rozhlédl kolem, ale viděl jen dva stoly, židle, barový pult a několik polic. Nikoho dalšího nezahlédl.

„Dám si pivo,“ objednal si a soustředil pozornost na nervózního tloušťka za barem. Oliver vyndal z chladnice láhev a postavil ji na stůl. Lassiter ji levou rukou odzátkoval.

Pravou ruku držel připravenou u pouzdra se.⁴⁴

Pivo bylo vlažné, ale chutné. Nestačil ani dvakrát polknout, když zaslechl měkké škrábání kožených podrážek o podlahu. Opatrně se za zvukem otočil a uviděl z kuchyně vycházet rozložitého muže s huňatým obočím. Jednu tvář měl vyboulenou žmolkem tabáku. Jak se blížil k baru, cinkala mu na pásku pistole. Plátěné kalhoty měl zamaštěné a flanelovou košili vybledlou.

„Přijíždíš z daleka?“ zabručel a opřel se o konec baru.

„Hodně z daleka.“

„Seš Lassiter, co?“

„A ty jsi kdo?“ opáčil Lassiter. Neznámému člověku se nehodlal s ničím svěřovat. Lew Oliver za barem přešlapoval z nohy na nohu a obličej měl zalitý potem.

„Seš Lassiter, jasně,“ procedil skrz zaťaté zuby mohutný cizinec. „Popsali mi tě a taky si přijel ze správného směru.“

„Což je odkud?“

„Z věznice Rimshaw.“

Lassiter poodstoupil od barového pultu. „Co chceš?“

„Máš se držet co nejdál od Hopevillu. Pojď ven a vysvětlím ti proč.“

„A co když se nechci držet co nejdál?“

Muž mu věnoval zlý úsměv. „To poznáš.“ Aniž by z Lassitera spustil pohled, vyplivl rozžvýkaný tabák do plivátka.

Měl špatnou mušku a část tabáku potřísnila podlahu.

„Hod' zadkem do sedla a vypadni!“ Lassiterův hlas se rozléhal v napjatém tichu.

„Hej, Peteyi,“ křikl Rupe Sagar. „Je čas poslat Lassitera zpátky.“

Dveře se doširoka rozlétly. Ve stejném okamžiku Lassiter přeskočil barový pult. V ruce svíral pistoli. Rupe Sagar také sáhl po zbrani, ale když mu Lassiter první ranou prostřelil rameno, pistole mu s rachotem upadla na podlahu.

Lassiter přistál za barem zpátky na nohy. V tom okamžiku vystřelila pistole ode dveří. Kulka shodila ze stěny za barem kovový poutač pivovaru a prostřelila roh okna.

Vystrašený Oliver ležel tváří na podlaze a celý se trásl.

Než stačil Petey v oprané červené košili znovu zamířit, Lassiter vystřelil. Petey Sagar zavrával dozadu, ztratil rovnováhu a vypadl na cestu.

Na podlaze u baru sténající Rupe Sagar sáhl levou rukou pod košili. V paprscích zapadajícího slunce se zaleskla zdobená hlaveň, když namáhavě zamířil. Okamžik před výstřelem Lassiter uskočil stranou. Kulka se zaryla do stěny a Lassiter znovu vystřelil ze své.44. Rupe Sagar pustil druhou pistoli na podlahu a na obě zbraně padl.

Lassiter dával pozor, jestli se neobjeví Petey, kterého naposledy viděl ve dveřích, a stáhl se k místu, kde ležel Rupe Sagar.

Lew Oliver opatrně nakukoval přes barový pult, aby na muže na podlaze viděl. „Je mrtvej?“ zeptal se nejistě.

„Možná,“ usoudil Lassiter a nad mužem se sklonil. Byl sám na sebe našťvaný, že jim takto vlezl přímo do pasti.

Kdyby neměl tak ostré smysly, mohlo to pro něj dopadnout tragicky. „Jeich tu víc?“ zeptal se Olivera.

„Jen tihle dva.“ Majitel na něho mrkl. „Máš pořádně dobrou mušku a rychlou ruku, Lassitere.“

„Občas se to hodí.“ Naklonil se nad Rupea Sagara, který najednou začal lapat po dechu. Hrudník se mu zvedal a na rtech se mu objevila rudá skvrna. „Kdo tě poslal, Sagare?“

„Trhni... si.“

„Řekni mi to, sakra!“

„Peteyi... zabij toho hajzla...“ To byla jeho poslední slova. Otevřel ústa a oči stočil v sloup. V tichu byl slyšet smrtelný chrapot.

S pistolí v ruce se Lassiter opatrně přesunul ke dveřím a podíval se ven. Po Peteyovi nebylo ani stopy. Jen na cestě, v místě, kam upadl, se do prachu vsakovala rudá skvrna. Lassiter v ostražitém předklonu sledoval řadu rudých kapek, která vedla ke stáji. Slunce již zapadalo za horizont a stíny se ještě prodloužily. V přízračném světle soumraku vše ztratilo ostré obrysy.

Obešel stáj a na jejím opačném konci vešel dovnitř.

Muže, kterého hledal, ale nezahlédl. Ve stáji vonící senem a prachem našel osedlaného koně. A vedle něho další krev na slámou podestlané podlaze. Zdálo se, že tu byl uvázaný druhý kůň. Petey zřejmě dokázal nasednout, vyvést zvíře ze stáje, a jakmile se dostal

dál od Rozcestí, pobídnout ho ostruhami. Lassiter se rozhlédl po temném horizontu, nikde ho však neviděl.

Má smysl se za ním po soumraku honit? zeptal se sám sebe.

Vrátil se do stáje a zápalkou si posvítil na cejch osedlaného koně. Patřil ranči U mulí podkovy. Stejný cejch používal i nebožtík Timmie Borling. Snažila se mu tedy v návratu do Hopevillu zabránit Delira? Nebo někdo jiný z ranče?

Odsedlal nalezeného koně i svého grošáka a vrátil se zpátky do domu. Oliver odtáhl Rupea Sagara zadními dveřmi a nechal ho ležet na dvorku. Lassiter Sagarovi prohlédl kapsy, ale nenašel nic, co by naznačovalo, kdo ho sem poslal.

„Potloukali se tu a čekali, jestli přijedeš právě tudy,“ vysvětloval Oliver a potřásl hlavou. „Snažil jsem se tě tím ‚cizincem‘ varovat.“

„Vím a děkuju.“

Oliverova žena mu uvařila večeři a Lassiter zaplatil si nocleh.

Nahoře zapřel kliku dveří židlí a spal s pistolí v ruce – ne však na posteli, ale na podlaze. Ležel a přemýšlel o bratrech Sagarových, které na něho poštvál někdo z ranče U mulí podkovy. Buď to byla vdova po Borlingovi, nebo muž, kterého měla v plánu si vzít. Jinou možnost neviděl.

Největší starost však měl o Borlingova syna Rance.

Musí se o něho postarat. Alespoň to svému mrtvému příteli dluží.

Kapitola 5

Delira Borlingova vystoupila z vany. Plet' měla z horké oparfémované vody začervenalou. Přehodila přes sebe župan, který vzápětí vlhkostí ztmavl, posadila se na úzkou židličku a začala si pročesávat vlasy. Měla klasickou tvář. Světlé obočí nad světle šedýma očima, rty plné a rudé. Její jemná brada dokázala ztvrdnout pokaždé, když se jí něco nelíbilo. Bylo jí třiadvacet a za Timmieho Borlinga byla provdaná skoro dva roky.

Dnes se měla ve škole konat taneční zábava, přikázala proto kuchařce Senně, aby připravila chutnou studenou večeři, kterou si vezme s sebou zabalenou do ubrousku a uloženou v krabičce. Craig Moran v dražbě určitě nabídne nejvíc a budou se tedy spolu moci najíst, aniž by vzbudili pozornost.

Snaha o diskrétnost do doby, než proběhne rozvod, znamenala problém. Pak ho však Timmie Borling sám zázračně vyřešil, když se nechal zabít při pokusu o útěk z vězení. Možná to bylo jen dobře, protože rozvod se zadrhl a rozsudek byl v nedohlednu. Navíc by pouhým rozvodem nemusela získat plnou vládu nad rančem U mulí podkovy, který Timmie Borling zdědil po své první ženě.

Jako na vdovu však na ni přecházela všechna práva. Samozřejmě tu byla ještě jedna překážka. Timmieho malý syn Rance.

Od chvíle, kdy se Delira dozvěděla o smrti svého manžela, na ni Craig Moran začal tláčit, aby se za něho provdala.

Dále ho však odmítala a užívala si moc, kterou nad ním měla. Její otec říkával, že je občas umanutá jako mula.

Způsob, jakým se dokázala vyhnout hovorům o sňatku, kdykoli na toto téma Craig zavedl řeč, byl dokonalou ukázkou toho, co měl její otec na mysli.

Při jejich poslední hádce o této otázce prohlásila: „Ale Craigu, drahý, jsem přece vdova. S dalším sňatkem bych měla alespoň rok počkat.“

„Hloupost,“ vybuchl Moran. Její odmítání ho přivádělo k šílenství. Jelikož dobře znala jeho vznětlivou povahu, dávala si pozor, aby ho nerozčílila přespříliš. Po většinu času se zabýval hanebnými úklady, které nijak nesouvisely s jeho prací předáka na ranči. Mezi jeho věcmi nedávno našla dokonce falešný plnovous. Když mu o tom řekla, jen se tiše zasmál, vzal jí ho a tvrdil, že si jen z někoho vystřelil.

Muselo to být v době, kdy byl skoro celý měsíc z ranče pryč. Byl zkušený dobytkář, což brzy poznala. Když Timmieho odsoudili do vězení, bylo jí jasné, že je naprosto nezbytné sehnat někoho, kdo by byl schopný pro ni ranč řídit. Moran, který tou dobou projížděl Hopevillem, se sám nabídl.

Kriticky zhodnotila svůj vzhled v zrcadle. Nakonec si přes hlavu přetáhla puntikované bavlněné šaty a křikla na obtloustlou kuchařku Sennu, aby jí pomohla zapnout knoflíky.

Senna byla vdova po muži, který na ranči pracoval s dobytkem a vyšvihl se až na segunda.

Delira si přes ramena přehodila lehký šál a sešla dolů počkat, až Senna předjede s bryčkou. Zatímco stála u okna a kochala se poklidným soumrakem, posledními paprsky slunce prosvítajícími vysokými stromy a prvními vycházejícími hvězdami na východě, všimla si, že má hosta. Nečekaného a nechtěného hosta. Oknem zahlédla chlapce, který se právě chystal zaklepat na dveře, a zachmuřila se. Když prve zaslechla na verandě plíživé kroky, myslela si nejdříve, že je to Craig, který se snaží proklouznout dovnitř a ještě před zábavou z ní vyloudit polibek. Uvědomila si, že už pouhé pomyšlení na něho ji vzrušilo.

Delira dveře prudce otevřela a postavila se před překvapeného chlapce.

„Můžu dál?“ zeptal se nejistě. Na purpurovém nebi se objevil srpek měsíce.

„Co tu děláš, Ranci?“ vyštěkla na něho.

„Utekl jsem.“

„Nesmíš od Adderlyových utíkat.“

„On... on se opil a zbil mě.“ Rance povytáhl nohavici u kalhot a ukázal jí modřiny na noze. Při pohledu na ně jí I přejel mráz po zádech, nic však nedala najevo.

„Nejspíš sis to zasloužil,“ odsekla.

„Kdyby tu byl táta, takhle byste se mnou nemluvila.“

„Jasně, jenže tvůj táta tu není a už se nikdy nevrátí.“

Při zmínce o otci se chlapci roztřásla brada. „Můžu jít nahoru do svého pokoje?“

„Byla bych raději, kdybys to nedělal, Ranci.“

„Ale proč ne?“ Chlapec byl rozrušený a v očích měl slzy.

„Když tvůj otec odešel, svěřil mi tě do péče. A já budu rozhodovat, jak tě nejlépe vychovat.“

„Jenže táta je mrtvý...“

„A já na tebe zůstala sama, Ranci. Takže musím dělat to, co je podle mě pro tebe nejlepší. Nejlepší pro nás pro všechny. A to znamená, že budeš bydlet u Adderlyových.“

Alespoň prozatím.“

„Nelíbí se mi tam.“

„Součástí dospívání je i to, že se musíš naučit životu přizpůsobovat. A teď je nutné, aby sis na ty lidi zvykl.“

„Nechci se tam vrátit.“

„Mimochodem, jak ses sem vůbec dostal?“

„Já... našel jsem poníka.“

„Nejspíš kradeného.“ Delira zakroutila hlavou. „Jestli budeš dělat takovéhle věci, mohl by ses dostat do pořádných problémů. A navíc způsobit hanbu celé rodině.“

Chytila chlapce pevně za rameno, vyvedla ho na verandu a křikla do soumraku: „Potřebuju tu pomoc!“

Přiběhli dva muži. Jedním z nich byl mohutný Joplin, druhým štíhlý honák Ellick. Toho však Joplin odstrčil stranou. Přišel sám,

vyběhl po schůdcích na verandu a uctivě smekl klobouk z hustých zplihlých hnědých vlasů.

Delira se v jeho přítomnosti necítila dobře a litovala, že ho Craig najal. Když se ho na něj ptala, Craig Moran jen utrousil poznámku o tom, že Joplin kdysi pracoval ve věznici Rimshaw, takže se zřejmě znal s jejím zesnulým manželem.

Ale netušila jak dobře. A sama sebe přesvědčila, že to ani vědět nechce.

„Odvedl byste chlapce zpátky do města, Jopline?“ požádala ho a snažila se neuhnout před lascivním pohledem jeho žlutých očí.

„Ano, paní,“ přitakal a chytil do mohutné dlaně obě chlapcova drobná zápěstí. „Komu ho mám předat?“

„Adderlyovým. Bydlí tam. Nejspíš jim těmihle svými úteký způsobuje spoustu starostí. Může vás k domu zavést.

A kdyby ne, stačí se někoho zeptat.“

Poslouchala zvuky Rancových malých bot, když ho Joplin táhl přes verandu a dolů po schodech.

Vrátila se do domu a zavřela dveře. Ze svého pokoje vzadu v domě se objevila Senna. „Slyšela jsem tu někoho, paní Borlingova?“

Delira jí vysvětlila, že Rance znovu utekl. Senna si uhladila hnědé šaty na kyprých bocích, ale nic neřekla.

Delira měla najednou zkažený celý večer.

Senna ji v bryčce beze slova odvezla do Hopevillu. Nad stromy ohraničujícími školní dvůr se vznášel srpek měsíce a nebe bylo plné milionů hvězd.

Uvnitř rozlehlé budovy Delira rozdávala odměřené úsměvy všem, kdo se s ní přicházeli pozdravit. Ti, kteří ji znali lépe, se od ní drželi dál, protože z jejích očí vyčetli hněv a bylo jim jasné, že ji někdo nebo něco rozčílilo.

Dokonce i během dražby večerí nedávala najevo zájem.

Za vybrané peníze se měl zakoupit nový školní zvon.

Jak dražba pokračovala, každému vítězi se dostalo potlesku.

Veselé páry pak obvykle ruku v ruce odcházely ke stolům prostřeným ve vedlejší učebně. Deliru by nejspíš nejvíc potěšilo, kdyby Craig tentokrát prohrál. Soutěžil s kovbojem z ranče Box-S, který byl zjevně odhodlaný Craiga porazit a nespouštěl z Deliry oči.

Deliru však svým zjevem odpuzoval, a tak tedy nakonec přece jen držela palce Craigovi.

Craig dražbu vyhrál. „Vypadá to, že dnes nemáš náladu,“ zabručel polohlasně, když si našli místa u jednoho z dlouhých stolů. Rozhodla se svést to na chlapce, přestože jeho útěk nebyl tím jediným, co jí skutečně zkazilo den. Po Craigovi horečnatě toužila, a teď, když byla s ním, začínal jí připadat poněkud nudný. Proč jí nikdo nedokáže nabídnout v životě vzrušení?

Uklidnila se, a zatímco oždibovala kousky pečeného kuřete, řekla Craigovi o Rancově útěku.

„Zasloužil by pořádně napráskat,“ prohlásil Moran hrubě.

„Samozřejmě.“ Zkusila maso. Bylo příliš propečené.

Vztekle ve vedlejších sále očima hledala Sennu, která právě tancovala s místním namyšleným poštmistrem. „Senna tu pečínku úplně zkazila.“

„Proč toho kluka nepošleš pryč?“ chtěl vědět Craig Moran a znovu nastolil otázku Rance Borlinga. „Jak to vidím já, vůbec nic mu nedlužíš.“

„Popřemýšlíme o tom.“ Všimla si, jak se skupinkou u dveří protáhl dovnitř vysoký štíhlý Jim Sloan. Podával si s lidmi ruce, a když to považoval za přípustné, objímal dámy. Krátce poté, co se dozvěděla o Timmieho smrti, jí volal na ranč: „Nejspíš vám u dveří bude stát míli dlouhá fronta mladých chlapců, kteří vás budou chtít požádat o ruku. Já už sice nejsem nejmladší, ale jsem do vás hluboce zamilovaný. Už od chvíle, kdy jste sem přijela.“

Slušně ho odmítla, protože nechtěla být v okrese Crissman známá jako šerifova žena. Chtěla to v životě dotáhnout výš.

Jim Sloan si všiml, že sedí u stolu s Craigem Moranem, ale nepřišel za ní. Místo toho jim jen mávl na pozdrav a Delira si uvědomila, že se na Craiga díval s lehkou závistí.

Craig se vrátil k otázce chlapcovy budoucnosti. „Byl bych raději, kdyby do naší svatby byl pryč, Deliro. Vojenská škola by pro něho nemusela být špatná.“ Natáhl se a sevřel jí ruku. „A když už je řeč o svatbě, reverend Lynde může obřad provést kdykoli. Co třeba zítra?“

Zavrtěla se na židli. „Moc bychom spěchali a dobře to víš,“ prohlásila odměřeně. „Potřebuju čas...“ Najednou zmlkla a překvapením zapomněla zavřít ústa.

„Co se děje?“ zasyčel Craig do zvuku hlasů a hudby z vedlejší třídy.

„Tam... u dveří. Lassiter.“

Craig se na židli prudce otočil a ohlédl se přes rameno.

Až doted'ka žvýkal – náhle se však jeho čelisti přestaly hýbat.

„Ať se propadnu,“ zalapal po dechu. „Ten parchant má ale nervy.“

Delira si přitiskla ruku na srdce a cítila, jak se jí rozbušilo.

Mělce dýchala, a když si prohlížela vysokého snědému muže, bezvládně se na židli zhroutila.

„Celá jsi zrudla,“ slyšela Craiga.

„Já... myslela jsem si, že jsme Lassitera už viděli naposledy,“ dostala ze sebe.

„Neublíží ti,“ vyštěkl.

Ublížit mi, Craigu? zeptala by se ho nejraději. Co je opak ublížit? Potěšit, a právě teď cítím ohromnou slast...

Moran si Lassitera podmračeně prohlížel a došlo mu, že bratři Sagarové selhali.

Kapitola 6

Lassiter ji, štíhlou a elegantní, zahlédl přes hlouček lidí sedět s docela pohledným mužem. Oblečený do nového pracovního oděvu, který si pořídil za peníze od guvernéra, zamířil k jejich stolu.

„Lassitere,“ pozdravila ho a na tváři měla jeden ze svých nejkrásnějších úsměvů. „Skutečně jsem nevěřila, že tě ještě někdy uvidím.“

Pohledný muž vstal. Byl vyšší než Lassiter. Drahý tmavý oblek odhaloval svalnatou postavu.

„Je mi potěšením ti představit Craiga Morana,“ pokračovala Delira. „Craigu, tohle je Lassiter. Omlouvám se, ale vlastně ani nevím, jak se jmenuješ celým jménem.“

„Lassiter stačí.“ Chladně si Morana měřil. Vycítil, že je to muž, kterého si Delira sehnala, když její manžel skončil ve vězení. Teď se nejspíš chystala na něco lepšího. Na svatbu. Ani jeden z mužů nepodal druhému ruku a jen se na sebe dívali. Delira si nervózně přejížděla jazykem po rtech. Lidé kolem, kteří si všimli náhlého napětí, zmlkli.

„Kde je chlapec?“ zeptal se Lassiter a rozhlédl se kolem.

„Co je ti do toho?“ vyštěkl Moran ostře.

„Slíbil jsem Timmiemu Borlingovi, že se postarám, aby mu nic nescházelo,“ odpověděl Lassiter.

„Ujišťuji tě, že je v naprostém pořádku,“ ubezpečovala ho Delira chvatně.

„Takže můžeš jít,“ vyzval ho Moran a ukázal hlavou ke dveřím.

„Chci vidět Rance,“ trval na svém Lassiter. Všude kolem se ve vzduchu vznášela vůně večerí z krabiček otevřených na stolech, doutníků a parfémů. Všichni je pozorovali.

„A až ho uvidíš, tak co?“ chtěla vědět Delira a bedlivě sledovala jeho výraz.

„Předpokládám, že uvidím, že dostává všechno, co mu jako synovi Timmieho Borlinga náleží.“

„Vadí mi, když naznačuješ, že bych mu snad něco upírala,“ bránila se Delira. Lepší nálada byla pryč. Chtěla pokračovat a ještě něco říct, ale Craig Moran ji zvednutím ruky zarazil.

„Nikomu neublíží, když se na kluka podívá,“ prohlásil nevzrušeně. Delira se na něho zamračila. Moran se usmál.

„Pojď, ukážu ti, kde je.“

Moran zamířil ke dveřím, Lassitera obešel, najednou se však prudce otočil a pokusil se udeřit ho pěstí do obličeje.

Jenže Lassiter byl na podobný útok připravený. Než stačila rána dopadnout, uhnul hlavou, takže se mu Moranova pěst jen neškodně svezla po rameni.

Moran se na něho se vzteklým výkřikem znovu vrhl. Oba muži se do sebe zaklesli a narazili do stolu. Talíře začaly padat na podlahu. Žena, které se do klína vylila omáčka na maso, zaječela.

Oba muži se teď prali na parketu a taneční páry se jim snažily vyhýbat. Zatímco si vyměňovali tvrdé rány, klavír, housle a kornet nejprve ztratily rytmus a vzápětí utichly.

„Celé to tu rozbijí!“ křičeli muži.

Lassiterovi se podařilo uvolnit si jednu ruku, Moran ho však stihl nabrat kolenem. Lassiter ho na oplátku udeřil pěstí do pravé strany obličeje a roztrhl mu kůži. Moranovi začala po tváři stékat krev.

Nakonec se ostatním podařilo oba muže od sebe odtrhnout a držet je v uctivé vzdálenosti. Zatímco se zmítali u dveří, objevil se šerif Jim Sloan s palci zaháknutými do průramků vesty.

„Co se tady děje?“ chtěl vědět a očima přejížděl z jednoho soupeře na druhého.

Moranovi dovolili přitisknout si na zraněnou tvář kapesník.

Z mandlových očí mu sršela nenávist. „Lassiter mi nadával – a to nebudu snášet.“

„Jsi lhář,“ procedil Lassiter přes zaťaté zuby. Po jeho slovech lidé kolem zalapali po dechu.

Šerif Sloan upřel na Lassitera pohled světlých očí.

„Chápu, čím jsi prošel, ale to ti nedává právo sem vtrhnout a rozpoutat tu peklo... dámy prominou,“ dodal, když se rozhlédl kolem a všiml si napjatých tváří žen.

„Vyřídíme to venku!“ Craig Moran mával pěstí nad hlavou a měl vyceněné zuby. Přivolał tím souhlasné výkřiky.

„Jsi připravený, Lassitere?“

Kolem Lassitera se sevřel hlouček nadšených mužů, kteří ho doslova vytlačili na školní dvůr. Na nebi se objevilo několik mraků, které zaclonily měsíc i hvězdy. Lassiter se mračil. Právě teď se mu zbytečná bitka vůbec nehodila.

Přesto se jí musel zúčastnit, protože už se nedalo couvnout.

Několik mužů se stáhlo dovnitř, pravděpodobně proto, aby nerozčilovali své manželky tím, že budou svým přihlížením povzbuzovat problémy.

Lassiter udělal jen několik kroků, když ucítil ruku na paži. Ohlédl se a uviděl Delirín bledý obličej.

„Nedělej to, Lassitere,“ pokoušela se ho chraplavě zastavit.

„Craig už bojoval po celém Západě.

„To já také. Tak či onak.“

„Jenže on se stal šampionem v Nevadě. Víím to naprosto jistě.“

„Na tom nezáleží...“

„Před pár týdnů tudy projížděl nějaký muž a poznal ho.

Ví to už celé město.“

„Všechno to jídlo můžeme vyhodit,“ ozval se zevnitř ženský jekot.

„Chci s tebou mluvit, Lassitere... o samotě,“ zašeptala Delira do hukotu hlasů kolem. „Zítřka v poledne. Nahoře na Prideově hrotu. Víš kde.“

Podíval se na ni a přikývl. Na druhé straně dvora se šerif Sloan hádal s Moranem. „Já tu ale žádné problémy nechci, Morane,“ křičel právě.

„Tohle je noc jako stvořená pro problémy,“ opáčil Moran se smíchem. Svlékl si kabát a podal ho jednomu ze svých příznivců. Pak si začal kasat rukávy přes svalnaté paže.

„Žádám tě, Morane, abys to nedělal,“ trval na svém šerif, Moran však na něho nedbal.

K šerifovi se přidalo několik dalších rozčilených mužů, kteří Lassiterovi vyčítali, že připravit taneční zábavu ve škole dalo spoustu práce a že by ji neměl kazit zbytečnou rvačkou.

Zatímco se Lassiter prodíral davem přihlížejících, slyšel další a další vzrušené protesty, až nakonec Moran prohlásil:

„Dobrá, chlapi, zatím to nechám být.“

Šerif Sloan se ohlédl přes rameno a uviděl Lassitera.

Rychle se obrátil: „Ne, nedělej to, Lassitere. Jsem tu, abych udržel klid. Přemluvil jsem Morana, aby tě nechal být,“ oznámil přísným hlasem a připsal si všechny zásluhy za Moranovo rozhodnutí. „Vypadni odsud. Nepatříš sem.“

Lassiter se pousmál. „Když myslíte, šerife.“

„Ano, myslím. A když už půjdeš odsud, nebylo by vůbec špatné, kdybys rovnou vypadl z města. Pryč z údolí.“

„Přestaňte se do mě navážet, šerife,“ ohradil se Lassiter ostře. Šerifův přístup mu přestával připadat zábavný. Viděl, jak si Moran obléká kabát a jak si ho při tom prohlíží.

Tvářil se nafoukaně.

„Tak co je s tou muzikou?“ křikl šerif. Pianista zahrál několik akordů a postupně se k němu přidali houslista a kornetista.

Lidé se znovu dali do tance.

Lassiter odešel na skleničku do baru Na konci cesty a přemýšlel o zítřejší polední schůzce s Delirou. Lampy pod měděnými stínítky syčely a čmoudily. Uvnitř posedávalo jen několik hostů. Vypadalo to, že skoro všichni místní vyrazili na taneční zábavu. I přes šum hovorů sem ze školy tiše doléhala hudba.

Pomalu uskrával svou whiskey, když dovnitř vešel chlapec v klobouku, zpod kterého mu trčel pramen dlouhých zrzavých vlasů. Na dlouhých nohách se doklátil k baru a zeptal se: „Kterej z vás je Lassiter?“

„Já,“ ozval se Lassiter a chlapec k němu zamířil. Ostatní v baru se zvědavě ohlíželi.

„Venku s váma chce mluvit jedna dáma,“ oznámil mu chlapec zadýchaně.

„Tak jí vyříd', že jestli mě chce vidět, ať přijde sem.“

Chlapec v hrůze vytřeštil oči. „Sem přece dáma jít nemůže!“

Lassiter musel uznat, že zrzek má pravdu. Dámy nechodily do saloonů, a už vůbec ne do takových jako Na konci cesty. Tedy pokud se skutečně považovaly za dámy.

Předpokládal, že na něho venku čeká Delira, a dopil svou whiskey. Než se Lassiter a Timmie Borling dostali do problémů, často k němu v době, kdy byl její manžel pryč, vysílala dvojsmyslné signály. Provokativní pohledy, vrtěla se v bocích, když odcházela, doteky, když se k němu naklonila, aby mu něco řekla. Lassitera to rozčílovalo a uráželo.

Timmie byl přece jeho kamarád. Právě se chystal Timmiemu Borlingovi říct, že raději odjede, když došlo k vraždě Davea Ashburna a oba je zatkli.

Následoval tedy chlapce, který mu přidržel otevřené jedno křídlo lítacích dveří. Vyšel do tmy a chlapec odběhl pryč. Lassiter se okamžitě nastražil a položil dlaň na pažbu pistole pro případ, že by šlo o připravenou past.

Ze tmy se ozval hlas plný opovržení. Ženský hlas. „Ukázali mi na vás, pane Lassitere, jen pro případ, že byste přemýšlel, odkud vás znám.“

Do pruhu světla z oken baru vstoupila vysoká dívka.

Vlasy měla tak tmavé, že pod nimi její světle modré oči přímo svítily. Rty plné, bradu pevnou a zvednutou. Na sobě měla košili, vestu a kalhotovou jezdeckou sukni.

„Kdo jste?“ zeptal se klidně.

„Ellen Stencoeová.“

„Stencoeová?“ ujišťoval se překvapeně.

„Vidím, že vám to jméno něco říká.“

„Jeho doznání je důvod, proč jsem tady, slečno Stencoeová.“

„Můj bratr žádného Ashburna nezabil.“

„Váš bratr?“

„Ano, můj bratr.“ Selhal jí hlas. „Byl o hodně starší a vždycky se ke mně choval hezky. Já... chci zjistit, kdo ho zabil, a předat toho člověka do rukou spravedlnosti.“

Lassiter si ji zkoumavě prohlížel. „Vašeho bratra nikdo nezabil. Zastřelil se sám.“

Zavrtěla hlavou tak prudce, že se jí z vlasů uvolnila jedna stužka. Odhodila ji pryč a předklonila se. V očích měla vztek. „Komu jste zaplatil, pane Lassitere, aby napsal falešné doznání a pak mého bratra zabil?“

Její obvinění ho zaskočilo. „Poslyšte...“ Udělal krok jejím směrem, okamžitě však ustoupila. Nakonec skončila opřená zády o stěnu baru.

„Varuji vás, Lassitere. Mám v úmyslu přijít téhle špinavosti na kloub. I kdybych kvůli tomu musela v tomhle hrozném místě zůstat rok nebo déle.“

„Necháte mě také něco říct?“ Její přístup ho začínal rozčilovat.

„Tak mluvte.“

„To doznání pro mě bylo větší překvapení než pro všechny ostatní.“

„O tom pochybuji...“ Opovržlivě zkroutila rty.

„Věřte mi, slečno Stencoeová. A pokud jde o to, že jsem někoho najal, aby vašeho bratra zabil, není to pravda.“ Pokusil se o vstřícnější tón. Nakonec se na něho podívala a rychle uhnula pohledem stranou.

„To... takhle mi to řekli. Že to byla vaše práce.“

„Kdo vám to řekl?“ Chytil ji za zápěstí a sevřel prsty silněji, než měl v úmyslu.

„Muž jménem... to bolí.“ Když jí zápěstí pustil, začala si ho třít, aby zahнала bolest. „Člověk jménem Moran.“

Craig Moran.“

Lassiterovi jako by v hlavě vybuchla bomba. Popadl ji za ruku a dlouhými kroky ji doslova táhl po chodníku. Zoufale se snažila udržet s ním rychlost a klopýtala za ním.

„Kam... kam to jdeme?“ dostala ze sebe nakonec.

„Na taneční zábavu,“ vyštěkl a prudce dýchal suchý noční vzduch.

„Já ale nejsem na tanec oblečená,“ vzdychla.

„Také s vámi nehodlám tančit, slečno Stencoeová.“

„Proč tedy...?“

Ale to už dorazili na školní dvůr. Ve světle lampionů se ozval šum, když si lidé na dvoře všimli, kdo přišel.

Jako první se ozval muž s plnovousem. „Jestli hledáte Morana, tak už odešel.“

Lassiter se zastavil uprostřed dvora a Ellen Stencoeová do něho narazila. Pustil její zpocenou dlaň.

„Kam šel?“ chtěl od muže s plnovousem vědět Lassiter.

„S paní Borlingovou se pohádali. Takže nejspíš domů.“

„A domů pravděpodobně znamená k ní,“ doplnila rozložitá žena s nepříjemným hlasem.

Ellen Stencoeová si mnula prsty, za které ji Lassiter táhl.

„Jste šílenec,“ vydechla. „Bůh ví, do jakých problémů byste nás dostal.“

Kdosi řekl o Lassiterově návratu šerifu Sloanovi. Zástupce zákona se vyřítíl ze školní budovy a otíral si rty ubrouskem zastrčeným za límec košile. Stále ještě žvýkal.

„Myslím, že jsem ti řekl...“ Zamával Lassiterovi pod nosem dlouhým prstem.

„Chtěl jsem mluvit s Moranem. Aby měl možnost vysvětlit něco, co řekl téhle mladé dámě.“

Sloan se podíval na Ellen Stencoeovou a našťavaně prohlásil:

„Znám ji. Seznámili jsme se už v den, kdy přijela do města.“

„V podstatě jste se mi vysmíval,“ odpověděla třesoucím se hlasem.

„Rovnou jsem jí vysvětlil, že to, co tvrdí o svém bratrovi, je hloupost. Měl bys být rád, Lassitere, že se přiznal.“

Jinak bys tu nestál.“

Lassiter chtěl dívce něco říct, ta však zmizela ve tmě.

Nechtělo se mu za ní běžet. Může si s ní promluvit někdy jindy.

„Je dobře, že už tu Moran není,“ dodal Sloan. „Kdybys proti němu něco podnikl, musel bych tě zatknout.“

„Možná dobře, možná ne.“

„Ty na dobrou radu moc nedáš, vid, Lassitere?“ Šerif vytrhl ubrousek z košile a nacpal si ho do kapsy. „Už jsem ti řekl, že by bylo nejlepší, kdybys odsud zmizel. Jenže mě neposloucháš...“

Lassiter si znechuceně odfrkl, otočil se a odešel pryč.

Myslel si, že ho šerif zavolá zpátky nebo za ním vyrazí, nic takového se však nestalo.

Spánek k němu oné noci v hotelovém pokoji přicházel jen pomalu. Zjištění, že Berta Stencoea se rozhodla pomstít jeho příbuzná, navíc pohledná mladá žena, ho znepokojilo.

Ležel na zádech, prsty propletené za hlavou, díval se na skvrny po vodě na stropě a přemýšlel o její teorii, že její zesnulý bratr Ashburna nezabil, nesepsal doznání a nakonec nespáchal sebevraždu.

Velmi se to podobalo prvním myšlenkám, které Lassitera napadly poté, co mu ředitel Galendor ve věznici Rimshaw oznámil, že je volný.

Vzápětí zjistil, že musí myslet také na Deliru, která se mu do podvědomí promítala vyzývavými způsoby a postranními pohledy šedých očí. Přemýšlel o jejím návrhu na schůzku na Prideově hrotu. Ráno se rozmyslí, jestli se s ní v poledne sejde.

Poslouchal praskavé zvuky dřevěné konstrukce hotelu.

Z baru Na konci cesty odcházela se smíchem skupinka mužů. Jejich boty vydávaly na dřevěném chodníku šoupavé zvuky. Zaslechl ještě tlumený dusot koňských kopyt a nakonec se rozhostilo ticho rušené jen štěkáním kojotů.

Zatím ještě neviděl Rance Borlinga, hlavní důvod svého návratu do Hopevillu. Zítra chlapce najde a řádně si s ním promluví. Připadalo mu, že ode dne, kdy se zastavil na ranči U mulí podkovy, aby navštívil Timmieho Borlinga, neuplynuly celé roky, ale jen pár měsíců. Po několika letech potloukání se krajem se Borlingovi podařilo dobře oženit. Získal tak nejenom Rancinu za nevěstu, ale také rozlehlý ranč. Jenže od smrti Rancinina otce se ranči příliš nevedlo a Borlingovi dalo hodně práce, aby ho opět postavil na nohy.

Lassitera Rancinina krása okamžitě okouzila. Když ji viděl naposledy, čekala dítě a stejně jako Borling se z toho radovala. Lassiter byl právě v El Pasu, když ho zastihl dopis od Borlinga. Rancine zemřela při porodu syna. Odjel na sever, aby svého přítele

utěšil, a pokračoval dál. Teprve o něco později ho Borling požádal o pomoc. Přestože Timmie fungoval na svém ranči jako předák, potřeboval k ruce segunda, kterému by mohl věřit. Chtěl, aby se tohoto úkolu ujal právě Lassiter. Vysvětloval, že ho smrt manželky natolik rozhodila, že na ranč dlouho ani nepomyslel.

Lassiter tentokrát zůstal déle a odjel až po několika měsících.

Když se mu Borling znovu ozval, oznamoval mu další sňatek. Přestože svatbu samotnou nestihl, ukázal se Lassiter o pár měsíců později. Delira byla stejně krásná jako Rancine, ale jiným způsobem. Působila křehce a povrchněji.

Když spolu poprvé zůstali sami, Delira se na něho významně podívala a řekla: „Jsi první z Timmieho přátel tady, ze kterého kouká nějaké vzrušení.“

Podobné incidenty se několikrát opakovaly, takže se jí Lassiter nakonec začal vyhýbat.

Jednoho dne mu Borling připadal rozčílený. „Zdá se mi, že nemáš Deliru rád,“ stěžoval si.

„Ale mám,“ přiměl se Lassiter k úsměvu.

Znovu převzal práci segunda, ale chtěl se dostat pryč.

Právě začínal přemýšlet, na co by se nejlépe vymluvil, když našli jejich spoluhráče z pokeru zastřeleného zezadu.

Půl tuctu výstřelů mu rozdrtilo páteř.

Vrátila se snad Delira ke svým starým trikům, když se s ním chtěla na druhý den setkat? Čím víc však o tom přemýšlel, tím víc si uvědomoval, že kvůli památce Timmieho Borlinga musí zjistit, co po něm vlastně chce.

Brzy ráno si krátce promluvil se Silasem Rimmleyem, zarostlým vyzábělým majitelem místního obchodu, který právě utíral prach z polic. Díval se na Lassitera přes brýle s drátěnými obroučkami. Pamatoval se na něho právě v souvislosti s Timmiem Borlingem a pohledem vyjadřoval svůj nesouhlas, jako by je – nehledě na písemné doznání Berta Stencoea – stále považoval za vrahy Davea Ashburna.

„Proč vlastně potřebujete vědět, Lassitere, kde ten kluk je?“ mračil se Rimmley.

„Slíbil jsem Borlingovi, že dohlédnu, aby se mu vedlo dobře.“

Rimmley se nepřestával mračit a ještě chvíli oprašoval police. Pak se opatrně rozhlédl. V obchodě nikdo jiný nebyl. Ztišil hlas. „Abych pravdu řekl, druhá Borlingova žena mi nikdy k srdci nepřiřostla. Nějako ta první. To byla skutečná dáma...“

„Rimmleyi, zajímá mě jen ten chlapec.“

„Už se k tomu dostávám. Mně tedy štěstí nepřipadá.“

„Jak to myslíte?“

„Když tu ještě byl jeho táta, tak vypadal jako veselý, chytrý kluk. Jenže teď jako by žil někde v temné jeskyni.

A člověk z něj stěží dostane slovo.“

Lassiter se snažil zachovat klid. „Kde je?“

„Paní Borlingova ho odstěhovala k Adderlyovým.“ Rimmley se ušklíbl a vysvětlil Lassiterovi, jak dům Adderlyových najde. Lassiter mu poděkoval a zamířil ke dveřím.

„Možná se mi ale jen zdá, že ten kluk není šťastný,“ křikl za ním majitel, jako by se na poslední chvíli rozhodl hrát na jistotu a neznepřátelil si Deliru Borlingovou.

Maude Adderlyová byla mohutná podezřívavá žena, která si Lassitera zkoumavě prohlížela přes okno. Přestože zaklepal na dveře, neotevřela je.

„Chtěl bych vidět Rance Borlinga,“ vysvětlil jí důvod své návštěvy.

„Kdo jste?“

Když se jí Lassiter představil, odfrkla si. „Už jsem o vás slyšela.“ Ještě po něm sjela pohledem a pokračovala:

„Jestli na tom trváte, můžete chlapce na minutku vidět.“

„Rád bych s ním mluvil o samotě.“

„To nejde.“

Uvnitř v domě bylo takové šero, že Lassiter jen stěží rozeznával ženinu otlouklou tvář a obtlouklou postavu. Ustoupila od okna, jako by se bála, že by ji mohl chytit.

„Počkejte, kde jste, Lassitere,“ vyzvala ho a odešla dozadu do domu.

Za chvíli Lassiter zaslechl, jak žena s někým šepetem hovoří.

Naklonil hlavu, snažil se z hovoru něco pochytit, jednotlivým slovům však nerozuměl.

„Ranci, je tu nějaký pán a chce s tebou mluvit,“ křikla žena nečekaně.

„Ano... paní,“ ozval se dětský hlas.

Zároveň Lassiter uslyšel dupání malých bot, Rance Borling se vynořil ze šera a došel k oknu. Podíval se na Lassitera stojícího na verandě.

„Ahoj, Lassitere. Co... co vlastně chceš?“

„Chtěl jsem tě vidět.“ Lassiter si všiml, že chlapec nervózně polyká a olizuje si rty. „Jak se ti vede, Ranci?“

Žena, která stála s rukama složenýma na hrudi hluboko v šeru, na chlapce cosi zasyčela.

„Lassitere, tys... dostals mého tátu do problémů...“

spustil chlapec tenkým, rozechvělým hlasem.

„Podívej, chtěl jsem si s tebou vyjasnit pár věcí...“

Jenže chlapec se odvrátil od okna a odešel.

„Ranci!“ křikl za ním Lassiter.

„Už s tebou nechci mluvit!“ Chlapec se ohlédl přes rameno, v pokoji však byla taková tma, že Lassiter neviděl výraz v jeho dětském obličejí. Měl dojem, že to byl strach.

K oknu došla paní Adderlyová a zle se na Lassitera usmála. „Spokojený?“ vyštěkla a okno přibouchla.

Lassiter si byl jistý, že právě ona nebo její manžel před chvílí udělili chlapci šeptem pokyny. Že mu něčím vyhrožovali.

Přesto se rozhodl nechat věci prozatím tak, jak jsou. Po setkání s chlapcovou macechou se uvidí...

Kapitola 7

Pro případ, že by ho někdo sledoval, vyjel Lassiter z města směrem na východ a na západ uhnul až později.

Brzy se ocitl uprostřed rozlehlých plání porostlých trsy pelyňku, které pozvolna stoupaly k mohutným rudým útesům tyčícím se nad údolím. Po několika mílích vyjel o kus výš a protáhl se úzkou prasklinou puklinou v pískovcové stěně, širokou právě tak pro jezdce na koni.

Vzpomněl si, co mu jednou řekl Timmie Borling. „Tohle místo si pamatuj pro případ, že bys potřeboval před někým utéct.“ Přítel tehdy svá slova doprovodil známým mrknutím a smíchem.

Lassiter se jen těžko vyrovnával s tím, že je jeho přítel mrtvý. Od mládí pracoval jako honák dobytka, podobně jako Lassiter neměl vlastně žádné vzdělání a potloukal se krajem, dokud se na něho neusmálo štěstí tak velké, že tomu nejprve ani sám nedokázal uvěřit. Přesně těmito slovy Borling popisoval své setkání s Rancine, svou první ženou. Začal tehdy pracovat pro „staříka“, jak v žertu mluvil o otci své zesnulé manželky. Hned od začátku v sobě s Rancine našli zalíbení. Netrvalo dlouho a začali se opakovaně scházet na Prideově hrotu.

Jednoho dne však jejich schůzka málem skončila neštěstím, protože Rancinin podezřívavý otec je přistihl. Ve vzteku starý muž vyhrožoval, že Borlinga zabije, a vytáhl na něho pistoli. Timmiemu se ho podařilo odzbrojit, aniž by mu ublížil. Pak svému budoucímu tchánovi rychle a stručně vysvětlil, jaké má s jeho dcerou záměry. Rancine ho celou dobu držela za ruce a Timmieho slova potvrzovala.

„Tati, chceme se vzít..

„Máte ale sakra divný způsoby,“ obořil se na ně stařík.

„Scházet se tady jako párek...“ nedokázal větu dokončit.

Rancine se celé týdny chystala, že o sobě a Borlingovi otci řekne, jenže pokaždé, když Timmie nadnesl, že by za ním měli společně zajít, rychle se v obavách z otcova hněvu stáhla.

Všichni, kdo v okrese něco znamenali, přišli na jejich svatbu. Oslavy trvaly tři dny.

Za dlouhých nocí ve vězení Timmie Borling o tom všem hovořil tolikrát, že Lassiterovi připadalo, jako by toho byl sám očitým svědkem.

To vše se mu honilo hlavou, když projížděl puklinou mezi žlutými skalami, která končila vysokou kamennou homolí. U její paty rostly zakrslé borovice a trnité keře.

Nejjednodušší cesta na vrchol, kterou bylo možné zvládnout i v koňském sedle, vedla přímo naproti místu, kam právě dorazil. Nemusel dlouho přemýšlet a vybral si strmější a nebezpečnější stezku. Z určitých úhlů pohledu zespodu vrcholek připomínal hrot šípu namířený na západ.

Jeden z prvních osadníků, jakýsi Tom Pride, ho proto pojmenoval Hrot šípu, ale poté, co ho zabili lupiči, začali lidé tomuto místu říkat Prideův hrot.

Lassiter sesedl z koně a začal stoupat po úzké stezce mezi křovisky. Dlouhé nohy ho rychle nesly k vrcholu.

Přesto dával pozor, kam šlape, aby neuvolnil kámen nebo nerozšlápl suchou větev. Dokud nebude mít možnost se porozhlédnout po okolí, nechtěl po sobě zanechávat stopy.

Vrcholek samotný tvořil ohromný kruhový kámen o průměru skoro patnáct metrů, jenž indiáni po celá staletí využívali jako rozhlednu. Podíval se na slunce, které stále ještě stoupalo. Delira mluvila o poledni, dorazil však záměrně dřív. Zhluboka se nadechl vzduchu vonícího po borovicích, keřích s jasně žlutými květy a jemném prachu, který mu vířil u nohou. Tvář měl vlhkou od potu a propocená košile se mu lepila na záda. Po propuštění ze samoty na tom nebyl po fyzické stránce právě nejlépe, ale s každým dalším

dnem se mu síly rychle vracely. Při výstupu na vrchol se ani příliš nezadýchal.

Náhorní plošinu všemi směry ohraničovalo husté křoví.

Viděl nesčetné kameny začerněné od kouře. Indiáni tu kdysi zakládali ohně – buď aby se zahřáli, nebo aby vysílali kouřové signály.

Rozhrnul křoví a podíval se do údolí. V dálce se vznášel kouřový opar označující polohu Hopevillu. Když se vracel, všiml si mezi kameny nedopalku tenkého doutníku starého nanejvýš několik dnů. Kousek dál objevil jemný kapesník obšitý krajkou – zmuchlaný a zachycený v křoví.

Někdo ti, Timmie, zahřívá postel, pomyslel si. Na tváři se mu usadil smutný úsměv. Ale třeba se tu jen schází nějaký honák s děvčetem z města nebo z okolních rančů. Osamělé místo pro děvčata. Dokud do jejího života nevstoupil Timmie Borling, Rancine to tu přímo nenáviděla.

Prohlédl celé návrší, díval se mezi shluky křoví i balvany velké jako kůlna, Deliru však nenašel. Napadlo ho, proč se s ním chce sejít a proč pro jejich schůzku vybrala tak odlehlé místo. Vzápětí si však uvědomil, že odpověď nejspíš zná. Přes rty mu přelétl hořký úsměv.

Rozhodl se zachovávat opatrnost a pro případ, že by měla v úmyslu něco jiného, zkontroloval svou pistoli. Poté ji volně zastrčil do pouzdra, aby mu při tasení nebránilo poutko. Ubalil si cigaretu, o palec rozškrtl zápalku a zhluboka potáhl. Cítil, jak mu do plic vniká kouř.

Čím déle čekal, tím byl nervóznější, a dokonce začal přemýšlet, jestli hloupě nevlezl do pasti. Když zaslechl zvuk, zúžily se mu oči na nepatrné štěrbině. Kopyto na kameni?

Na několika místech se uchytila tráva a zakořenilo několik dubů poskytujících stín.

Došel na kraj plošiny a podíval se na stezku pro koně pod sebou. Cestu do města měl jako na dlani, ale pohyboval se po ní jen nákladní povoz, který navíc na dálku vypadal, jako by stál.

Připomnělo mu to jeho dětství, kdy jako jedenáctiletý chlapec kočíroval povoz svého otce. Nikdy spolu nevycházeli.

Vzpomněl si na vzdělaného kočího, který začal pro otce pracovat a přivezl si s sebou pytel knih. Některé Lassiterovi půjčil a chlapce skutečně okouzlili. Když se pak s otcem rozešel, přestěhoval se mladý Lassiter do Mexika, kde se stal pravou rukou statkáře toužícího naučit se anglicky.

Díky tomu, že ho učil, získal Lassiter přístup k jeho obsáhlé knihovně. Vše ale rychle skončilo při jednom z povstání, k nimž v Mexiku docházelo téměř pravidelně.

Znovu zaslechl onen zvuk. Tentokrát se ozval blíž a už nepochyboval, že je to úder podkovy o kámen. Vytáhl pistoli a čekal. Kroky, které slyšel, byly velmi jemné, jakoby od poníka. Nakonec se objevila zadýchaná Delira na hřbetě drobné muly. Nejprve si ho nevšimla, jakmile ho však spatřila s tasenou zbraní, vytřeštila oči.

„Chystáš se mě zastřelit, Lassitere?“ zeptala se s nejistým úsměvem.

„Jsi sama?“

„Úplně sama.“ Sesedla, uvázala mulu a posadila se na široký, plochý kámen. Ovívala se kloboukem a pozorovala Lassitera. Poplácala kámen, na němž seděla. „Tady máš dost místa.“

Její nabídku nepřijal, jen si na kámen stoupl jednou nohou, předklonil se a dlaněmi se opřel o koleno. „Chci mluvit o chlapci...“

„Na tomhle místě si Timmie našel ranč a nevěstu,“ přerušila ho. Pramínky zrzavých vlasů se jí lepily na vlhké obočí. Oblékla si pánskou košili a její cípy vpředu svázala tak, že látka těsně obepínala její ňadra. „Ty na nic podobného nemyslíš, Lassitere?“ dobírala si ho.

„Nejspíš ti to řekl Timmie.“

„Moc o tom nemluvil, ale hodně jsem si domyslela. Vyprávěl mi, jak je tu jednou chytil Rancinin otec, když...“

prý když se líbali.“ Lehce se zasmála. „Líbali.“

Tenké jezdecké kalhoty měla na bocích a stehnech našponované jako druhou kůži. Ve stromech štěbetali ptáci.

Hluboko dole jeho oči zachytily pohyb. Zaostřil, předklonil se nad keře a uviděl poskakující bílé ocásky stádečka antilop, které se na dálku zdály být úplně maličké.

„Chci s tebou mluvit hlavně o chlapci,“ prohlásil a znovu se na ni soustředil.

„Rance je v dobrých rukách.“

„Neřekl bych.“

„Už vím, žeš byl u Adderlyových a choval se k nim docela hrubě. To ti přece není vůbec podobné. Jsi moc šarmantní na to, abys dokázal být hrubý.“ Ze své kamenné lavice se na něho usmívala a zvedla paže nad hlavu, jako by si je chtěla po dlouhé jízdě protáhnout. Provokativně přitom vypjala ňadra.

„Pro Timmieho byl jeho syn tím nejdůležitějším na světě,“ promluvil Lassiter. „Žil vlastně jen pro něj.“

Najednou se její nálada prudce změnila. Oči jí ztmavly a mezi obočím se jí udělala hluboká vráska. „Vychovám ho správně. To ti můžu slíbit.“

„Nejsem si tím jistý.“

„Jakmile... jakmile se změní situace.“

Dívala se do dálky, jakoby na zamlžené hory daleko na jihu.

„Jaká situace?“ zeptal se.

„S Craigem Moranem. Seznámil ses s ním na zábavě.“

„Připadá mi, že tě má pod palcem.“

Odmítavě zavrtěla hlavou tak prudce, až jí několik pečlivě vyčesaných pramenů temně rudých vlasů spadlo do tváře. „Nikdy!“ Našla Lassiterovu ruku, sevřela ji do dlaní a vysvětlovala mu, jak ji Moran neustále nutí ke sňatku a že se ho skutečně bojí. „Dokonce... dokonce mě už napadlo, jestli nemá prsty v Timmieho smrti.“

„Proč si to myslíš?“ zeptal se Lassiter s kamennou tváří.

„Říká divné věci. Většinou, když je uvolněný, klidný, tak nějak...“

„Takže poté, co je se ženou.“ Neusmála se, přesto se v jejích očích zajiskřilo. Pak jen pokrčila rameny.

„Nestydím se za nic, co jsem udělala. S Craigem to byla slabá chvilka. Jenže po Timmieho uvěznění jsem si připadala strašně osamělá.“

„Moc věrnosti jsi neprokázala, když ses hned pokoušela o rozvod.“

„To byl jeden z mých nejslabších okamžiků, přiznávám.“

Šedýma očima se mu dívala do tváře a úpěnlivě žadonila.

„Když se o tom Timmie dozvěděl, hodně ho to bolelo.“

„Já... chápu.“ Pevněji sevřela jeho ruku ve svých.

„Proč si myslíš, že Moran měl něco společného s Timmieho smrtí?“ zeptal se jí klidným hlasem.

„Právě v té době někam odjel. Tvrdil, že má nějaké jednání s nákupčími dobytka. Nehádala jsem se s ním. Byla jsem ráda, že je pryč, že budu mít víc času na přemýšlení.“

Lassiterovi ztvrdnul hlas. „Velmi pohledný muž. Tak ho popsalo jedno děvče pracující v kantýně. Mluvila o chlápku, který naplánoval falešný útěk. A Moran... uznávám, je pohledný.“

„Takže proti Craigovi už něco máš, to je dobře.“ Zhluboka se nadechla. Břicho jí napjalo uzel na košili, takže to vypadalo, že musí každým okamžikem povolit. „Lassitere, chtěla bych, aby ses vrátil do práce.“

„Mám dělat segunda?“

„Tentokrát předáka. Navíc bych řekla, že u tak velkého ranče, jako je U mulí podkovy, by se spíš hodil titul správce.“ Předklonila se. „Budu k tobě upřímná. Když se mi ten kluk pořád motá pod nohama, jsem nervózní. Pošlu ho do dobré školy. A ty tu můžeš hlídat, že splním svůj slib.“

„A co bych měl udělat?“ zeptal se potichu a na rtech se mu objevil náznak ironického úsměvu. Dívala se však přes údolí a nevšimla si toho.

„Vyhodit Craiga a držet ho dál ode mě.“

„Pravděpodobně jako tvůj manžel,“ zavrčel.

Zdálo se, že tuto možnost zvažuje, nakonec jen zvedla ramena a nechala je opět spadnout. Uzel na cípech košile se definitivně rozvázal.

„Možná časem,“ prohlásila vážně. „Zatím si ale užívám svou svobodu a pocit moci.“

„Chápu.“

„Vlastnictví ranče mi tohle všechno dává, Lassitere.“

V očích se jí blýskalo, když se na něho znovu podívala.

„Rozumíš?“

„Dokonale.“

Cosi v jeho tónu způsobilo, že zúžila oči. „Slyším snad ironii?“ Náhlý závan větru jí rozcuchal vlasy a nadzvedl cíp povolené košile. „Svou moc si užívám a je mi jedno, kdo o tom ví.“

„Konečně se dostáváš k tomu nejdůležitějšímu.“

„Ráda se ale o ni podělím... se silným mužem.“

„Myslíš se mnou? Ale ne jako s manželem.“

„Vyžeň odsud Craiga.

„Nebo ho zabij.“

„... víc nechci.“

„Nebo ho zabij, řekl jsem,“ zopakoval Lassiter. Po jeho slovech zrudla.

Usmála se na něho a přitakala. „Ano, když to bude nutné.“

Zavrtěl hlavou. „Díky, nechci.“ Určitě ne kvůli tomuhle, mladá dámo, pomyslel si.

Pustila jeho ruku. „Domnívala jsem se, že jsi nemilosrdný.

Alespoň to o tobě říkají.“

„Nejsem nájemný vrah.“

Pohoršeně vydechla. „Nemluvila jsem o vraždě,“ bránila se hlasitě. „Jen jsem si říkala, že kdyby došlo na pistole, že bych... že bych ho neoplakávala.“

„Ani mě, předpokládám.“

„Jak to myslíš?“

„Vrazi končí na šibenici.“

„Tebe a Timmieho nepověsili,“ připomněla mu povýšeně.

„Pokud jde o Timmieho, vyšlo by to nastejno. Tak jako tak je mrtvý.“

„Ale ty jsi pořádně živý.“ Zhluboka se nadechla, aby upoutala pozornost ke svým ňadrům. Koutky krásných rtů se jí zvedly v náznak úsměvu.

Seděli vedle sebe na kameni a vítr jim foukal do tváří.

Ukazovala na rozlehlé pozemky v údolí a vysvětlovala, že jich většina patří právě jí. Lassiter ji opravil s tím, že podle práva se o ně bude muset podělit s Timmieho synem, až dospěje. Zatímco mluvil, nechala levou ruku jakoby náhodou padnout do jeho klína. Jazykem si přejela po rtech a naklonila se k němu. V očích měla pozvání. Lassiterem však nepohnula.

„Dostaň chlapce bezpečně do té školy – a pak...“ odhodlaně se usmál, „... pak se může stát cokoli.“

„Já ale chci, aby se to stalo teď. V téhle minutě.“ V hlase měla zpupnost. Královské veličenstvo, jemuž odepřeli jeho potěšení.

Lassiter si dole pod nimi všiml pohybu. Sklouzl z plochého kamene, skrčil se na kraji plošiny a podíval se dolů. I z výšky poznal Craiga Morana, který uvázal koně k jedné z borovic kousek od cesty a zamířil ke stezce na vyhlídku.

„Co tu děláš?“ zeptal se Lassiter potichu pro případ, že by se jeho hlas nesl větrem.

Delira si stoupla vedle něho. Přímo pod sebou spatřila vršek Moranova klobouku a jeho široká ramena. „Aha, to je on.“ Pokrčila rameny.

„Snažíš se nás sem dostat oba, abychom jeden druhého zastřelili?“

„Ne.“ Zatvářila se šokovaně.

„Nejlepší vyhrává – nebo tak něco?“

Zatímco sledoval Morana, přicválalo od ranče U mulí podkovy šest jezdců. Táhl se za nimi oblak prachu.

Lassiter se podíval na Deliru. „Jakou past jsi to na mě nastražila?“

Tentokrát vypadala skutečně vystrašeně. „Nikdo jiný sem přijet neměl... jen Craig...“ Jakmile jí přiznání vyšlo ze rtů, zrudla.

Lassiterovu pozornost však spíš upoutal jeden z jezdců, kteří se právě blížili k místu, kde na ně čekal Moran. Zarazila ho mužova podoba s Meagerem Joplinem. Stejná mohutná postava, takže kůň, na kterém jel, vypadal jako trpaslík.

„Co tu děláš Joplin?“ zasyčel.

„Pracuje pro nás. Craig ho najal. Předtím dělal ve vězení.

Asi ho znáš.“

„Jo, jasně, znám ho.“ Lassiter měl v hlase nenávist.

„Vůbec se mi nelíbí.“

„Ranč řídíš ty, ne Moran. Proč Joplina nepropustíš?“

Když neodpověděla, bylo mu s konečnou platností jasné, že Moran má na ranči navrch a nedovoluje jí do jeho řízení mluvit. Nebylo divu, že se ho chce zbavit.

„Joplin je ten, kdo zabil tvého manžela,“ pokračoval hrubým hlasem. „Zavraždil Timmieho.“

„Za chvíli odjedou a Craig tu zůstane sám...“

„Copak neslyšíš, co ti říkám? Joplin zabil Timmieho Borlinga!“

„A co mám dělat?“ vyštěkla.

„Najednou je mi jasné, žes Timmieho vůbec nemilovala.

Nejspíš nikdy.“

„Jak se opovažuješ se mnou takhle mluvit?“

Nadechla se a zvedla ruce s prsty nataženými jako kočičí drápy. Když se ho však pokusila škrábnout nehty do obličeje, odhodil ji stranou.

Upadla na kolena a začala křičet: „Craigu! Pomoc! Pomoc!“

* * *

Mezitím se dole Craig Moran mračil na Joplina. „Co tu sakra děláte?“

Joplin přitáhl koni uzdu. Kvůli tomu, jak se na něho Moran obořil, zbrunátněl v obličeji. „Jak jste odjel, objevil se Petey Sagar. Dostal kulku do stehna. Lassiter zabil jeho bráchu Rupea. Myslel jsem, že byste to měl vědět, tak jsem se vydal za vámi a cestou jsem narazil na tyhle chlapy.“

„Petey Sagar se neměl jen tak vzdávat,“ vztekal se Moran.

Právě v tom okamžiku se shora ozval ženský výkřik.

Kdosi tam křičel o pomoc.

Chvilí trvalo, než si uvědomil, že to volá Delira. Co sakra dělá nahoře na vrcholku? Ještě mu zdůrazňovala, že se sejdou dole, ne nahoře, že se bojí šplhat na vrchol sama.

Ozval se další výkřik. Vyskočil do sedla a vyrazil k serpentínám stoupajícím k náhorní plošině. Za ním se hnalo dalších šest mužů. Na úzké stezce mezi skalami se odrážel dusot kopyt koní hnaných cvalem.

Lassiter na nic nečekal a přeběhl přes plošinu do křovisek na východní straně. Část příkře klesající stezky byla zarostlá trávou a kluzká, podařilo se mu však udržet rovnováhu.

Zůstat a postavit se sedmi mužům se neodvažoval.

Dole se rozběhl dlouhými kroky a jednou rukou přidržoval pistoli v nezajištěném pouzdře. Těsně nad úpatím přeskočil drobný potůček.

Dnes si potvrdil své podezření. Delira byla skutečná potvora.

Kapitola 8

Rozčílená Delira Lassitera v jednom okamžiku viděla a v dalším už byl pryč. Slyšela jen, jak utíká ze svahu, a i tento zvuk brzy zmizel. Vztekle chytila oběma rukama košili a roztrhla ji. Knoflíky se zablýskaly na slunci.

Muži z ranče vedení Moranem konečně v oblaku prachu dorazili na vrchol. Moran seskočil z koně zpoceného rychlým výstupem. Zbývající šestice přitáhla koním uzdy a v předklonu nad hruškami sedel na Deliru tiše zírala.

„Deliro, co se stalo?“ chtěl vědět Moran a běžel k ní.

Stála sehnutá, kousala se do spodního rtu a rozcuchané vlasy jí padaly do tváře. Pomalu začínala svého výbuchu hněvu litovat. Oběma rukama si přidržovala roztrhanou košili přes řadra. Když ale Moran chtěl, aby mu řekla, kdo ji tak vylekal, zamumlala Lassiterovo jméno.

Moran tasil pistoli a křikl na své muže: „Lassiter! Chyťte ho!“

Rychle prohledali okolní křoviska, ale po Lassiterovi jako by se slehla zem. Joplin si nakonec všiml stezky a tři muži po ní začali klouzat dolů.

Moran se naklonil nad Deliru. „Cos tu sakra vůbec dělala?“ zasyčel.

„Řekla jsem ti přece, že se tu sejdeme.“

„Lžeš. Řeklas mi, že se sejdeme těsně po poledni dole.“

„Byla bych ráda, kdybys neklel. Uráží mě to.“

„Připadá mi, že ses nějak rychle vzpamatovala. Co ti chtěl Lassiter udělat?“

„No, nepovedlo se mu to. Já... ubránila jsem se.“

Pochybovačně se na ni podíval a vysadil ji do sedla její muly. Pak oslovil zbývající tři muže. „Až se vrátí ostatní, jeďte po Lassiterově stopě. Chyťte ho a pověste. Napadl paní Borlingovou.“

Cestou zpátky na ranč projížděli Delira s Moranem mlčky mezi skupinkami borovic. Na jednom místě porostlém trávou kvetly rudé lilie.

Jako první promluvil Moran. „O co ses to pokoušela?“

„Pokoušela? Chtěla jsem se s tebou sejít. Nic víc.“

„Říkalas, že se bojíš jet nahoru sama. Že na tebe mám počkat dole a nahoru vyrazíme společně.“

„Zkusila jsem překonat strach a zvládnout to sama.“

„Pokusila ses nás proti sobě s Lassiterem poštvat.“

Zavrtěla se v sedle a z očí jí sršely blesky. „Jsi naprostý hlupák, když tě něco takového vůbec může napadnout.“

Jen se na ni podíval s chladným a výhružným úsměvem.

Po zádech jí přeběhl mráz. Prokletý Lassiter, pomyslela si a srdce jí bušilo jako o závod, zatímco se vyhýbala Moranovu posměšnému pohledu.

„Když ses teď uklidnila, co měla ta dnešní schůzka vůbec znamenat?“

„Neměla znamenat vůbec nic. Jen mě napadlo, že by to tam nahore mohlo být zábavné. My dva – a tak...“

„Proč?“

„Právě tam můj zesnulý manžel svedl svou první ženu.

Napadlo mě, že by to mohlo být dramatické.“

„A musel se tam objevit právě Lassiter a všechno pokazit?“

„Ano, přesně tak.“ A také že ano, pomyslela si. Jenže ne tak, jak si Craig představoval.

„S kolika chlapy už ses takhle rozhlížela z vrcholu Prideova hrotu?“

„Craigu, říkáš opravdu ošklivé věci.“

Jen se rozesmál.

Cítila, jak jí rudnou tváře. Odvrátila obličej a předstírala, že pozoruje velkého jelena stoupajícího po ostrém svahu. Kromě Timmieho Borlinga byla na Prideově hrotu jen s Davem Ashburnem.

Nový vlastník stájí v Hopevillu ji okouzлил a drobný flirt se rychle změnil v erupci vulkánu.

Tou dobou vedla nebezpečný život. Ashburn navíc každý týden hrával s Timmiem poker.

Když pak Davea Ashburna našli zastřeleného zezadu, byla si právě proto jistá, že Timmie zločin spáchal v záchvatu žárlivosti, ne kvůli prohře v pokeru, jak se domnívali všichni ostatní.

„Neodpověděla jsi mi na otázku,“ dobíral si ji Moran.

„Trhni si.“ Zatímco projížděli pod stromy, pokusila se mu podívat přímo do očí. Polekala se, jestli snad o ní Dave Ashburn nemluvil předtím, než zemřel. Věděla, že to muži občas dělají a chlubit se svými úspěchy u žen.

Jedno jí bylo jasné. Své představení s Lassiterem sehrála špatně. Neměla být tak vyzývavá a měla předstírat větší šok, když jí řekl o Joplinovi.

„Je pravda, že Joplin zabil mého manžela?“ zeptala se najednou.

„Jo.“

„Proč jsi takového člověka zaměstnal?“

„Protože by se mi takový člověk mohl hodit.“ Znovu měl v očích výsměch.

Jeho přezíravost ji znepokojovala a stále více si uvědomovala, jak moc Lassitera potřebuje. Bude muset pro vést řadu změn. A to znamenalo zařídit, aby Craig a muži z ranče dále Lassitera nepronásledovali.

„O Lassiterovi jsem ti lhala,“ prohlásila odměřeně. „Ani se mě nedotkl. Tu košili jsem si roztrhla sama.“

„S tím už se nedá nic dělat. Jestli ho chlapi dostihnou, bude viset.“

Celá zrudla. „Sakra, Craigu, ranč vedu já, ne ty! Chci, abys svoje lidi odvolal!“

„Nemám rád, když na mě křičíš!“

„Tak udělej, co ti říkám.“

„Nebudeš mi rozkazovat.“

„Nic nezkoušej, Craigu,“ varovala ho a v brašně u sedla hledala dámský revolver, který si vždy brala na vyjížděky.

Když ji pozoroval, začínal v něm bublat vztek. Jenže důrazně zakročit by bylo k ničemu. Na to, aby si s ní vše vyříkal, bude dost času po svatbě. Zhluboka se nadechl a nuceně se usmál.

„Přijde mi, že jsme oba rozčilení. Jasně, své lidi stáhnu.

Jestli ho ale už nenašli.“

„Pochybuju, že by Lassitera chytili tak snadno.“

„Nejspíš máš pravdu.“

Nechal ji jet zbytek cesty samotnou a zamířil zpátky k Prideovu hrotu. Cestou ve stínu borového hájku mezi vysokými stěnami kaňonu přemýšlel. Má spěchat a pokusit se Joplina a ostatní dohnat? Nebo je má nechat a později tvrdit, že je naneštěstí nedojel?

Problém se v podstatě vyřešil sám. Narazil na ně, když právě sjeli z náhorní plošiny. Trvalo jim dlouho, než se dostali po příkré cestě do údolí. Joplin měl špatnou náladu, protože Lassitera nikde nenašli.

„Taky dobře,“ usoudil Moran. „Rozmyslel jsem si to.

Necháme ho být... zatím.“ Podíval se na Joplina a viděl zlo vepsané do rysů jeho obličeje. „Až to půjde, vyzvi ho na souboj a vymlat' z něho duši.“

Joplin se spokojeně ušklíbl. „S potěšením.“

Když Lassiterovi připadalo, že všem případným pronásledovatelům dostatečně unikl, projel dlouhým údolím a před sebou uviděl malý domek. Dříve tu bydlel Bert Stencoe.

Chtěl pokračovat dál, ale všiml si, že z komína stoupá kouř. Dojel k domu, přitáhl koni otěže a křikl: „Haló, je tu někdo?“

Na verandu vyšla štíhlá postava. Byla to Ellen Stencoeová v košili a chlapeckých leviskách. Mířila na něho dvojhlavňovou brokovnicí.

„Co chcete?“ zeptala se chladně.

„Jen projíždím kolem. Říkal jsem si, že mě třeba pozvete na kávu.“

Zamračila se a přemýšlela. Vlasy měla stažené dozadu a svázané zelenou stužkou. „Pojďte dál. Stejně jsem s vámi chtěla mluvit.“

Když byl její bratr ještě naživu, mnohokrát sem Lassiter zašel na návštěvu. Býval to nespolečenský hrubián, z nějakého důvodu si ale

s Timmiem Borlingem rozuměli. Ellen ohřála kávu a nalila ji do dvou hrnků. Přitáhla židli navíc a přes její sedák položila brokovnici.

Lassiter se usmál. „Mě se bát nemusíte.“

„Nebojím se, ale jsem opatrná.“ Podívala se na brokovnici.

„Vrátil mi ji šerif. Říkal, že patřila mému bratrovi.“

Prý... prý je to ta, se kterou se údajně zastřelil.“ Povzdychla si a sklonila pohled k podlaze pokryté dost prošlapaným tkaným kobercem.

„Doufám, že už si nemyslíte, že jsem s tím měl něco společného,“ ozval se Lassiter po chvíli nepříjemného ticha.

„Polovina lidí ve městě je o tom přesvědčená. Ta druhá polovina...“ bezmocně rozpažila. „Asi víte, jak to je.“

„Polovina pro, polovina proti. Jistě, umím si to představit.“

Za denního světla mu připadala poměrně atraktivní.

Měla velké chytré oči a plné rty.

„Po městě se povídá, že můj bratr byl... zloděj dobytka.“

Lassiter se napil kávy a přemýšlel jak odpovědět. Káva byla hořká, ale teplá. Po očku hlídal okno, které mu poskytovalo dobrý výhled na svažující se cestu k hlavní silnici.

Jeho pohled přitahoval trám na konci verandy. V místě, kde přecházel nad verandou, k němu bylo uvázané žluté laso.

Asi půl metru se ho pohupovalo ve vánku, zbytek někdo zjevně odřízl nožem.

„Každý občas rád ochutná, jaké má soused ovoce,“ usoudil opatrně. „Borlingovi ale nevadilo, když si k němu váš bratr pro nějaké zašel.“

„Ale to přece není důvod nazývat ho zlodějem.“

„Kde jste ty řeči o zloději slyšela?“

„V obchodě ve městě. Bavily se tam nějaké ženské.“

Když si mě všimly, zmlkly. Nebylo to jen nepříjemné. Tyhle řeči o mém bratrovi se mě hluboce dotkly.“

„Umím si to představit.“

„Před lety se vrátil z války, rodiče byli po smrti, já byla ještě malá holka a žila jsem u tety. Dokud bratr mohl pracovat, tak nás živil. Tou dobou jsem už učila na škole v Tucsonu.“

Myslel si, že mu vzduch na horách zlepší zdraví a přistěhoval se sem.“ Dlouze si povzdychla. „Ve válce utrpěl zranění. Měl kulku v jedné plíci.“

„Vzpomínám si, že hodně kašlal. Pořád si ještě myslíte, že mám jeho smrt na svědomí?“

Zavrtěla hlavou. „Měla jsem dlouhý rozhovor se šerifem.

Ujistil mě, že jste za to nemohl.“

„Sloan se postavil na mou stranu? To mě podržte.“

„Trvá ale na tom, že bratr zavraždil Davea Ashburna, sepsal doznání a zastřelil se.“

Lassiter dopil kávu. Řekla mu, že konvice je už prázdná, ale že může uvařit čerstvou. Tentokrát zavrtěl hlavou on.

„Jste si jistá, že je moudré bydlet tu sama?“

Usmála se. Zuby měla velké a bílé. Ukázala na brokovnici na židli vedle sebe. „Nikdo mě obtěžovat nebude.“

„Přesto...“ Pokusil se ji přemluvit, aby si na dobu, kterou chce ve městě strávit, pronajala pokoj v hotelu. Prohlásila však, že si to nemůže dovolit a má k šetření pádný důvod.

„Ralph chce vlastní dům předtím, než se vezmeme,“ vysvětlovala. „Dáváme stranou každý dolar, který se nám podaří ušetřit. Vlastně bych neměla utrácet ani za cestu sem, jenže jsem měla pocit, že musím bratrovo jméno očistit.“

„Povězte mi o tom Ralphovi,“ snažil se odvést její myšlenky od nešťastného bratra.

„Znám ho po většinu svého života.“ Prozradila mu, že Ralph Benson začal pracovat pro dobytkářskou společnost ve čtrnácti a postupně se vyšvihl až na segunda. „Vyzná se v chovu a obchodu s dobytkem a vím, že vlastní ranč povede dobře.“

Lassiter se podrbl na tváři a povzdychl si. „Pracoval jsem na ranči U mulí podkovy jako segundo, ale nezbohatl jsem.“

„Možná vám chybí Ralphovo odhodlání.“

Rozesmál se. „Možná. Jsem spíš tulák.“

Podala mu ruku na pozdrav. „Kdybychom se už neviděli, pane Lasitere, chci, abyste věděl, že mi bylo potěšením.“

A také lituji všeho, co jsem o vás říkala.

Potřásl si s ní. Měla pevný stisk, ale dlaň měkkou a teplou.

Když se jí dotkl, pocítil mravenčení v zádech. Díval se do jejího krásného obličej s lehce rozevřenými rty a velkýma očima, v nichž se objevily slzy. Ústa se jí roztřásla a najednou se rozplakala. Objal ji. Skrze košili na hrudi cítil její horké slzy. Zvedl ji, odnesl na odřenou pohovku a posadil. Sedl si vedle ní a položil jí paži kolem ramen.

Zdálo se, že její hlasité vzlykání polekalo ptáky, kteří až dosud štěbetali ve větvích stromů před domem. Rozletěli se kolem, poplašeně pípali a zpátky se vrátili až za chvíli.

Nakonec vzlykání ustalo a už se ani netřásla. Za okamžik se narovnala a otřela si oči malým kapesníčkem. Znovu se mu podívala do očí.

„Hádám, že to muselo přijít,“ pronesla potichu. „Bylo to poprvé, co jsem se po zprávě o bratrově smrti skutečně rozplakala.“

„Občas je dobré vypustit páru.“

„Myslím, že za to mohl dotek vaší ruky... nevím, ale něco pro mě znamenal.“ Zhluboka se nadechla a zaraženě se zamračila.

Znovu se ji pokusil přimět odjet do města, chtěla však strávit několik dní v bratrově chatrči.

„Kdybyste potřebovala pomoc, víte, koho máte zavolat,“ vzdal se nakonec s úsměvem. Sklonil se k ní a jemně ji políbil.

Rty měla slané od slz.

Když nasedal na koně, stála na verandě a v obličejí se jí zračilo překvapení. Ještě na cestě se ohlédl a uviděl ji ve dveřích se zvednutou rukou. Zamával jí a odjel.

Ve městě se vypravil za Jimem Sloanem a našel ho právě v okamžiku, kdy se chystal zavřít svou kancelář. „Ty jsi ještě tady?“ zabručel šerif a významně se na Lassitera podíval.

„Chtěl jsem vám poděkovat, Jime, že jste za mě ztratil slovo u Ellen Stencoeové.“

Sloan stál uprostřed své kanceláře vybavené stolem, židlemi a skříní. „Řekl jsem jí jen pravdu. Že jsi s tím, co se stalo jejímu bratrovi, neměl nic společného.“

„Jedna věc mi nejde do hlavy, Jime. Stencoe napsal doznání a zastřelil se.“

Sloan zbrunátněl a zle si ho prohlížel. „Měl bys být sakra rád, Lassitere, že to udělal. Jinak bys pořád ještě potil krev v Rimshawu.“

„Kdo skutečně zabil Davea Ashburna? Jsem si naprosto jistý, že víte, že já s Timmiem jsme to neudělali.“

„Proboha, copak toho nikdy nenecháš? Vůbec se mi nelíbí, Lassitere, že ses vrátil. Myslel jsem, že jakmile se dostaneš z vězení, budeš z teritoria upalovat jako o závod.“

„Vrátil jsem se hlavně kvůli Borlingovu synovi. A teď jsem zjistil, že tu je Joplin.“

„Ten velkej parchant, co ho najal Moran?“ Sloan si promnul bradu.

„Zabil Timmieho. Přímo mně před očima.“ Lassiterovi ztvrdnul hlas. „Toho hajzla dostanu.“

„Jestli je to pravda, nemůžu ti to mít za zlé.“

„Pravda to zaručeně je. Byl jsem u toho!“

Sloan vzal Lassitera za paži. „Pojďme se projít. Nikdy nevíš, kdo poslouchá za dveřmi.“

Lassiter počkal, než šerif zavřel okenice a zamkl kancelář, a pak se spolu vydali po dřevěném chodníku. Oba si mlčky ubalili cigarety. Lassiter zažehl zápalku a nabídl Sloanovi oheň.

„Povím ti, Lassitere, proč se mi nelíbí, že ses vrátil,“ začal šerif, když se dostali do stínu stromů za městečkem.

„Umíš to se ženskými.“

„Jak to sakra myslíte?“

„Líbí se mi Delira Borlingova. Nemůžu na ni přestat myslet. I když byla provdaná za Timmieho, já... já ji miloval.“

Jenže mi bylo jasné, že z toho nic nebude.“

Lassiterovi v hlavě začalo klíčit nepříjemné podezření.

„Vím, co si myslíš,“ dodal Sloan rychle a podíval se na Lassitera. „Neobvinil jsem vás dva, abych se dostal k Timmieho ženě. Ne, něco tak podlého bych v životě neudělal.“

Ze začátku hodně pokukovala po Craigu Moranovi, ale poslední dobou mi přijde, že k němu ochladla.“

„No a?“

„A teď ses tu objevil ty. Určitě se na tebe obrátí. Přitom jsem doufal, že o pomoc požádá mě.“

Několik metrů kráčeli beze slova. Půdu pod jejich nohama pokrýval měkký koberec spadaneho jehličí.

„Je vdova a je volná, Jime. Proč se prostě nevyjádříte?

Máte stejné šance jako všichni ostatní.“

„Ne, když se tu potloukáš ty.“

„Já o ni ale zájem nemám.“

„Všiml jsem si, jak se na tebe tehdy večer na taneční zábavě dívala.“

„Když už se takhle bavíme, kdo podle vás zabil Davea Ashburna?“

Šerif mlčel tak dlouho, až Lassitera napadlo, že jeho otázku přeslechl.

„Zůstane to ale jen mezi námi, Lassitere,“ odpověděl nakonec Sloan obezřetně. „Myslím, že ho zabil Moran.“

„Musíte mít nějaký důkaz,“ zamračil se Lassiter.

„Vůbec nic.“

„Tak sakra...?“

„Jen dojem. Čistě jen dojem. Vzpomínáš si, jak se Ashburn přistěhoval a koupil stáje?“

„Jistě, vzpomínám.“

„Kapsy měl plné peněz. Všem kupoval pití. Vnutil se do pokerových večerů, které každý týden pořádal Borling.“

„Jasně, proč by ho ale kvůli tomu měl Moran zabít?“

„Moran se tu objevil z ničeho nic. Několikrát jsem si všiml, jak se na sebe s Ashburnem vzájemně mračí. Jednou se hádali, ale když jsem se objevil, přestali. Zaslechl jsem Morana mluvit o penězích, které mu někdo dluží.“

A pak už tu byl jen zastřelený Ashburn a vaše jména načmáraná do prachu. Vypadalo to, jako by je Dave napsal z posledních sil.“

„Chlápek střelený zezadu toho už moc nenapíše.“

„Právě tohle jsem se snažil vysvětlit soudci, ale neposlouchal mě. Hodně místních lidí si chtělo s rančem U mulí podkovy vyrovnat účty, už jen proto, že je v okolí největší.“

Skoro všichni požadovali rychlý proces. A dostalo se jim ho.“

„Amen.“

Šerif se zastavil. „Vrátíme se zpátky. Je čas večeře. Když mi slíbíš, že odjedeš za hranice, máš u mě steak.“

„Promiňte, Jime, ale ještě se tu zdržím.“

„Mám v úmyslu požádat Deliru o ruku. A postarám se i o toho chlapce. Máš mé slovo,“ přemlouval ho šerif.

Zamířili zpátky do města. Za okny domů se rozsvěcela žlutá světla petrolejek. Měsíc v půli visel nízko nad horizontem a s dohasínajícím světlem dne začínaly soupeřit první hvězdy.

„Neslyšels, co jsem řekl o tom chlapci?“ zeptal se Sloan.

„Slyšel.“

„Takže ti můžu koupit steak?“

„Ne, jestli za to budete chtít, abych odjel z města.“

„Jsi pěkně umanutý, co?“

„Jsem tím známý. Ta záležitost s Bertem Stencoem je složitější, než jste říkal. Mám pravdu?“

„Jo.“

„Tak mi to dopovězte.“

„Mám nějaké řízení v hlavním městě. Budu pryč skoro týden. Promluvíme si, až se vrátím.“

Víc z něho Lassiter nedostal.

Kapitola 9

Následujícího dne ve stínu školního dvora Lassiter na chlapce potichu sykl: „Ranci...”

Chlapec se trápil, vlekl se ze školy a kopal do kamínků. Na provázku přehozeném přes rameno nesl dvě knížky. Když zaslechl Lassiterův hlas, drobná tvářička se mu rozjasnila a rozběhl se ke skupince stromů, kde se příkrčený skrýval přítel jeho otce. Vzápětí ho objal kolem krku.

„Když jsi přišel k Adderlyovým,“ vysvětloval Rance zadýchaně, „nemohl jsem mluvit. Pan Adderly stál hned za mnou.“

„Něco takového jsem si myslel. Jak se k tobě vůbec chovají?“

„Hrozně.“ Rance Borling rychle popisoval, co v domě Adderlyových musí prožívat. „Chtěl bych žít na ranči, ale Delira mi to nedovolí.“ Slzy měl na krajíčku a velkýma očima, tolik podobnýma otcovým, se s důvěrou díval do Lassiterovy podmračené tváře.

Lassiter vzal chlapce za ruku, vstal a zamířil s ním do obchodní čtvrti Hopevillu. Proti pozdně odpolední obloze se už vznášel kouř z komínů. Ve stromech lemuujících ulici štěbetali ptáci. Do kopce se pomalu sunul nákladní povoz tažený mulou se zvoncem na krku.

Lassiterovi bylo jasné, že neexistuje žádná zákonná cesta, jak chlapcovu situaci změnit. Delira byla koneckonců jeho nevlastní matkou, jeho poručnící. To se však do budoucna změní. S Rancem cupitajícím po jeho boku kráčel k domu Adderlyových.

„Už tu dlouho nezůstaneš, Ranci,“ ujišťoval ho. „Jen dokud nenapravím pár věcí.“

Což znamenalo vyřídít si s Joplinem chladnokrevnou vraždu chlapcova otce a ověřit teorii Jima Sloana, že Moran a Dave Ashburn spolu před příjezdem do Hopevillu obchodovali a že Moran požadoval vypořádání, které Ashburn odmítal. Proto ho také Moran zabil. A protože vycítil šanci, že by se mohl dostat k ranči U mulí podkovy, hodil vinu na Borlinga a Lassitera.

Chlapec vešel do domu Adderlyových zadním vchodem, který mu nechávali odemčený. V patách za ním kráčel Lassiter.

Kulatá paní Adderlyová právě hnětla v míse těsto, a když Lassitera zahlédla, zbledla jako stěna. Její manžel dřímал na pohovce.

„Miku!“ zaječela.

Mike Adderly zamlaskal, posadil se a několikrát zamrkal.

Byl to mohutný muž se zarudlýma očima, zplihlými vlasy a dírou po předních zubech.

Zle se na Lassitera podíval, cosi v návštěvníkově pohledu ho však přimělo jen polknout a sklopit zrak.

„Nepřeju si, aby kdokoli z vás ještě někdy zkřivil tomuhle chlapci jediný vlásek na hlavě,“ varoval je Lassiter chladně.

„Chovejte se k němu jako ke ctěnému hostu. Jinak se vrátím.“

Žádný z manželů Adderlyových nepromluvil. Lassiter poplálal Rance po rameni a odešel z domu.

V prodlužujících se stínech zamířil k hlavní ulici. Když míjel dvůr s povozy vedle místních stájí, napadlo ho, kdo je vlastně po vraždě Davea Ashburna převzal. Musí nějak vlákat Morana do pasti a dostat z něho pravdu. Zatímco zvažoval své možnosti, všiml si, že ze dvora vyjíždí v bryčce Ellen Stencoeová. Když ho uviděla, na její krásné tváři se objevil úsměv. Zastavila koně.

„Kde se touláte?“ zeptala se. „Byla jsem včera celý den ve městě...“

„Měl jsem nějakou práci.“ Nevysvětloval jí, že byl nedaleko domů na ranči U mulí podkovy a čekal, jestli nezahlédne Joplina. Ten se neobjevil, a tak se vrátil do města.

„Přijela jsem si pro pár věcí,“ ukázala dozadu do bryčky na zboží nakoupené v konzumu. „Koncem týdne odjízďím.“

Vracím se do Tucsonu.“

Podíval se na oblohu. „Nestihnete dojet k domu do tmy.“

„Obávám se, že máte pravdu.“

„Mohlo by to být nebezpečné. Vezmu svého koně a doprovodím vás.“

„Nic se mi nestane.“

„Nebo zůstaňte na noc ve městě v hotelu a pojedu s vámi zítra ráno.“

Stále se usmívala, najednou jí však úsměv zamrzl na rtech a zděšením vytřeštila oči.

Další varování Lassiter nepotřeboval. Když se rychle otáčel, dívka zaječela. V okamžiku, kdy sáhl po zbrani, ho cosi nesmírně silně udeřilo za pravé ucho. Síla úderu mu otrásla mozkiem, před očima se mu zatmělo a padl na kolena.

Muži ze stájí se přestali zabývat svou prací a s křikem se sbíhali kolem. „Bitka!“ ječel jeden z nich.

Lassiterovi se téměř okamžitě vrátilo vědomí a uviděl nad sebou stát mohutného muže, který si třel klouby pravé ruky sevřené v pěst. Ellen Stencoeová hlasitě protestovala a zároveň se snažila udržet spřežení vystrašené křikem a náhlým shonem všude kolem. Námahou jí vystoupilo bělmo očí a rozkřičela se ještě hlasitěji.

Lassiter, stále ještě na všech čtyřech, jen bezmocně sledoval špičku vysoké boty, která mu uštědřila ničivý kopanec do žeber. Najednou padal na záda a cítil nesnesitelnou bolest.

„Zabije ho!“ slyšel křičet Ellen Stencoeovou.

A pak se omámený ranami podíval nahoru do vítězoslavné tváře Meagera Joplina.

„Nechte jim místo! Nechte jim místo!“ vyzýval ostatní jakýsi muž.

„To není fér,“ bránila Ellen Lassitera. „Napadl ho zezadu.“

Její rozhořčené protesty však v lomozu kolem téměř zanikly.

To, co se chystalo, si všichni chtěli užít, protože šlo o narušení jednotvárného života v hraničním teritoriu, kde jedinou zábavu představovala občasná představení mastičkářů nebo potulných herců provozovaná ve školní budově.

Mohutný Joplin si svůj okamžik slávy plně vychutnával.

„Nandej mu to, svalovče!“ křikl na něho jakýsi vousatý muž. „Bejval to segundo U mulí podkovy. Chlápký odtamtud přímo

nesnáším.“ Neuvědomoval si přitom, že Joplin dostává svůj plat právě z prostředků největšího ranče v širokém okolí.

Joplin se jeho slovům zasmál. Věřil, že má spoustu času, proto zvolna napřáhl pravou nohu a chystal se kopnout Lassitera do nechráněného obličeje. Jak se však pohnul, Lassiter se najednou probral k životu. Oběma rukama ho chytil za levou nohu a stáhl k sobě na zem. V přihlížejícím davu to vyvolalo další bouři nadšení.

Lassiterovi se nějak podařilo vstát na nohy. Ulice se mu před očima nakláněla a připadalo mu, že lidé kolem musí každou chvíli spadnout. Sáhl po pistoli a chystal se souboj ukončit, než se rozhoří naplno. Neměl v úmyslu se s mohutným Joplinem prát a riskovat zmrazení. Nebo smrt.

Většina mohutných mužů má pomalé pohyby. Na Joplina to však neplatilo. Vyskočil na nohy a ve žlutavých očích mu jiskřilo pobavení. Lassiter se stále pokoušel nahmatat zbraň, ale pouzdro bylo prázdné. Rozhlédl se kolem, aby zjistil, jestli ji neztratil při pádu. Přestože v posledním okamžiku uhnul a alespoň částečně zmírnil ránu, kterou se mu Joplin pokusil uštédřit do brady, síla úderu ho odhodila až k zadnímu kolu Elleniny bryčky.

Náraz způsobil, že se nervózní koně opřeli do chomoutů.

Lassiter se kola přidržíval při vstávání, najednou se však začalo otáčet a spálilo mu dlaně. Povož ho navíc odhodil zpátky do davu. Někdo ho chytil pod paží.

„Splašili se!“ zakřičel kdosi, když se bryčka s Ellen Stencoeovou řítila ulicí mezi chodci.

Lassiterovi ztuhla krev v žilách a přestože necítil většinu těla, dokázal křiknout: „Pomozte jí někdo!“

Joplin si sundal klobouk, odhodil ho do davu a s rozpřaženými rukama a vyceněnými zuby se na Lassitera vrhl.

Při každém jeho kroku Lassiter o kus poodstoupil. Joplin se k němu nakonec přibližoval dlouhými skoky, Lassiter však dokázal pozpátku stejně rychle ustupovat.

„Stůj a bojuj!“ zavrčel Joplin. „Mám z tebe vymlátit duši ataky to udělám!“

Hrudník se mu zvedal námahou ze snahy Lassitera dostihnout.

Ten jen dál v kruzích ustupoval. Joplin ho neochvějně sledoval jako honící pes. Muži z davu začali na Lassitera pokřikovat, aby zůstal stát a bojoval jako chlap.

O dva bloky dál se Ellen Stencoeové podařilo zatáhnout plnou silou za opratě a spřežení zpomalit. Bryčka přesto dál poskakovala po nerovné cestě a hrozilo, že se převrhne a dívku zavalí. Část jejího nákupu se již válela v prachu.

Právě když se jí podařilo splašená zvířata zastavit, dohnali ji dva muži na koních. Ten hubenější křikl: „Došlo nám, že máte potíže.“

„Dobře jste je ukočírovala, madam!“ pochválil ji jeho robustní přítel.

„Pomozte mi zachránit Lassitera před tím hrozným člověkem!“ prosila je.

Oba muži však jen zakroutili hlavami. „Je to férovej souboj a chceme ho vidět.“

Obrátili koně a spěchali zpátky k místu rvačky. Právě seskakovali ze sedel, když se Lassiterovi konečně vyčistila hlava.

Najednou se zastavil tak, jak to po něm dav požadoval.

Zdálo se, že se chystá vrátit Joplinovi úder do hlavy, v posledním okamžiku však změnil směr rány a levou i pravou pěstí ho trefil do žeber.

„Áááách!“ zavrčel Joplin. Předklonil se a z očí mu sršely smrtelné jiskry. Okamžitě dostal další ránu do týla.

„Dobrá, ty zkurvysynu!“ zavrčel Joplin skrz zaťaté zuby.

V předklonu objal prsty pravé ruky střenku zbraně, kterou ukrýval v botě. Objevil se zálesácký nůž se šest palců dlouhým nabroušeným ostřím. Dav vydechl překvapením a poodstoupil.

„Tohle není fér!“ křikl jeden z mužů na Joplina, nikdo se však nepohnul, aby mu nůž sebral. Vzápětí v prachu pod Lassiterovými nohama přistál s tupým úderem další nůž.

Nespouštěl oči z Joplina, sehnul se a zvedl ho.

Kdo mu ten nůž hodil? Neměl tušení. Teď se ovšem mohl Joplinovi, který se šklebil a dupal nohou jako rozzuřený býk, postavit.

„Umíš krvácet?“ dobíral si ho Joplin. „Brzo to zjistíme.“

Od začátku bylo zřejmé, že to Joplin s nožem umí dobře, protože zaujal šermířský postoj a silnými prsty svíral střenku tak, aby ostří tvořilo smrtelně nebezpečné prodloužení paže. Nedržel ho nad hlavou a nesnažil se o amatérské úderky vedené shora.

Joplin zaútočil a ostří o sebe narazila. Oba protivníci od sebe rychle odskočili. Dav zpočátku mlčel, protože si všichni uvědomovali, že teď už jde skutečně o život. Předtím byli svědky pouhé rvačky. I při té může dojít na krev, ale výsledek nemusí být smrtelný. Dvě dlouhá ostří však mohla přivodit smrt jednoduše. A zdálo se, že to přihlížejícím začínalo docházet.

Lassiter vyrazil kupředu a špička jeho nože rozřízla Joplinovi vpředu košili do tvaru písmene X. Pod řezem v látce se objevily kapičky krve. Joplin sykl a bolestí zaťal zuby.

Lassiter dokázal myslet jen na Timmieho Borlinga utíkajícího mezi keři nadítkou podél řeky a na výstřel, který ho zabil. Rána vyšla z pušky mohutného muže, který teď poskakoval s vyceněnými zuby před ním a zkušeně mával ve vzduchu nožem.

Tentokrát ostří při střetu vydala zvonivý zvuk, který se nesl až mezi stromy a v davu vyvolal vlnu výkřiků.

Joplin naznačil útok na břicho, a když se Lassiter sklonil, aby se mu mohl bránit, vyrazil rychlým pohybem proti jeho očím v pokusu jej oslepit. Lassiter uskočil dozadu a vzápětí se vrátil těsně ke svému protivníkovi. Zůstali do sebe zakleslí pravicemi s tvářemi jen několik centimetrů od sebe. Lassiter na tváři cítil Joplinův horký dech páchnoucí po whiskey.

„Seš mrtvej, Lassitere,“ zasyčel Joplin. „Dobře se dívej, západ slunce už víckrát neuvidíš.“

Slunce však již vlastně ani vidět nebylo. Kleslo hluboko za obzor a zbarvilo nebe do růžová a žlutá. Pod stromy na dvoře se prodlužovaly stíny.

Lassiter nakonec pravou ruku uvolnil, odhodil Joplina dozadu a sám uskočil stranou, aby jen o centimetry uhnul před špičkou nože namířenou do slabin.

Přikrčený vykrýval výpady mohutného Joplina a uhýbal vlevo i vpravo. Čepele nožů do sebe několikrát udeřily.

Stále se šklebící Joplin zkušeně vedl ruku s nožem a zplihlé vlasy se mu lepily ke zpoceným tvářím.

Když se Lassiter snažil uskočit stranou, stoupl na kámen, který mu pod nohou vyklouzl. Dopadl na jedno koleno a špička Joplinova nože mu rozřízla tvář. Ucítil, jak mu po krku stéká teplá krev a vsakuje se do límce košile.

Do pokřiku mužů zazněl ženský výkřik. Domníval se, že to byla Ellen Stencoeová, ale nebyl si jistý. Co nejrychleji vstal.

„To byla jen ukázka,“ procedil přes zaťaté zuby Joplin, když se k sobě znovu přiblížili. Chvíli se prali, každý držel volnou rukou zápěstí s nožem protivníka a snažil se mu ho vykroutit. Joplin neztratil nic ze své býčí síly a dokázal si Lassitera držet od těla. Po několika váhavých krocích Lassiter zaútočil. Ostří se v dohasínajícím světle blýskala.

Útočili, odskakovali od sebe, pohybovali se v kruzích a uhýbali před smrtícím ostřím. Tou dobou už byl Joplin do pasu nahý, protože mu rozříznutá košile praskla a zůstala mu viset kolem pasu jako vlajka na půl žerdi. Po chvíli ji roztrhl docela a odhodil stranou. Řezná rána ve tvaru písmene X na hrudi od hrotu Lassiterova nože mu krvácela.

Bolest z Lassiterovy rozříznuté tváře tlumila nenávist k mohutnému muži před ním. V dohasínajícím světle dne nabyt Joplin podobu ohromného medvěda se zkrvavenou hrudí a rozcuchanou srstí na hlavě. Pokoušeli se o výpady, uskakovali a čepele jejich nožů prořezávaly místo masa vzduch. Lassiterovi i všem přihlížejícím však bylo jasné, že tak to nemůže vydržet donekonečna. Jeden z nich dříve či později udělá chybu a na dvoře rozpřáhne svá křídla smrt.

Lassiter si hlídal svou šanci a nechal Joplina, aby ho zkusil bodnout do nechráněného hrudníku. V posledním okamžiku však uskočil. Joplin se s napřaženou rukou předklonil.

Aniž by ztratil rytmus, Lassiter přiskočil a stěnkou nože ho silně udeřil do pravého zápěstí. Joplin zasténal bolestí a upustil nůž, který zůstal ležet v prachu. Než ho stačil zvednout, přišlápl ho Lassiter nohou.

Dav vzdychl, když Lassiter promluvil: „Podle zákona tě teď můžu zabít.“

„Nemáš na to dost odvahy.“

„Pravda. Nedokážu tě chladnokrevně zabít jako jsi to udělal Timmiemu Borlingovi.“

V davu se ozvaly vzrušené výkřiky, protože většina přihlížejících netušila, že se Joplin podílel na Borlingově smrti.

Lassiter odkopl nůž pod nohy kolemstojících mužů. Pak za ním hodil i svůj.

„Dokončíme to tak, jak jsme začali,“ prohlásil a zvedl pěsti.

Nestačil svá slova ani doříct, když Joplin zaútočil. Podářilo se mu Lassitera udeřit pěstí do zranění po noži na tváři. Lassiter zakolísal a o několik kroků ustoupil, Joplin se na něho s řevem vrhl. Lassiter však dál ustupoval a dav se při každém jeho pohybu rozestoupil, aby mu nepřekážel.

Když se otáčel, zahlédl Ellen Stencoeovou. Oči měla vytřeštěné a obličej popelavý. V té chvíli dostal ránu do ramene, která ho otočila zpátky. Joplin byl přesvědčený, že Lassitera konečně dostal, a pokusil se ho dorazit. Lassiter ho však jen nechal, aby se postavil zpřímá a vzápětí mu zasadil přesně mířenou ránu přímo na kořen nosu. Ozval se zuřivý výkřik bolesti. Joplin rychle poodskočil. Jeho nos se změnil v rudou hmotu uprostřed obličeje.

Joplin se s jekotem vyřítíl vpřed jako zraněný býk a vrazil do Lassitera tak silně, až ho odhodil do davu. Neznámé ruce mu pomohly vstát a dostrkaly ho zpátky do kruhu.

„Už ho skoro máš, Lassitere!“ zaječel jeden z mužů.

Nebyla to pravda. Lassiter měl k vítězství stále ještě daleko.

Jednu věc si však uvědomoval. Nesmí už své zlosti dovolit, aby ho zbavovala smyslů. Proto se půl minuty pouze bránil, držel se z Joplinova dosahu a nechal ho, aby máchal pěstmi do prázdna.

Zatímco čekal na svou příležitost, naznačil úder pravačkou, a jakmile se Joplin odkryl, levou rukou ho udeřil na žaludek. Když se Joplin po ráně reflexivně předklonil, jako když se kácí mohutný strom, Lassiter mu dal druhou ránu pravou pěstí do brady.

Dav vydechl úžasem a Joplin bezvládně padl na zem jako kus hadru.

„Dokázals to, Lassitere!“ křikl znovu někdo z davu a poplácal ho po zádech. „Zbil jsi toho velkého parchanta! Dokázals to!“

Postupně se přidávali i další.

Lassiter si šátkem otíral ránu na tváři. Když se snažil usmát a poděkovat tak davu za podporu, poranění ho zbolelo.

Zpočátku byla většina přihlížejících proti němu, odvážným soubojem s o hodně větším rváčem je však získal na svou stranu.

Poprvé si také všiml Craiga Morana stojícího stranou u řady povozů. Na pohledné tváři mu pohrával nepříjemný úsměv. Zvedl ruku k odřenině na obličeji v místě, kde ho Lassiter zranil na taneční zábavě.

„Vypadáš skoro stejně,“ prohlásil a ukázal na Lassiterovu poraněnou tvář. „Jen škoda, že to nešlo na krk.“

Lidé kolem se otočili a vše pozorně sledovali. Najednou se rozhostilo ticho.

„Drž Joplina dál ode mě,“ vyzval ho Lassiter ledovým hlasem. „Mám v úmyslu se s ním vyrovnat za smrt Timmieho Borlinga. Ale dnes ještě nenadešel ten správný čas.“

„Jestli máš aspoň trochu rozumu, vypadneš odsud, dokud ještě dýcháš,“ varoval ho Moran.

Moranovi po boku stál hubený muž opírající se o podomácku vyrobenou berli. Byl to ten, jehož Lassiter postřelil v hospodě Lewa Olivera na Rozcestí a který stačil utéct.

Kapitola 10

Doufám, Lassitere, že se tu ještě zdržíš,“ oslovil ho Petey Sagar se zlověstným úsměvem. „Musím si s tebou vyřídit, žes mě postřelil a zabil mi bráchu.“

„To stačí, Peteyi,“ brzdil ho Moran. „Vezmi lidi z ranče a zkuste dostat Joplina na nohy.“

Ze stínů se vynořilo šest mužů. Joplin už začínal tlumeně sténat a kroutit se na zemi, žluté oči měl rozostřené a ústa otevřená. Obličej měl plný zasychající krve z rozbitého nosu a z rány na bradě.

Objevila se i Ellen Stencoeová. Přerývaně dýchala a hlavou kroutila ze strany na stranu. „Lassitere, Lassitere,“ oslovila ho třesoucím se hlasem, „vystrašil jste mě k smrti.“

„Jestli trváte na tom, že pojedete domů, pojedu s vámi,“ oznámil jí. „Těžko říct, co se ještě může stát.“

Odvezl její bryčku k místu, kde nechal svého koně. Uvázal ho k bryčce, znovu nasedl a chytil opratě.

„Proč si myslíte, že by se mi mělo něco stát?“ chtěla vědět, když vyjeli z města.

„Už jen proto, že dům vašeho bratra stojí na pozemcích ranče U mulí podkovy.“

„Opravdu? Víte to jistě?“

„Naprosto jistě.“ Vysvětlil jí, že si někteří usedlíci stavějí domy na hranicích velkých rančů. Obvykle tam dlouho nevydrží.

„Jak jsem vám ale říkal, Timmie Borling si vašeho bratra docela oblíbil. Možná proto, že byl válečný veterán, nevím.“

Nikdy o tom nemluvil. Dovolil mu tu ale žít a vydal příkaz, aby ho nechali na pokoji.“

„To od něho bylo hezké.“

„Timmie se takhle choval k lidem, které měl rád.“

Jedinými zvuky cestou z města na sever bylo vrzání bryčky a klapání obručí kol na kamenech. Vyšel měsíc a jeho světlo nabývalo na intenzitě. Daleko na západním horizontu byly vidět poslední večerní červánky. Nebe mělo být brzy plné zářivých hvězd.

„Pěkně jste mě polekala, jak se vám splášlo spřežení,“ ozval se Lassiter, když cesta začala stoupat a kroutit se mezi borovými hájky a jalovci.

„Vzpomněla jsem si, co mi říkal Ralph pro případ, že by se mi něco takového stalo. Hlavně zachovat klid, nepanikařit a nevyskakovat.“

„Tak to vám ten váš Ralph poradil správně. Vozíte s sebou do města brokovnici?“

Přikývla a Lassiter na krku pocítil lehký dotyk jejích vlasů. „Je vzadu.“

„Výborně.“

Pozorně se rozhlížel po obou stranách silnice a mračil se. Stíny pod stromy se mu vůbec nelíbily. Dokonalé místo pro přepadení, pomyslel si.

„Možná by bylo lepší ji mít u sebe,“ navrhl. „Tu brokovnici.“

Zpomalil spřežení, takže se mohla otočit na sedadle a natáhnout dozadu. Pevně brokovnici sevřela a s náznakem obav se zeptala: „Myslíte, že bychom mohli mít problémy?“

Nad horním okrajem kaňonu směrem na západ bylo ještě světlo, vše pod ním se však již topilo ve stínu. Než dorazili k Stencoeově domu, byla obloha posetá hvězdami.

Když vypřahal koně, přiletělo mračno komárů. Ellen vešla do domu. V mělkém potůčku za domem si opláchl ruce a obličej. Ucítil vůni opékající se slaniny. Zatímco Ellen čekala, až se jídlo dopeče, utrhla několik listů arniky a přiložila mu je na ránu na tváři. Prsty měla teplé a jemné.

„Díky bohu, že to nedopadlo ještě hůř,“ prohlásila a potřásla hlavou. „Klidně jste mohl přijít o oko.“

„Dost se o to snažil.“

Po večeři sestávající ze slaniny, lívanců a silné kávy se cítil lépe. Stále však byl potlučený a tvář ho pálila, jako by ji měl v ohni. Vařila potmě, protože jí nedovolil rozsvítit lampu. „Někdo by se mohl pokusit na mě vystřelit,“ vysvětloval napůl v žertu, „a omylem trefit vás.“

Ve tmě si pak více než hodinu povídali a dozvěděl se hodně podrobností z jejího života. Především o jejím snoubenci Ralphu Bensonovi, jehož snem bylo pořídit si vlastní ranč. Z platu segunda by ale šetření a ukládání každého centu trvalo celé dlouhé roky, než by si mohl dovolit koupit tak velký ranč, o jakém snil.

„Ralph ho chce mít ještě předtím, než se vezmeme,“ vysvětlovala Ellen. „A já také,“ dodala a povzdychla si.

„Život je strašně krátký, Ellen. Jestli vám na sobě záleží, vezměte se hned. Starosti o to ostatní nechte na potom.“

„Usadil jste se někdy a oženil?“

„Ne, ale to s tím vůbec nesouvisí.“

„Chcete, abych se řídila vaší radou, a sám podle ní nežijete?“ zasmála se.

„Chov dobytka je těžká práce. Možná byste mohla Ralpha přinutit, aby se věnoval něčemu jednoduššímu.“

„Nic jednoduššího nechce. Umí tvrdě dřít a má jen tenhle jediný cíl. A já věřím, že to dokáže.“

Lassiter se jí chystal začít vypočítávat všechny nevýhody, nakonec si to ale rozmyslel. Zívl a vstal. „Ustelu si v kůlně.“

„Hloupost, budete spát tady. Já se vyspím na pohovce a vy v posteli.“

„Jestli to má být nějak takhle, tak na pohovce budu spát já.“

Jejich ruce se ve tmě náhodně dotkly. Pak i rty. Ani jeden z nich nepromluvil, ale připadalo jim naprosto přirozené, že spolu nakonec sdíleli širokou postel, v níž dříve spával její zesnulý bratr Bert Stencoe.

A když udělala poslední krok, začalo jí být jasné, že se zamilovala. Určitě se jí nakonec podaří tohohle tmavookého tuláka zkrotit a přimět ho, aby se usadil. Potřebuje přece jen správnou ženu,

kteřá mu ukáže cestu. A najednou si byla jistá, že tou ženou je ona sama.

* * *

V prvních náznacích svítání otevřel oči a několik okamžiků si nepamatoval, kde je. Pravá tvář ho bolela a měl na ní ránu po noži.

„Dobré jitro.“ Uslyšel dívčí hlas, a když otočil hlavu, vzpomněl si. Usmívala se, tmavé vlasy měla rozpuštěné a oči jí zářily.

Věděl, že by měl říct něco, co by ji potěšilo, zároveň si však uvědomoval, že udělal chybu. Jenže na lítost už bylo pozdě. V noci do sebe všechno zapadalo, jako by to tak mělo být. Natáhl ruku a přihladil jí vlasy za ucho. Ve slabém světle mu připadala vzrušující.

Dlouhé měsíce bez ženy ve věznici Rimshaw v něm zanechaly touhu, kterou nemohlo jedno setkání ukojit.

A cožpak můžu napáchat ještě víc škody, než se už stalo?
pomyslel si.

Poslední dobou žil v neustálé nejistotě. Strážní ho mohli kdykoli utlouct k smrti. Sice se říkalo, že od doby, co na funkci ředitele nastoupil Galendor, se počet podobných případů snížil, přesto k nim docházelo.

A kdyby se pokusil o útěk, hrozilo mu, že než se dostane dostatečně daleko, spustí kulomet na strážní věži a kulky ho roztrhají, než stačí mrknout.

A i poté, co se ocitl na svobodě, si se svým životem nebetyčně zahrával. V hospodě U Paka ho natolik přemohla touha po pomstě, že chytil děvče, které se podílelo na pasti na Timmieho Borlinga. Mohutný barman Barney mohl mít za pultem schovanou brokovnici s upilovanou hlavní a vystřelit mu mozek z hlavy.

Později na Rozcestí na něho čekali dva zabijáci. Podle Lewa Olivera si říkali bratři Sagarovi, Rupe a Petey. Kdyby svůj útok lépe naplánovali, nejspíš by teď neležel v posteli v domku na hranici ranče U mulí podkovy vedle krásné mladé dívky.

Užívej si, dokud to jde, rozhodl se nakonec. A také to udělal, když ji dovedl až do bodu, kdy se rty přitisknutými k jeho krku v ranním tichu sténala.

Když připravovala snídani, pobrukovala si. Odešel se postarat o zvířata. Na obloze už vyšlo slunce a větvemi shluku borovic na východ od domu prosvítaly jeho paprsky.

Právě házel vidlemi do ohrady seno, když cosi narazilo do jednoho jejich hrotu. Dřevěná násada mu úder přenesla do paží. Uvědomil si, že je v nebezpečí, ještě dřív, než k němu dolehl zvuk výstřelu. Bohudík měl s sebou svou pistoli.

Odhodil vidle, přikrčil se vedle zmatených koní a s pistolí v ruce se rozběhl k domu.

„Drž se u země, Ellen!“ křikl.

Z druhé strany vystřelila další puška. Kulka se s tupým zvukem zavrtala do sukovité borovice jen několik desítek centimetrů vpravo od Lassitera. Skočil na zem a odkulil se za žlab. Všiml si ho první muž s puškou a vyslal dvě rány. Jedna kulka se zaryla kousek od Lassiterova obličejce a druhá do dřevěného žlabu. Otvorem po kulce vytékala voda, vsakovala se do země a zmáčela Lassiterovi kalhoty. Byla sice studená, ale usoudil, že je to pořád lepší než krev. To se ale už znovu zvedl a rozběhl k domu. Obě pušky vystřelily zároveň. Uvědomil si, že by jen dovedl střelce blíž k Ellen, a proto se rozhodl změnit směr ke staré stáji. Vběhl do rozpadající se dřevěné stavby a zadními dveřmi hned zase ven, kde překvapil muže s plnovousem.

Stál se zvednutou puškou v kruhu z velkých kamenů a hleděl k domu.

Lassiter si matně vzpomínal, že ho předchozího večera zahlédl ve dvoře s povozy mezi Moranovými muži. Nad nezapnutými horními knoflíky mužovy kostkované košile trčely husté chlupy. Podle zvuku to vypadalo, že vystřelili oba zároveň. Jenže Lassiter zmáčkl spoušť o vlas dřív. Na okamžik se zdálo, že muž zůstal viset ve vzduchu, pak mu puška vylétla z ruky a s rachotem dopadla na kameny, mezi nimiž se schovával. Muž ji vzápětí následoval.

„Peteyi, dostal Maxe!“ ozval se výkřik od stromů na svahu. Okamžitě ho následoval výstřel z pušky. Kulka se odrazila o jeden z velkých kamenů. Lassiter přeskočil za kameny a dopadl vedle muže, kterého postřelil. Ten měl zavřené oči a přerývaně dýchal. V ráně na hrudi mu bublala krev.

Lassiter zahodil mužovu pušku pryč, neměl však čas ho prošacovat, jestli u sebe nemá další zbraně. Zbývající dva útočníci znovu zahájili palbu. Kulky se odrážely od hradby kamenů a s hvízdodem létaly všemi směry. Z jednoho z nich Lassiter viděl jen obláčky kouře na svahu vedle domu, druhého neviděl vůbec.

Zamířil směrem ke kouři a vystřelil. Doufal, že na velkou vzdálenost bude jeho.44 stačit. Ozval se výkřik a po něm nastalo ticho. Lassiter měl sucho v ústech a v obavách čekal, co se bude dít.

Cosí ho přimělo se ohlédnout. Vousatému muži se nějak podařilo zpod košile vytáhnout revolver. Lassiterovi připadalo, jako by mu na hlavu mířilo dělo. Viděl, jak se nepřítel snaží ze všech sil natáhnout kohoutek. Protože byl příliš daleko na to, aby mu zbraň vyrazil, musel ho zastřelit.

Muži klesla hlava, a než dopadl mrtvý vedle svého revolveru, vystřelil jen do země.

Západně od domu se ozval dusot koňských kopyt. Podle toho, jak se rychle vytrácel, hnal jezdec zvíře tryskem.

Lassiter opatrně zamířil do svahu ke stromům, aby zkontroloval druhého střelce, který se mezi nimi skrýval. Muž ležel na zádech s roztaženými nohama. Lassiter mu vyhrnul košili a na chlupatém břiše našel ošklivou díru po kulce. Z pokroucených rysů obličeje poznal, že střelec umíral v bolestech.

Ani jednoho z mrtvých však nelitoval. Když doběhl zpátky do domu, našel Ellen stát uprostřed místnosti s brokovnicí připravenou ke střelbě. Při pohledu na Lassitera se jí z očí vyřinuly slzy a stékaly jí po tvářích. Rozběhla se k němu.

Zatímco ho pevně objímala, Lassiter jí sebral pušku.

„Tolik jsem se o tebe bála,“ vzlykala.

Brzy se však vzpamatovala a pokračovala v přípravě snídaně, kterou musela přerušit, když se ozval první výstřel.

Při jídle Lassiter přemýšlel o muži, jemuž se podařilo utéct. Slyšel, že ho oslovují Petey. Petey Sagar tedy zjevně přežil, aby mohl nastražit past jindy a jinde.

Kapitola 11

To neuvěřitelné Lassiterovo štěstí. Moran o něm už slyšel, dosud v něj však nevěřil. Nikdo přece nemůže mít tolik štěstí. Nejdříve ta záležitost ve věznici Rimshaw, při níž přišel o život Timmie Borling a kterou Lassiter přežil jen díky tomu, že se ředitel věznice rozhodl projet právě toho rána na koni k bavlníkovému poli. Pak na Rozcestí, kde na něho nechal čekat dva vynikající pistolníky. Lassiter jim znovu unikl, ale Rupe Sagar byl po smrti.

A teď to bylo víceméně stejné. Večer si Moran všiml, že Lassiter a Stencoeová sestra odjíždějí z města společně.

Znamenalo to, že stráví noc ve farmářově domě. Výborně, o to bude vše jednodušší. Od svého návratu z rozcestí hořel Petey Sagar touhou vyrovnat se s Lassiterem za to, co se stalo jeho bratrovi.

Moran si zavolal Sagara do kanceláře sousedící s bytem předáka na ranči U mulí podkovy. „Jestli Lassitera tolik chceš, máš šanci.“

„To si pište, že ho chci,“ vycenil Petey Sagar zuby.

„Vezmi s sebou Maxe a Louie. Před svítáním se rozmístěte kolem Stencoeova domu. Lassiter z toho domu jednou bude muset vyjít. A až to udělá, zabijte ho.“

„Jako by už byl mrtvej, Craigu.“

Moran se při oslovení křestním jménem naježil, nakonec se však rozhodl nechat to prozatím být.

Jenže před půl hodinou se Sagar vrátil. Sesedl z unaveného koně a na první pohled byl otřesený. Lassiter prý nebyl ve Stencoeově domě sám.

„Byli tam s ním tři a možná i čtyři chlapi. Pustili se do nás, než jsme se stihli schovat. Louie a Maxe hned dostali.

Nechtěl jsem proti takové přesile riskovat, tak jsem se stáhl.“

Moran ho zvednutou rukou zastavil. Podezřívál ho, že částečně lže. Jedno však bylo jisté. Lassiter měl znovu své pověstné štěstí.

Šerif se stále ještě v úřední záležitosti zdržoval v hlavním městě teritoria, přesto bylo Moranovi jasné, že musí jednat rychle. Překvapilo ho, že Sloan neustanovil svého zástupce, což obvykle před odjezdem z města dělal. Možná zapomněl, rozvažoval Moran, nebo to udělal záměrně a doufal, že se problémy před jeho příjezdem vyřeší bez toho, aby se musel angažovat zákon.

Sloanovi nedůvěřoval. Mnohokrát si všiml, jak si ho šerif pokradmu prohlíží, a když se Moran podíval jeho směrem, předstíral, že si ho nevšímá.

Kdesi v Moranových myšlenkách klíčilo podezření, že Sloan ví o vraždě Davea Ashburna víc, než dává najevo.

Když se Moranovi po mnoha měsících podařilo Ashburna najít, poté co ten parchant utekl s penězi z jejich obchodu s dobyt看em v Cihuahua City, pokusil se ho přinutit, aby se s ním vyrovnal. Jenže Ashburn tvrdil, že všechny své peníze vložil do koupě stájí v Hopevillu. Moran ho osočil, že lže.

Málem se začali prát, když se objevil Sloan. Šerif předstíral, že jejich hádku neslyšel. Ale bylo to tak doopravdy?

Tou dobou se Moran stal objektem flirtování paní Borlingové.

A byl to právě Ashburn, který se o ní zmínil jako první, když vzpomínal na doby, kdy se spolu scházeli na Prideově hrotu, zatímco její manžel cestoval za obchodem.

Když však Ashburn zmizel s jejich penězi vydělanými obchodem s dobyt看em, aby se pohodlně usadil v novém teritoriu, prokázal myšlení přízemního zlodějíčka. Moran ho trpělivě hledal. Ashburnovi chyběla představivost, nedokázal se dobře schovávat a jeho filozofií bylo urvat, co se namanulo. Například peníze z obchodu. Nebo Deliru Borlingovou.

Moran se naopak staral o budoucnost. Paní Borlingové se líbil a nakonec mu to dokázala. Pokud by se mu podařilo zbavit se jejího

manžela i jeho věrného nohsleda Lassitera, otevřely by se před ním úplně nové možnosti.

Po pokerovém večeru sledoval Davea Ashburna, střelil ho do zad a do prachu naškrábal jména Borling a Lassiter.

V baru Na konci cesty využil svůj řečnický talent a přiměl místní obyvatele, aby za smrt nového majitele nájemních stájí požadovali nejvyšší trest. Zklamalo ho, že soudce Borlinga s Lassiterem neposlal na šibenici, ale brzy vymyslel nový plán.

Seděl teď na kraji stolu ve své kanceláři a sledoval Peteye Sagara, jak blábolí o ranním neúspěchu. V této nové verzi už proti nim opravdu nestáli tři, ale čtyři muži.

„Jak jsi na tom s nohou?“ zeptal se ho, když Sagar domluvil.

„Pořád je trochu bolavá, ale ujde to.“

„To je dobře.“

Lassiterova kulka na Rozcestí Peteyovi zle poranila stehno. Moran zavolal do kanceláře ještě Joplina a oběma mužům řekl, že pro ně má práci.

Zatímco čekali na podrobnosti, prošel pod stromy k domu, a aniž by se namáhal zaklepat, vešel dovnitř.

Senna ho sjela nesouhlasným pohledem a bosky zmizela do kuchyně. Další nepříjemnost, kterou bude muset Moran vyřešit, až se s Delirou ožení. Včera dal vdově ultimátum:

svatba bude do dvou dnů.

Jenže jeho nový plán nejspíš způsobí, že budou muset obřad alespoň o týden odložit. Kvůli chlapci. Určitě dojde k pozdvižení a neměli by se brát tak brzy po ošklivé tragédii.

Schody k Deliřině ložnici bral po dvou. Seděla na chatrné stoličce a rozčesávala si vlasy. Podívala se na něho v zrcadle a olízla si rty.

„Není zvykem klepat?“ zeptala se.

„Senna už mě za to dole málem probodla pohledem.“

Došel k ní, vzal ji za bradu a zvedl jí hlavu, aby ji mohl políbit.

Zarazila se.

„Zajedu do města vyzvednout kluka,“ oznámil jí, hodil klobouk na postel a posadil se vedle něj.

„Copak nevíš, že klobouk na posteli přináší smůlu? Proč ho tu chceš mít?“

„Měl by tu být, až se budeme brát.“ Když uviděl, jak zařala drobné bílé zuby, musel se v duchu pousmát.

„Vidím, že jsi rozhodnutý dosáhnout svého, Craigu.“

„Přece se milujeme.“

Měla na sobě jen osušku, kterou si bezděky přitáhla pevněji k tělu. Při pohledu na její křivky se mu krev v žilách rozproudila rychleji, dokázal se však ovládnout. Musel ještě udělat spoustu věcí.

„Jen jsem si říkal, že bys o tom měla vědět. Nech Sennu uklidit v šatně, ať má znovu svůj pokoj.“

Pak odešel. S Joplinem a Peteyem Sagarem odjeli do města.

Postranními uličkami se dostali k domu Adderlyových.

Tam využil svého šarmu a chlapce oslovil. „Delira tě chce mít na ranči. A já také.“ Usmíval se na Rance Borlinga stojícího po boku Mika Adderlyho s nejistým a vylekaným výrazem v očích.

„Kde je Lassiter?“ chtěl vědět chlapec. „Na ranči?“

„Lassiter odjel do Nového Mexika. Požádal mě, abych se s tebou za něj rozloučil.“

Po těchto slovech se chlapec zatvářil nešťastně. „Proč za mnou nepřišel a něco mi neřekl?“

Moran mu chtěl v uklidňujícím gestu položit ruku na rameno, Rance však bojácně ucukl. Moran sice zbrunátněl, ale zachoval klid.

„Lassiter je tulák. Myslel jsem, že to víš. Je tím známý, Ranci, takže nemáš čeho litovat.“

Manželé Adderlyovi stáli zkroušeně v salonu s pohovkou z koňské kůže, která pomalu ale jistě línala. Obloustlá paní Adderlyová si otírala ruce do zástěry.

„Víte jistě, že to paní Borlingova takhle chce?“ sebrala odvahu a zeptala se.

„Právě ona mě pro chlapce poslala.“

„Aha.“ Podívala se na manžela, který se bezpochyby potichu loučil s penězi, které za ubytování Rance dostávali.

Před domem projel povoz a pokračoval ulicí dál. Vozka si hlasitě zpíval.

Když Rance váhavě zamumlal, že si půjde zabalit své věci, Moran rychle zapřemýšlel. Nechtěl žádné další zdržování. „Paní Borlingova ti koupila nové oblečení.“

„Ale...“

„Někoho sem pro tvé staré věci pošlu.“

Utrpení skončilo tím, že Moran musel Adderlymu potřást rukou a políbit jeho manželku na sádelnatou tvář. Zahihňala se při tom jako malá holčička.

Jakmile vyšel ven, otřel si hřbetem dlaně ústa. Pro chlapce s sebou měli koně. Moran ho zvedl do sedla, kde Rance zůstal sklíčeně schoulený sedět. Sagar a Joplin mlčeli a jako dva stíny je v počínajícím soumraku následovali.

Na nebi se objevily první hvězdy.

„Peteyi, postarej se o chlapce,“ přikázal Moran. „Ranci, Petey je fajn chlap.“ Chlapec neodpověděl.

Muži vedli koně ulicí a Moran dal Joplinovi znamení, aby zpomalil. Začal foukat vítr, cuchal jim vlasy a povlával nohavicemi volných kalhot.

„Zůstanu ve městě,“ vysvětloval Moran potichu. „Vezměte chlapce a ztraťte ho.“

„Máme ho ztratit? Jak to myslíte?“ Joplin k němu otočil obličej poznamenaný rvačkou s Lassiterem. Měl ho celý odřený a zlomený nos.

„Odvezte ho někam daleko, až si budete jistí, že nenajde cestu zpátky. Pak řekněte, že se Peteyovu koni uvolnila podkova, a když jste zastavili, kluk vám zmizel. Všude jste ho hledali, ale ve tmě jste ho nenašli.“

„Jo, jasně, už chápu.“

„Přijedete mi tuhle zprávu říct a pak se ho spolu vypravíme znovu hledat. Ale samozřejmě někam jinam.“

„Jasně.“ Joplin odhalil v počínajícím šeru zuby.

„A až ho najdeme, bude pozdě.“

Moran dojel Peteye Sagara a chlapce. „Ranci, mám ještě nějaké vyřizování ve městě. Pojedeš s Peteyem a Joplinem.

Uvidíme se na ranči.“

Aby chlapce uklidnil, poplácal ho po rameni. Rance sehnutý v sedle se na něho jen nejistě podíval.

Copak ten kluk může tušit, co chystám? napadlo Morana.

Vzápětí usoudil, že je to hloupost. Rance se prostě ještě nevzpamatoval z toho, že ho Lassiter, jeho takzvaný přítel, opustil.

„Takže na ranči,“ rozloučil se Moran srdečně, obrátil koně a obloukem zamířil k baru Na konci cesty.

Tam si pevnou rukou nalil skleničku whiskey a obrátil ji do sebe. Zbavit se chlapce bylo důležité. A zároveň považoval za chytré udělat to v době, kdy byl šerif Sloan pryč, takže nemohl klást nepříjemné otázky, proč hledání trvalo tak dlouho.

Po zmizení Rance Borlinga získá Delira nárok na celý ranč a nebude mu muset ponechávat dědický podíl.

Když si uvědomil, že právě v podstatě zorganizoval vraždu sedmiletého kluka, pocítil drobný záchvěv svědomí.

Jenže to musel udělat. Vždy věřil, že se jednou v životě dostane k bohatství. Málem se mu to podařilo v partnerství s Davem Ashburnem. Jenže Dave vycítil svou šanci a zmizel.

A než ho Moran konečně našel, prohrál většinu peněz v sázkách. Co mu zbylo, vložil do nájemních stájí v Hopevillu.

Jenže tato nepřízeň ho dovedla k ještě větší příležitosti.

K nádherné vášnivé vdově, majitelce největšího ranče široko daleko.

Vše v duchu probral a hned se cítil lépe. Nalil si druhou skleničku a pustil se do řeči s majitelem baru Marcusem Kaném. Kaneovu tvář protkávaly drobné červené žilky svědčící o jeho zálibě ve whiskey.

„Tak kdy do toho s paní Borlingovou praštíte?“ chtěl vědět barman.

„Pozítří,“ odpověděl Moran. Kvůli pohřešovanému chlapci budou samozřejmě muset obřad odložit do doby, než ho někdo najde. Jenže pak, bez ohledu na žal nad jeho smrtí, se svatba uskuteční.

„Nejspíš jí dokážeš přitáhnout otěže líp, než to dělal Borling,“ dodal majitel baru.

Kolik toho vůbec může Kane vědět? Moran zapřemýšlel.

Mohl vědět o nebožtíkovi Daveovi Ashburnovi a Delire?

A jen Bůh ví, kolik dalších mužů svými přednostmi svedla.

„Bude se chovat jako řádná manželka,“ prohlásil Moran a podíval se Kaneovi do očí.

„To si myslím, když ji budeš držet zkrátka,“ odpověděl Kane nervózně. „Dej si něco na účet podniku. Z mé zvláštní láhve.“ Kane s napomádovanými prošedivělými vlasy a v kostkované vestě se otočil a zlatým klíčkem odemkl malou skříňku za barem. Vyndal z ní láhev kvalitní whiskey.

„Dobrý pití, Morane. To nejlepší.“

A jiné už ani pít nebudu, chtěl dodat Moran. Jen co se Delira stane mojí ženou.

Kapitola 12

Senna nechala dveře do kuchyně otevřené, pobrukovala si a chystala večeři. Na dřevěné podlaze zaškrábala podrážka boty. Otočila se, zbledla a zaskočeně vyjekla: „Lassitere, strašně jste mě polekal. Opravdu.“

Před půl hodinou si všiml, že Moran, Joplin a Sagar odjíždějí směrem k městu. Napadlo ho, že Moran spustil plán, o kterém zřejmě dlouho uvažoval. Protože věděl, že musí spěchat, přiřítíl se na ranč tryskem. Nechal koně vzadu mezi stromy a k patrovému domu došel pěšky. Za většinou oken v přízemí svítily lampy, ale v patře jen za jediným.

Oknem kuchyně uviděl Sennu, jak se ztěžka pohybuje u sporáku, ochutnává jídlo v hrnci a přikládá na oheň.

Vždy s ní dobře vycházel. Timmie mu říkal, že její nebožtík manžel býval na ranči segundem, tudíž vykonával práci, kterou Lassiter převzal předtím, než byl nespravedlivě zatčený a odsouzený za vraždu Davea Ashburna.

Senna se z leknutí rychle vzpamatovala, a když jí Lassiter prstem před ústy naznačil, že má být potichu, jen zašeptala:

„Je to tu pro vás nebezpečné. Moran...“

Prozradil jí, že Moran je na cestě do města. „Povězte, Senno, kolik lidí ze staré skupiny na ranči ještě zůstalo?“

Zamračila se a chvíli si kousala ret. „Myslím, že míň než deset. Když to tu Moran převzal, většiny se zbavil.“ Došla k Lassiterovi, vzala ho za paži a podívala se mu do očí.

„Jsem moc ráda, že nám pomůžete. Chystáte se k tomu, nebo ne?“

Lassiter přikývl. „Kde je paní Borlingova?“

„Chystá se nahoře do vany.“ Senna se rozladěně ušklíbala.

„Přijde mi, že jsem tam natahala galony horký vody.“

„Chci si s ní promluvit.“

Odešel z kuchyně a potichu vyšel po schodech. Zaklepal na dveře, o nichž si pamatoval, že vedly do ložnice, kterou Timmie se svou manželkou sdíleli.

„Pojď dál, Senno, a koukej mi sem přinést opravdu horkou vodu. Ta, co jsi nanosila, je vlažná.“

Delira překvapeně zmlkla, zapomněla zavřít ústa a jen tiše zírala z vany, když se ve dveřích objevil vysoký černovlasý muž v pracovním obleku, zavřel za sebou dveře a opřel se o ně zády.

„Lassitere,“ vydechla.

Bez pohybu seděla v pozinkované plechové vaně ozdobené lemem ze smaltovaných rudých růží, který už místy začínal oprýskávat. Byla předkloněná, takže jí byla vidět jen horní část řader. Pára z vody jí přilepila na čelo několik pramenů tmavě rudých vlasů, většinu jich však měla svázaných nahoře zelenou stužkou. V ruce držela nádobku s francouzským mýdlem, jímž se pečlivě drhla.

Mýdlo zakalilo vodu a na hladině vytvářelo ostrůvky pěny.

„Co tu děláš, Lassitere?“ vyštěkla nakonec. Vzápětí se zasmála a v předstírané stydlivosti překřížila ruce přes řadra.

„Že se tak hloupě ptám. Díváš se na mě, co jiného?“

V šedých očích měla jiskřičky vzrušení, a zatímco ho pozorovala, přejížděla si jazykem koketně po spodním rtu.

„Moran je na cestě do města.“

„Vím.“ Posadila se ve vaně zpříma a už se nepokoušela zakrývat. „Něco proti němu kuješ, že?“ zeptala se a mokkými prsty ho vzala za zápěstí. Stál vedle vany a z opěradla židle jí podal velkou osušku.

„Říkalas, že se chceš Morana zbavit.“

„Ano, ano, ano!“ Ve světle lampy se skleněným stínítkem na nočním stolku se jí zaleskly zuby.

„Promluvíš si se zaměstnanci? Propustíš ty, které najal Moran, a necháš si ty původní?“

„Ach bože, dokonale... výborně!“

„Pokud tu budou ochotní zůstat a bojovat. Protože jak znám Morana, nenechá si to jen tak líbit.“

„Samozřejmě že nenechá.“

„Když je teď Moran pryč, je čas, abychom spolu něco podnikli.“

„Spolu! Ach, jak se mi to slovo líbí, Lassitere.“

„Nesmíme se zdržovat. Počkám na tebe dole.“

Zatímco se v rychlosti utírala, srdce jí bušilo. Oblékla si korzet a chvíli se věnovala rozčesávání dlouhých vlhkých vlasů. Vše jí dokonale hrálo do karet. Časem, až se rozhodne se skutečně usadit, by si ho možná mohla i vzít...

Před vchodem do ubikací na ranči Lassiter křikl: „Přichází paní Borlingova. Tak se, chlapi, trochu upravte.“

Okamžik počkal a nahlédl dovnitř. Několik honáků si rychle oblékalo kalhoty a košile. Když uviděli Lassitera, všichni zmlkli a ve světle luceren si vyměňovali překvapené pohledy.

„Nazdárek, Lassitere,“ pozdravili ho někteří. „Rád tě zase vidím.“

Pětice honáků se přesto zachmuřila a v očích se jim objevily obavy. Tyhle muže Lassiter neznal. Ostatní pracovali pro Timmieho Borlinga, když tu Lassiter působil jako segundo.

„Dobrá, paní Borlingova,“ podíval se na Deliru a podržel jí dveře.

Odhodlaně vešla s hlavou vztyčenou dovnitř a několika mužům kývla na pozdrav.

„Dočasně přebírám funkci předáka,“ oznámil Lassiter.

„Craig Moran už tu nemá do čeho mluvit.“

Při této zprávě se Delira nejprve zatvářila překvapeně, vzápětí se jí na tváři rozlil spokojený úsměv.

„Mám pravdu, paní Borlingova?“ zeptal se Lassiter rázně a otočil se k ní.

„Přesně tak to chci,“ odpověděla šťastně.

Lassiter obrátil svou pozornost k pětici nových mužů, které Moran najal poté, co Borling a Lassiter skončili ve vězení. „Jsou tito muži propuštění, paní Borlingova?“

„Jsou,“ přitakala.

„Hej, počkat,“ bránil se muž s černým plnovousem jménem Sam Dirk. „Nás najal pan Craig Moran a nehneme se, dokud nám neřekne on.“

„Asi by sis měl pořídit naslouchátko, příteli,“ podíval se na něho Lassiter, „protože jsem právě řekl, že Moran už tu nepracuje. Vás pět si teď sbalí věci a vypadne. Hned!“

Pětice mužů se po sobě chvíli dívala. Pak Dirk pokrčil rameny a začal rolovat své příkrývky. Najednou rukou porostlou černými chlupy sáhl po pušce pověšené na hřebíku nad postelí.

Než se stačil zbraně dotknout, mířil na něho Lassiter svou.44 připravenou ke střelbě.

Sam Dirk rychle ruku stáhl a nad rychlostí, s jakou Lassiter tasil, jen vytřeštil oči.

Lassiter oslovil zbývajících devět mužů. „Vy jste pro mě, chlapi, už pracovali. Chcete v tom pokračovat, nebo raději odejdete?“

Do jednoho se rozhodli na ranči zůstat.

Přes hlasité protesty Sama Dirka a jeho čtyř kumpánů Lassiter přikázal, aby jejich zbraně svázali dohromady lanem protaženým pod lučičky spouští.

„Vyzvednout si je můžete v nájemních stájích v Hopevillu.“

„Kdy?“ vyštěkl Dirk.

„Snad příští týden, možná až za dva.“

„Hraješ si na chytráka, co?“ Dirk odhalil mezi tmavými vousy zuby.

„Jen se snažím co nejdéle vyhnout problémům,“ prohlásil Lassiter klidně.

Když jim odebrali zbraně, prohledali také jejich věci.

Našli však jen jedinou dvourannou kapesní pistoli patřící Samu Dirkovi. Nad ztrátou malé pistole se rozčiloval víc, než když mu sebrali jeho.45 a winchesterovku.

„Všichni moc dobře znáte hranice ranče,“ podíval se Lassiter každému z pětice přímo do očí. „Tak se držte za nimi. Nezvané návštěvníky budeme střílet.“

Delira se vrátila do domu. Oči jí zářily a na rtech hrál úsměv.

Když pětice propuštěných mužů nasedla na koně a chystala se odjet, Lassiter je naposledy varoval. „Držte se od ranče co nejdál.“

Protože mu bylo jasné, že se Moran jen tak nevzdá, rozestavil stráž. Sám si vybral jednu z hlídek po půlnoci.

„Musíme zachránit co nejvíc pro syna Timmieho Borlinga,“ oznámil devíti mužům, kteří mu na ranči zbyli.

„A půjde to jen tak, že prodáme dobytek. Za tři dny ho začneme shánět.“

* * *

Ellen Stencoeová okusovala konec pera. Seděla v hotelovém pokoji, který si na Lassiterovo naléhání nakonec přeci jen najala, upřeně se dívala na světle žlutou tapetu a snažila se v duchu zkoncipovat dopis. Nakonec namočila špičku pera do kalamáře půjčeného v recepci a začala psát.

Drahý Ralphe, co se Ti právě chystám napsat, Tě asi zabolí, to jsem však, drahý, určitě neměla v úmyslu. Měla bych snad raději přejít přímo k věci. Seznámila jsem se tu s báječným mužem. Jmenuje se Lassiter a vím jistě, že kdybys mi někdy dokázal odpustit, určitě byste se jeden druhému líbili.

Snažím se Ti vysvětlit, drahý Ralphe, že mám v úmyslu se za tohoto muže provdat. Čekám, že budeme hodně cestovat, protože jsem se doslechla, že nerad zůstává dlouho na jednom místě. Jednoho dne možná přijedeme i do Tucsonu.

Moc ráda bych Tě pak, Ralphe, znovu viděla, protože na náš vztah mám jen a jen krásné vzpomínky.

Prosím, prosím, řekni mi, že můžeme zůstat přáteli, protože rozchod ve zlém by mi zlomil srdce. Přej mi jen dobré, stejně jako já přeji Tobě. Hledej a určitě najdeš nějakou, která se k Tobě bude hodit víc než Ellen Stencoeová. Třeba taková Diana Cramerová.

Vím, že Tě zbožňuje a vždycky zbožňovala. Musím už končit a dopis odeslat, protože se tu má zastavit Lassiter.

S láskou Tvá kamarádka Ellen Přes odhodlání zůstat klidná se jí oči zalily slzami. Nadepsala obálku, odnesla dopis do recepce a vhodila ho do poštovní schránky.

Vrátila se do pokoje a oblékla si šaty, které odpoledne koupila ve městě. Bílé s drobnými modrými kvítky. Byla si jistá, že Lassiterovi budou také připadat báječné.

Když se Lassiter během další hodiny neobjevil, nechala mu vzkaz a zamiřila do kavárny naproti baru Na konci cesty. Zjistila totiž, že v hotelu kuchyně funguje jen jeden den v týdnu, v neděli večer.

Při přecházení ulice jí vítr nafoukl sukni. Musela se předklonit a uhladit ji. Za ní se ozval měkký příjemný mužský smích. Otočila se a uviděla z baru vycházet Craiga Morana.

„Dámy v takovémhle počasí mívají sukně jako balóny,“ prohlásil a došel k ní.

Neodpověděla a pokračovala v chůzi. Jenže ji chytil za paži a zastavil. Z dechu mu byla cítit whiskey. Sjel po ní pohledem a mandlové oči mu jiskřily pobavením.

„Byl byste tak laskavý a pustil mě?“ požádala ho a pokusila se vysvobodit. Jenže ji držel pevně.

„Co kdybych vás pozval na večeři? A pak... ranč má v hotelu trvale pronajaté apartmá. Měla byste tam spoustu místa.“ Pochechtával se a zjevně byl opilý.

„Odpudivá představa,“ odsekla nejostřejším tónem, na jaký se zmohla.

Výraz jeho obličeje se změnil tak rychle, až jí z toho přejel mráz po zádech.

„Nehrajte si přede mnou na stydlivku,“ varoval ji upjatě.

„Mí lidé tvrdí, že jste v té barabizně po vašem bratrovi strávila noc s Lassiterem.“

„Vaši lidé,“ ujelo jí jízlivě, „které jste tam poslal vraždit.“

„Kdepak. Jen si promluvit, jenže Lassiter vystřelil jako první.“

Trhla paží tak silně, že málem upadla, podařilo se jí však osvobodit a pospíchala přes ulici.

Než vešla do kavárny, ohlédla se a uviděla ho stát uprostřed prašné ulice a podmračeně ji pozorovat.

S tlukoucím srdcem se posadila ke stolku a přečetla si jídelníček.

Byl špinavý a samá skvrna. Napůl čekala, že za ní Moran vtrhne dovnitř a násilím ji odtáhne do apartmá v hotelu. Ale nepřišel. Donutila se něco pojíst, i když jídlo bylo vysušené a bez chuti. U vedlejšího stolku plakalo dítě a žena ve slaměném klobouku se ho snažila utiшит. Zároveň se hádala s vysokým mužem, nejspíš svým manželem.

Do hotelu se Ellen protáhla zadním vchodem a rychle spěchala do svého pokoje. Vzkaz pro Lassitera zůstal zastrčený mezi dveřmi a rámem. Odemkla, přitáhla ke dveřím židli a opěradlem zajistila kliku. Posadila se na postel a čekala na Lassitera.

Mezitím daleko v kopcích odváděli mladého chlapce hlouběji a hlouběji do divočiny...

Kapitola 13

Ranci Borlingovi bylo chladno a začínal mít strach.

Pokradmu pozoroval dva mohutné muže, kteří jeli po obou stranách tak blízko, že se občas svými koleny dotýkali jeho.

„Tohle není cesta na ranč,“ ozval se rozechvěle již potřetí.

„Jedeme delší trasou,“ odbyl ho nakonec Joplin. Petey Sagar se suše zasmál.

Jeho smích byl snad ještě strašidelnější než dlouhé ticho cestou z města. Měsíc zakryly temné mraky a hvězdy byly vidět jen jakoby za mlžným oparem. Zvedal se vítr a přinášel s sebou vůni jehličí. Zároveň profukoval Rancovým lehkým kabátem.

„Kam mě to vezete?“ zeptal se, když dlouho stoupali do příkrého svahu.

„Brzo tam budeme,“ zabručel Joplin.

„To si nemyslím. Domů mě nevezete, vy...“

„Zmlkni, kluku,“ obořil se na něho Petey Sagar. Z úst mu páchla whiskey. Ranci došlo, že pokaždé, když se Sagar zdržel vzadu, přihnul si z lahve. Na vrcholku stoupání zastavili, aby si koně mohli odpočinout. Tady byly na nebi opět vidět hvězdy. Koně frkali a podupávali. Objevila se mračna komárů. Rance je odehnal od obličeje, který měl i přes studený vítr z hor pokrytý potem.

„Tohle už je dost daleko,“ prohlásil Sagar po chvíli.

„Teď pojedeme pár mil z kopce,“ přidal se Joplin, stoupl si ve třmenech a podíval se dopředu.

„Tam dole ale žádná cesta na ranč nevede!“ rozplakal se Rance. „Vím to. Co to vy dva děláte?“

Než stačil některý z mužů zareagovat, pobídl patami koně, obrátil ho a cvalem se vracel. Ujel asi čtvrt míle z prudkého svahu pokrytého břidlicí, než ho muži dohnali.

„Ty parchante!“ křičel Sagar. „Mohli jsme si zlámat vaz, jak jsme tě chytali.“

Joplin se natáhl a chytil opratě Rancova koně. „Koukej poslouchat, kluku, nebo dostaneš výprask.“

Odvedli ho zpátky na vrcholek kopce a dál na druhou stranu mezi veliké kameny tyčící se ve tmě. Slabé světlo měsíce ozařovalo vrcholky kaňonu.

„To je ono,“ přitakal konečně Joplin, zvedl Rance ze sedla a neurvale ho postavil na zem. „Jedem, Peteyi, vypadneme odsud. Doufám, žeš mi v tý lahvi taky něco nechal.“

Docela bych se napil.“

Rance vykřikl a snažil se běžet za nimi, jeli však příliš rychle. Brzy je mezi vysokými kameny ztratil. Když už nemohl popadnout dech, zůstal stát, opřel se o kmen borovice a ve tmě poslouchal vytrácející se klapot kopyt.

Nakonec se rozhostilo ticho a zůstal sám, jen se zvuky divočiny. V očích měl slzy a ústa se mu třásla. Pak si vzpomněl na svého otce a věděl, že ten by chtěl, aby se zachoval jako muž.

Netušil, kde je. Mohl se snad jen pokusit jít zpátky po cestě, kterou se do tohoto pásu divočiny dostali...

Moran s jednou nohou položenou na mosazné stupačce v baru Na konci cesty přemýšlel o krásné dívce, která ho večer odmítla, jako by byl nějaký obyčejný honák. Čím víc vypil, tím víc ho to štvalo. Byl už napůl rozhodnutý vykopnout dveře jejího pokoje a rukou jí zacpat ústa, když do baru vešel Sam Dirk a za ním další čtyři muži z ranče U mulí podkovy.

Moran se zamračil, protože výraz jejich obličejů se mu ani trochu nelíbil. Sam Dirk ho rovnou uvedl do obrazu.

„Lassiter!“ Moran udeřil skleničkou o barový pult tak prudce, až se roztránila. Ostatní hosté se na něho s obavami dívali.

Okamžitě vystřízlivěl a v duchu již plánoval protitah.

Posunul láhev po baru ke svým mužům.

„Dejte si,“ zabručel a znovu se soustředil na vyřešení problému.

* * *

Bylo už hodně po půlnoci, když Joplin a Sagar, oba již řádně opilí, dorazili na ranč. O několik mil dříve pustili chlapcova koně v místech, kde ho měli najít ti, kdo vyrazí Rance hledat.

Dostatečně daleko od budov narazili na dva noční strážné, z nichž jedním byl Lassiter. Oba Moranovi kumpáni vypadali zaskočeně. Pod hrozbou namířených pušek se je podařilo odzbrojit.

Na odjezdu si Joplin neodpustil mít poslední slovo.

„Ještě tě čeká pořádný překvapení, Lassitere!“ křikl a měl na mysli chlapce.

Lassiter ho v první chvíli chtěl zavolat zpátky a zjistit, čeho se má slibované překvapení týkat. Nakonec si však pomyslel, že se Joplin jen chvástá, a nechal ho být.

* * *

Následujícího dne ráno měl Lassiter v plánu poslat zprávu, že v obchodě bude vyplácet mzdu propuštěným honákům. Vezme s sebou čtyři muže. Měl spočítáno, kolik peněz kterému z pětice náleží, a Delira si chytře nechala kombinaci sejfu pro sebe a Moranovi ji neprozradila.

Zatímco odpočítával zlaté mince, položila mu dlaň na ruku. V očích měla pozvání. Odbyl ji tím, že tak brzy ráno se pokusí nejdřív přivést chlapce.

A po Lassiterově odjezdu na Rance myslela také Delira.

Moran říkal, že ho přiveze. Kde mohl být? Stalo se snad něco? Nakonec jen pokrčila rameny a rozhodla se tím netrápit.

* * *

Ve městě přes výlohu obchodu pozoroval děti mířící do školy, ale Rance nezahlédl. Možná chlapec prošel kolem, zatímco vyplácel podmračené honáky.

Když byl s prací hotov, poděkoval Lassiter Silasu Rimmleyovi za to, že mu dovolil použít jeho obchod. Měl právě namířeno ke dveřím, když dovnitř vešel s upjatým úsměvem na tváři Moran.

„Povídá se, žeš prý převzal ranč?“ oslovil Lassitera.

„Udělal jsem to kvůli Timmieho synovi.“

Moran se rozesmál. „Jen si dávej pozor, Lassitere, kdo tam bude nosit kalhoty.“

Ostatní nakupující ztuhli a někteří se pomalu sunuli k postranním dveřím vedoucím na nakládací rampu. Silas Rimmley vytřeštil oči za skly brýlí s drátěnými obroučkami.

„Nechci tu žádné problémy,“ upozornil nervózně.

Moran se znovu rozesmál, ale ani na zlomek vteřiny nespouštěl z Lassitera oči. „Tohle ti neprojde,“ varoval ho a cenil zuby v úšklebku. „Ale myslím, že už to víš sám.“

Lassiter neodpověděl a jen odvedl své muže postranními dveřmi. Po dřevěných schodech sešli na ulici.

„Co teď Lassitere?“ chtěl vědět hubený honák jménem Bob Ellick.

„Půjdu vyzvednout chlapce. Pak se spolu vrátíme na ranč. Moc se neopijte.“

Lassiter odjel ke škole, přivázal koně a s kloboukem v ruce vešel do budovy. Třídu chlapců Rancova věku učila jakási slečna Adamsová. Zeptal se jí, kde hocha najde.

„Dnes nepřišel do školy,“ odpověděla povýšeně, protože v něm poznala jednoho z těch, kdo způsobili pozdvižení na taneční zábavě.

Protože mu nezapomněla onen incident jízlivě připomenout, Lassiter se rozhodl jí nevěřit a zeptal se jiného učitele.

Se stejným výsledkem. Rance Borling dnes ráno do školy nepřišel.

S lehkými obavami se rozjel postranními uličkami k domu Adderlyových. Přešel přes plevelem zarostlý dvorek a zaklepal na dveře. Pan Adderly doma nebyl, ale jeho žena ano. Když se jí zeptal na Rance, ještě víc se zachmuřila.

„Odvedl ho pryč.“

„O kom to mluvíte?“

„Craig Moran. Přišel sem pro něho.“

Lassiter pocítil závan chladu, jako by někdo otevřel v mrazivém ránu dveře. „Moran odvedl Rance pryč?“

„Nejspíš na ranč. Vypadá to, že už na něj další peníze nedostaneme.“

„Nelžete mi, paní Adderlyová?“

„Kdo vám dal právo myslet si, že lžu?“ Dvojitá brada se jí rozklepala rozčilením.

Lassiter přesto trval na tom, že dům prohledá. V chlapcově pokoji našel jeho oblečení, ale Rance ne.

Pak začal po městě hledat Morana, ani toho však nenašel.

Před hotelem narazil na Ellen Stencoeovou. Vypadala odpočatě a krásně. Jenže Lassiter nebyl v náladě, která by mu dovolovala obdivovat se jejím půvabům. Když jí řekl o chlapci, modré oči jí potemněly obavami. Ráno si na sebe vzala zelené šaty a tmavé vlasy měla svázané na temeni hlavy.

„Budu tu čekat, drahý,“ ujistila ho, stiskla mu ruku a významně se mu podívala do očí.

Kdyby Lassiter neměl plnou hlavu Rance, její chování by ho nejspíš znepokojilo.

Než se rozešli, uklidňovala ho, že Moran určitě chlapce odvezl na ranč a vrátil se do města. Lassiter se zamračil.

Došel k závěru, že by to bylo možné. „Jenže paní Borlingova se ráno o Ranci vůbec nezmínila. Pokud to tedy nepovažovala za nedůležité.“

„Kde jsi v noci přespal?“

„Na ubikaci. Proč?“

„Jen mě tak napadlo... ty a paní Borlingova.“

„Ne, to ne,“ odsekl ostřeji, než měl v úmyslu.

„Klidně bych mohla začít žárlit,“ pokusila se Ellen o žert.

Jenže se kousala do spodního rtu a v očích měla strach.

Lassiter ji tak jako tak skoro nevnímal. Musel se co nejrychleji dostat na ranč a zjistit, jestli tam Rance je.

Mávl jí na rozloučenou, otočil se a došel si pro koně. Se svými čtyřmi muži rychle vyrazili z města směrem k ranči.

Ani se neohlédl, takže neviděl zničený výraz v Ellenině obličeji, ani to, jak se rozrušená vrací do hotelu.

Všechnu svou energii směřoval na chlapce. Počkat muselo i vyrovnání účtů s Moranem.

Cesta na ranč mu připadala nekonečně dlouhá. Dva strážníci, které nechal hlídat u hlavní cesty, zvedli pušky, aby oznámili svou přítomnost. Lassiter zastavil. Jedním z nich byl Chuck Bradford, hubený a trochu shrbený. Na sobě měl vybledlou červenou vestu. Lassiter se ho zeptal, jestli chlapce viděl.

„Kdepak, Lassitere. Je přece ve městě, nebo ne?“

Lassiter zavrtěl hlavou a přikázal mužům, aby měli oči otevřené. V domě potkal Sennu, která se poté, co se jí zeptal na chlapce, začala tvářit vystrašeně.

„Ale tady není, Lassitere.“

„Musí tu být.“

Vyběhl po schodech. Tentokrát našel Deliru v její ložnici oblečenou. Způsob, jakým vrazil dovnitř a očima jí prohledával pokoj, ji na okamžik pohoršil. Hned se však vzpamatovala.

Pootevřela ústa a s rozevřenou náručí k němu udělala několik kroků. Jenže ji neobjal, jen se zeptal na chlapce. Zavrtěla hlavou.

Rychleji řekl, co se dozvěděl od paní Adderlyové. „Jestli tu Rance není, znamená to, že ho má Moran,“ rozčílil se Lassiter.

„Buď opatrný. Víc po tobě nechci.“

Čtyři muži, které s sebou vzal do města, se právě chystali vyrazit shánět dobytek. Zavolal je a řekl jim o chlapci.

Když si vyslechli špatnou zprávu, všichni se zachmuřili.

Od rozhovoru s paní Adderlyovou žil Lassiter v přesvědčení, že by se Moran neodvážil chlapci ublížit, aby si proti sobě nepošťval lidi ve městě. Jenže se mylil.

Kapitola 14

Pro Rance Borlinga to byla noc hrůzy. Poté, co ho Joplin se Sagarem opustili, ušel pěšky celé míle směrem, o kterém doufal, že ho dovede na ranč. Krátce před svítáním vylezl mezi mohutnými převisy na vysoký hřeben. Lehkým kabátem a oblečením mu profukoval studený vítr. Na obloze bez mráčku vyšel měsíc, který mu alespoň trochu svítil na cestu. Jenže když se rozhlédl po okolí, nenašel nic povědomého.

Otec ho jednou vzal na několik dní s sebou, když sháněli dobytek do ohrad, a po setmění ho učil vyznat se ve hvězdách. Ale teď byl Rance tak vystrašený, že nedokázal Severku najít. A i kdyby to zvládl, k čemu by mu to bylo?

Netušil, jestli je ranč na východě nebo na západě, severu či jihu.

Nakonec se unavený schoulil ve skalní rozsedlině, kam nefoukal vítr. Trochu se uklidnil, takže znovu dokázal logicky myslet. Bylo jasné, že ho Joplin se Sagarem záměrně odvedli do pustiny a opustili. Počítali s tím, že se ztratí a nakonec v divočině zemře.

Když si uvědomil, v jaké situaci se ocitl, roztrásla se mu brada. Zaťal zuby a zařekl se, že se nevzdá. Před chvílí, při vzpomínce na tátu, se mu v očích objevily slzy. Teď cítil, jak mu stékají po tvářích a do koutku úst. Byly slané.

Najednou ucítil kyselý zápach a uslyšel tiché kroky. Polekaně se posadil a rozhlédl. Jeho oči si postupně zvykly a začal rozeznávat obrysy i v místech, kam světlo měsíce nedosáhlo. Jeden ze stínů se pohyboval jeho směrem a potichu bručel.

Instinktivně poznal, s čím má tu čest, a srdce mu málem vyskočilo z hrudi. Medvěd. Kvůli tmě nedokázal poznat, jestli je hnědý nebo černý. Úplně stačilo, že byl živý.

V panice se vydrápal ze svého úkrytu. Na otevřeném prostranství se do něho znovu opřel ostrý, kousavý vítr.

Svým nečekaným pohybem způsobil, že medvěd hlasitěji zabručel a začal po žulové skále stoupat jeho směrem.

Rance se škrábal nahoru po čtyřech, srdce mu bušilo, a když se ohlédl, uviděl medvěda tak blízko, že už ho málem chytil za nohu. Sice Rance minul, ale po silném úderu tlapou ztratil rovnováhu a začal pomalu klouzat dolů ze svahu. Zvíře hlasitě zařvalo, zachytit se mu však podařilo až o kus níž, kde zem pokrývala vrstva hlíny.

Ranci bylo jasné, že medvěd znovu zaútočí. Zoufale se vyškrábal až na vrchol, kde se přitiskl k velikému balvanu a rozhlédl se kolem. Byl na nejvyšším bodu hřebene a asi třicet metrů před sebou měl houštinu tmavých stromů.

Pod sebou slyšel škrábání drápů na kamenech a hluboké bručení. Napadlo ho jediné, hledat bezpečný úkryt na stromech.

Přešel přes vrcholek balvanu a co nejrychleji se rozběhl na druhou stranu. Lapal po dechu, pot ho pálil v očích a připadalo mu, že mu srdce musí vybuchnout. Když se dostal k prvním stromům, vybral si jeden z nich se silnou větví necelé dva metry nad zemí. Nad ní trčely do tmy další větve.

Přímo z běhu se s nataženýma rukama odrazil do vzduchu a doufal, že vzdálenost odhadl správně. Ve vrcholu výskoku se prsty dotkl větve a srdce se mu zastavilo, protože se lekl, že minul. Pak ale dokázal dlaněmi větev sevřít. Poškrábal si je přitom o kůru a sprška drobných úlomků mu spadla do vlasů. Energie skoku mu nicméně pomohla se na větev dostat a obkročmo se na ni posadit.

Ale to už viděl, jak k němu přes mýtinu klátivě běží medvěd. Rance zoufale začal šplhat nahoru po větvích, zatímco medvěd vztekle vrčel. Zvíře udeřilo do stromu a zatřáslo jím tak silně, že Ranci vyskočilo srdce až do krku.

Pak si všiml důvodu, proč bylo zvíře tak rozzuřené. Po svahu v měsíčním světle opatrně sestupovala dvě medvíd'ata.

Zřejmě si našel úkryt blízko jejich jeskyně a medvědice ho považovala za hrozbu pro své potomstvo.

Medvědice ještě několikrát udeřila do stromu. Pokaždé přitom setřásla spoustu listů a mlád'ata se jí motala pod nohama.

Téměř hodinu obcházela strom se zdviženým čenichem a za neustálého bručení, ale nakonec zamířila znovu ke skalám a medvíďata se rozběhla za ní. Ale ještě dlouho poté, co medvědi zmizeli z dohledu, zůstal Rance na stromě. Nehodlal nic riskovat. Několikrát si krátce zdřímnul, vždy se však s trhnutím probudil dříve, než spadl dolů. Pokaždé ho to natolik vystrašilo, že vydržel chvíli bdít. Nakonec zahlédl na východě první náznaky svítání.

Schoulený na stromě a opřený zády o kmen sledoval, jak slunce pomalu vychází a začíná nový den.

Čas od času se podíval skrz husté větve a pátral, jestli nezahledne medvědici. Nic však neviděl. Vzdale to? Nebo jen někde číhá? V žaludku mu kručelo, nic k jídlu však neměl.

Neměl ani pistoli, jen holé ruce.

Po delší době celý zoufalý slezl na spodní větev a seskočil na zem. Protože větev byla dost vysoko, dopad mu otřásl celým tělem. Uvědomil si, že nahoru se dostal snad jenom zázrakem.

Opatrně zamířil hlouběji mezi stromy a při každém kroku se ohlížel přes rameno. Po medvědici nebylo ani vidu, ani slechu. Nakonec si s úlevou oddechl.

K jídlu našel jen několik lesních jahod. V životě mu nic tak nechutnalo. Šel dál a dál se sluncem v zádech, až dorazil k dalšímu hřebenu. Po dlouhém výstupu, při kterém si odřel kolena a dlaně, se dostal na vrchol. Chvíli popadal dech, pak vstal, rozhlédl se a zoufale se snažil najít nějaký orientační bod – stoupající kouř nebo Prideův hrot, který se tyčil nad okolím jako mohutný prst. Zaclonil si oči a pozorně se díval všemi směry. Nic neviděl. Pokoušel se nepodlehnout beznaději a zařekl se, že bude veselý.

Brzy se zeď, kterou si v mysli vystavěl proti citům, začala drolit a nakonec se zbortila docela. V tom okamžiku padl na zem, kolena si přitáhl k bradě a strachem a zoufalstvím se rozplakal. Byl ztracený a netušil, kudy se dostane na ranč nebo do Hopevillu. Z vyvýšeného hřebene viděl jen míle a míle lesem zarostlých kaňonů a nad nimi se

tyčících rudých skal. Na obloze křikl jestřáb a Rance si pomyslel, že kdyby dokázal létat také tak vysoko, určitě by ranč U mulí podkovy viděl.

* * *

Lassiter se vrátil se svými čtyřmi muži do města. V baru Na konci cesty Morana od předešlého večera nikdo neviděl.

Zamířil do hotelu a čtveřice ho ve spěchu následovala.

T. C. Jones, tělnatý holohlavý majitel hotelu s hustým knírem přísahal, že Moran v apartmá, které má pronajaté ranč, není. Lassiter však trval na tom, že se podívá sám. Jones se vzdycháním vyšel po schodech a náhradním klíčem apartmá otevřel.

Ve dvou pokojích nebyla po Moranovi žádná stopa. Jeden z pokojů byl zařízený jako salón, druhý jako ložnice a Lassiter tu strávil několik nocí s Timmiem Borlingem, když se majitel ranče tak opil, že se neudržel v sedle.

„Proč vůbec Morana tak úpěnlivě hledáte?“ zajímal se Jones.

„Vypadá to, že unesl Rance Borlinga.“

„Neříkejte!“ Jonesovi klesla čelist.

„Proč si ten pitomec šerif vybral k cestě do hlavního města právě tuhle dobu?“ kroutil hlavou Lassiter a tloukl pěstí do stěny.

„Sloan říkal, že nebude pryč déle než týden,“ ozval se Jones. „Je to ale poprvé, co nejmenoval svého zástupce, když dopředu věděl, že tu nebude.“

„Ten parchant nejspíš chce, aby to tady během jeho nepřítomnosti vybuchlo. A až se vrátí, jen poskládá kousky.“

Jones na něho nevěřícně zíral, ale Lassiter už spěchal po úzkém schodišti.

Dole na něho čekala Ellen Stencoeová.

„Viděla jsem tě jít dovnitř,“ oslovila ho s nadějí v hlase, jakmile si však všimla čtveřice, která ho doprovázela, vytřeštila v obavách oči. „Něco se stalo?“ Muži vyšli z hotelu.

Když jí Lassiter popsal, co se děje, zbledla. „Hrozné,“ zašeptala. „Nemám odjet na ranč a dělat společnost paní Borlingové? Myslíš, že by to uvítala?“

Lassiter jen zakroutil hlavou. „Drž se od ranče co nejdál.“

Poplácal ji po rameni, aby naznačil, že svá slova nemyslel tak, jak nakonec vyzněla. Stejně měla ublížený pohled.

Byl rozčilený a nedokázal klidně přemýšlet. Spal jen několik málo hodin. Většinu noci projezdil v kruzích kolem ranče a pokoušel se najít Morana. Krátce po rozednění vyrazil zpátky do města, „Kdy můžu čekat, že se vrátíš, Lassitere?“ zeptala se ho, ale už spěchal pryč.

Na Mika Adderlyho padl v okamžiku, kdy vycházel ze svého domu. Když už jim neměly dál chodit peníze na péči o chlapce, hodlal se vrátit ke své původní práci podkoního v nájemních stájích. Při pohledu na rozčileného Lassitera dostal strach a couval zpátky do dveří.

„Co chcete?“ zeptal se třesoucím se hlasem.

„Chci, abyste si vzpomněl, co se přesně dělo, když Moran přišel pro chlapce. Říkal, kam ho chce odvést?“

„Ani slovem se nezmínil.“ Do pokoje nakoukla s vystrašeným výrazem paní Adderlyová.

Lassiter se hádal s jejím manželem a chtěl po něm, aby si vzpomněl. Na cokoli. A právě v tom okamžiku se zmínila o dvou mužích, kteří Morana doprovázeli.

„Moran jim kluka hned předal a odjel směrem do města, jako by měl namířeno do baru.“

„Co to bylo za muže?“

„Jeden byl ten mohutný, se kterým jste se tuhle popral na dvoře s povozy,“ vzpomněla si.

„Joplin,“ vyštěkl Lassiter vztekle. „A ten druhý?“

„Pracuje na ranči. A jeho bratr také.“ Na Lassiterovo naléhání muže popsala. Petey Sagar. Pro únos dítěte si Moran nemohl vybrat vhodnější pár. A teď už bylo jasné, že skutečně o únos jde.

„Ženská hloupá,“ obořil se Mike Adderly na svou manželku, „proč jsi mi to neřekla? Mohl jsem to dát panu Lassiterovi vědět...“

Ale to už Lassiter scénu s domácí hádkou spěšně opouštěl.

Byl rozčilený sám na sebe, že tuto informaci nezískal již včera večer. Prikázal svým mužům, aby prohledali město a našli Joplina se Sagarem.

Nakonec na Peteye Sagara narazil sám. Spatřil ho jet na koni k námezdním stájím a přitom si potichu pohvizdovat.

Když Lassiter najednou vystoupil zpoza jednoho z boxů, Sagar vyřeštil oči a pokusil se sáhnout po pušce. Lassiter se rychle natáhl, chytil ho za nohu a stáhl ze sedla. Petey ztěžka dopadl na slámou pokrytou zem.

„Moje noha!“ vykřikl a třel si stehno, které mu na Rozcestí poranila Lassiterova kulka.

„Kde je Joplin?“ chtěl vědět Lassiter.

Sagar se zatvářil vychytrale. „Vlastně ani nevím.“

Lassiter ho odzbrojil. „Je mi to vlastně jedno. Mám tebe a to mi stačí.“

Zahodil Sagarovu pušku a pistoli do hromady sena a přikázal mu znovu nasednout na koně. Pak oba zamířili od nájemních stájí. Na konci ulice Lassiter zahlédl Ellicka a křikl na něho. Za pár minut se objevili i zbývající tři muži. Sevřeli Sagara mezi sebe a odjeli z města.

Po přibližně míli jízdy se Lassiter nečekaně zeptal: „Kde je chlapec?“

„Nevím, o čem mluvíš.“ Poté, co se vzpamatoval z prvního úleku, když ho Lassiter zaskočil ve stájích, se Sagarovi vrátila sebejistota.

„Nezahrávej si se mnou, Sagare,“ varoval ho Lassiter.

„Spousta lidí viděla, jak mě odvážíte z města. Jestli se mi něco stane, budeš viset.“

Lassiter přitáhl koni otěže u hloučku stromů. „Ellicku, založ oheň.“

Sagara stáhli ze sedla a Ellick s ostatními začali rychle sbírat chrástí a borové šišky. Po několika škrtnutích zápalkou se Ellickovi podařilo oheň rozdělat.

„Co... co to chystáš?“ znejistěl Sagar.

„Dát ti nohy do ohně. Dokud mi neřekneš, co jste udělali s tím chlapcem.“

„Odvedl ho Moran. Nevím, co s ním udělal.“

„Nedá si říct,“ podíval se Lassiter na Ellicka. „Stáhněte mu boty a ponožky.“

Dva muži drželi zmítajícího se Sagara za ruce a třetí mu zalehl nohy. Když byl Sagar bosý, odtáhl ho Lassiter blíž k ohni.

„Poslední šance, Sagare.“

„Tohle ti neprojde. Šerif..“

Víc ze sebe nedostal. Sagar seděl na zemi, bosé nohy položené na slunci. Lassiter ho za jednu nohu chytil, přitáhl ho k ohni a přejel mu patou nad plameny.

Sagar zasténal jako zvíře. A když Lassiter pohybem naznačil, že mu nohu pustí do žhavých plamenů, nevydržel a vykřikl: „Já... všechno řeknu. Jen mě dej pryč od ohně.“

Strašně se ho bojím. Táta uhořel ve stáji, když jsem byl ještě kluk...“

Asi po hodině jízdy Sagar prozradil, že už jsou skoro na místě. „Pokud si pamatuju, tak jsme vyjeli tamhle nahoru,“ ukázal na hřeben.

„Radši by sis měl vzpomenout pořádně,“ pohrozil mu Lassiter.

„Jo, je to ono.“ Sagarovi se ještě třásl hlas. Stále se nevzpamatoval z hrůzy u ohně.

Jak stoupali stále výš a mířili dál a dál od ranče U mulí podkovy, musel se Lassiter ze všech sil držet, aby neudeřil Sagara do obličeje. Odvést chlapce Rancova věku tak daleko do divočiny a nechat ho tam bylo nepředstavitelně kruté. Když jejich koně klopýtali po úzké stezce a zvedali za sebou oblaka prachu, nakonec se na Sagara obořil.

„Já to ale neudělal, Lassitere,“ bránil se Sagar. „To Joplin.“

„S ním se vypořádám později.“

„Máš pravdu, je to parchant.“

„Až skoncuju s tebou,“ upřesnil svá slova Lassiter a zle se na Sagara podíval.

Sagar sebou cukl, jako by dostal ránu.

Na druhý pokus se Sagarovi podařilo najít přesné místo, kde opustili Rance. Bylo to uprostřed širokého kaňonu ohraničeného strmými červenými skalami, které se na některých místech nakláněly v neuvěřitelných úhlech.

Z mraků najednou vykouklo horké slunce.

Jeden s Lassiterových mužů, Josh Billings, ukázal na stopy páru malých bot. „Vypadá to, že šel někam tam,“ řekl a naznačil směr k vysokému hřebenu na západě.

Lassiter si stop už také všiml a při pohledu na ně mu přejel mráz po zádech. V tak divoké krajině se klidně mohly stát jeho poslední hmatatelnou vzpomínkou na chlapce.

Projížděli mezi mohutnými balvany velikosti domu a cesta stále stoupala. Na vrcholu hřebene nechali koně odpočinout.

Za okamžik zaslechli z dálky hluboké mručení. Když se podívali směrem, odkud přicházelo, uviděli z jeskyně vycházet velkou hnědou medvědice se dvěma medvíďaty. Postavila se na zadní a zařvala. Ellick zvedl pušku. Lassiter mu rychle sklonil hlaveň a zavrtěl hlavou.

„Budeme střílet, jen když se na nás pokusí zaútočit.“

„Vypadá dost navztekaně.“ Když medvědice znovu zařvala, Ellick se otrásl.

Ale medvědice se vzápětí otočila a s mláďaty v patách zamířila na východ. Než vešla do hustého borového lesíka, rozhlédla se, naposledy zabručela a zmizela.

„Opravdu doufám, že chlapec na nic podobného nenarazil,“ prohlásil Lassiter a potřásl hlavou. Zle se ohlédl po Sagarovi.

„Já ho tady nenechal,“ bránil se Petey roztřeseně. „Kolikrát to mám opakovat.“

Když si koně odpočinuli, pokračovala celá skupina dál po chlapcových stopách.

Právě v té chvíli Lassiter zřetelně zaslechl zvuk připomínající zaškrábání okovaného kopyta na kameni. Okamžitě se rozhostilo ticho. Zvuk přicházel zezadu. V řadě za sebou zrovna mířili k velké skrumáži mohutných balvanů.

Lassiter se v sedle otočil a podíval se za sebe na křovinami zarostlý svah, z něhož právě sjeli.

„Dávejte pozor!“ varoval ostatní.

Pro Blancharda už ale bylo pozdě. V jednom okamžiku seděl vzpřímený v sedle a v další vteřině mu zmizela část obličeje. Spadl na zem a několikrát zacukal nohama. Ellick se pokusil chytit otěže

jeho koně, který se splašil, ale minul. O zlomek vteřiny později se ozval výstřel z pušky.

Nahoře na svahu se pohnuly keře a Lassiter si všiml obláčku dýmu. První střelou zjevně minul, ale druhá, kterou vyslal nalevo od místa, kde zahlédl pohyb a kouř, vyhodila střelce z jeho úkrytu. Ruce měl rozpažené a puška mu vyklouzla z dlaně. Uprostřed předního dílu košile se mu rozpíjela rudá skvrna. Padl na zem tak prudce, že mu nohy vystřelily do vzduchu. Byl to jeden z honáků z ranče, které Lassiter propustil, ale na jeho jméno si nevzpomínal.

„Barney Korg,“ napověděl mu Ellick, zatímco pobízeli koně a rychle se rozjeli k balvanům. Ozvaly se další pušky.

„Rozptylte se!“ křikl Lassiter. „Ať netvoříme snadný cíl.“

Podle jeho rozkazu muži zaujali pozice za balvany, vždy nejméně čtyři metry od sebe.

Pro Lassitera přítomnost honáků z ranče znamenala, že Craig Moran bude nejspíš někde blízko. A také Joplin.

Když si na něho vzpomněl, zamračil se ještě víc. Joplin, který zabil Rancova otce a pak udělal ještě horší věc, když nechal jeho syna svému osudu v divočině napospas šelmám.

Lassiteravi zvlhly dlaně na pažbě...

O několik mil západněji Rance šplhal do prudkého svahu, ale ztratil rovnováhu. Spadl dolů a pravá noha se mu zachytila ve skalní rozsedlině. Celým chlapcovým tělem projel záchvěv oslepující bolesti. Zůstal zpocený ležet a viděl, jak mu z nohy trčí ostrá zlomená kost. Vzápětí omdlel.

Kapitola 15

Lassiter se v předklonu vrátil na místo, kde zůstal ležet Blanchard, a snažil se zjistit u něho známky života.

Žádné nenašel a vlastně je vzhledem k povaze zranění ani nečekal. Potichu zaklel, protože mu bylo jasné, že každá minuta, kdy se tu zdrží, znamená zpoždění v pátrání po chlapci a zhoršuje jeho utrpení. Když zvedl hlavu, viděl za kameny jen holou planinu, kterou budou muset překročit, jakmile se rozhodnou opustit svou přírodní pevnost.

Střelba se už ozývala jen sporadicky, kulky česaly křoví nebo se odrážely od mohutných balvanů.

Stále v předklonu odtáhl Blanchardovu mrtvolu za kameny.

Podíval se na Sagara schouleného opodál a všiml si, že se mu v protáhlém obličejí usídlil vítězoslavný výraz.

Zjevně počítal s tím, že ho Moran a ostatní kumpáni osvobodí.

Ale jakmile si Sagar všiml, že se na něho Lassiter dívá, jeho spokojený pohled se vytratil. Proč místo Blancharda netrefili Sagara? pomyslel si Lassiter vztekale.

Rychlá obhlídka situace Lassitera přesvědčila, že by tu mohli také zůstat pod palbou až do tmy. Mezitím se nebezpečí pro chlapce každou hodinou zvyšovalo.

Doplazil se k místu, kde se krčil Ellick, a vysvětlil mu svůj plán. „Jestli je dokážete zadržet, vyrazím napřed.

Mám strach o Rance. Moran by se nám mohl protáhnout za zády a znovu najít chlapcovu stopu.“

„Jo, máte pravdu.“

„Dostal by se tak blíž k místu, kde je Rance.“

„Zadržíme je,“ ucedil Ellick skrže zaťaté zuby. „Blanchard byl můj kamarád.“ Smutně se podíval na mrtvolu na zemi. „A tohle jim jen tak neprojde.“

Blanchardův kůň utekl a klidně se pásł na trávě u úpatí vysokého kamenného srázu asi o dvě stě metrů dál.

Lassiter s puškou v ruce vyskočil do sedla. Kryl se za balvanem větším než jezdec na koni. Billings a Crombie, zbývající dva muži, se s obavami v opálených obličejích rozhlíželi kolem.

„Bude dost riskantní vyjet zpoza těch balvanů,“ ucedil Joe Crumbie s hustým zrzavým plnovousem.

Lassiter pokrčil rameny. „Kdyby se Sagar pokusil utéct, zastřelte ho.“

Lassiter se v sedle předklonil, zhluboka se nadechl a prudce koně pobídl. Zvíře, které si vybral na ranči, byl dlouhonohý hnědák. Vyrázil z úkrytu za balvany a řítil se přes holé prostranství.

Ze svahu se ozval pokřik. Vystřelila jedna puška, pak druhá a třetí. Lassiterovi muži palbu opětovali.

Lassiter se dál držel nízko, obličej měl na krku běžícího koně. Kulky lámaly větve křoví a rvaly zem před ním.

Když už si myslel, že to zvládne, ucítil, jak se kůň zachvěl, a bylo mu jasné, že zvíře zasáhli.

Nestačil ani vybrat vhodné místo k dopadu, když se koni podlomily přední nohy a dopadl tlamou na zem. Ozvalo se zapraskání, které Lassiterovi připadalo, jako když se zlomí suchá větev. Přistál na zemi ve vysokém křoví a několikrát se překulil, aby zmírnil sílu dopadu. Podařilo se mu neupustit pušku.

Okamžitě se v předklonu rozběhl křovím k místu, kde naposledy spatřil Blanchardova koně. Kulky ho hledaly, čechraly křoví a hvízdaly mu kolem uší. Utíkal ze strany na stranu, aby střelcům na svahu znesnadnil míření. Vzdálenost se s každým jeho krokem prodlužovala.

Střelba a zvuky, s nimiž se Lassiter prodíral křovím, Blanchardova koně postrašily a zvedl hlavu.

„Vydrž, chlapče,“ prosil ho Lassiter, když se k němu blížil.

Zariskoval, vstal a několik posledních kroků doběhl vzpřímený.

Viděl, jak sebou kůň cukl a vytřeštil oči. Zároveň Lassiter dokázal jednou rukou chytit otěže přehozené přes hrušku sedla. Jediným pohybem pak vsunul levou nohu do třmenu a s prvními kroky zvířete se vyšvihl do sedla. Zdálo se mu, že zaslechl jásot Ellickových lidí, ale nebyl si jistý.

„Dostal jsem je, parchanty,“ zamumlal, když konečně koně zvládl a začal se rozhlížet po zemi a hledat Rancovy stopy. Brzy je znovu našel. Vyrazil po nich a dával dobrý pozor pro případ, že by se Moranovi nějak podařilo proklouznout kolem jeho mužů a dostat se před něho. Z toho, jak chlapec táhl nohy, mu bylo jasné, že už musí být hodně unavený.

Našel ho až pozdě odpoledne. První, čeho si všiml, byla chlapcova ošklivě zlomená noha. Při pohledu na ni by se v něm krve nedořezal. Rance ležel v propadlině v prudkém svahu, který se za ním zvedal až k azurově modrému nebi. Mezi kameny se tu či onde zachytilo několik smrčků a osik.

Chlapci zacukala víčka a najednou prudce otevřel oči.

Jedna drobná ručka sevřela kámen, který si zřejmě našel jako zbraň.

Poznal Lassitera, šťastně zavýskl, vzápětí však bolestí zasténal, když se pokusil posadit.

Lassiter sesedl z koně a klekl si k chlapci. „Už budeš v pořádku, Ranci,“ uklidňoval ho a zároveň se pokoušel udržet na uzdě svou zlost a zoufalství.

Chlapec mu připadal pohublý a oči měl zarudlé z nedostatku spánku. Dlouhé roky, kdykoli měl možnost se k nějakému dostat, vozil s sebou Lassiter na cesty pemikan. Už v mládí zjistil, jak vynikající je tato potrava kočovných indiánů.

Držel chlapce v náručí a dal mu několik kousků z torny.

Když Rance požádal o další, Lassiter jen zakroutil hlavou.

„Musíš pomalu, Ranci. Zmizíme odsud, ale nejdřív tě ošetřím.“

Mluvil veselým tónem, jako by na rovnání zlomené nohy nic nebylo. Ale uvnitř v něm všechno vřelo, protože z chlapcova stavu obviňoval Morana, Joplina a Sagara.

A přísahal, že za to všichni tři tvrdě zaplatí.

Na ranči U mulí podkovy Delira přecházela po salonu a pokaždé, když se otočila, kopla do lemu svých bílých šatů. Tvář měla zachmuřenou, rty pobledlé. Lassiter už byl pryč celé hodiny. A teď se tu objevil Craig Moran, který se dokázal dostat přes Lassiterem rozestavené hlídky.

Když ho Delira obvinila, že ublížil Rancovi, Moran to popřel. „Sakra, přece bych nic neudělal dítěti.“

„Lassiter se ho vypravil hledat,“ opáčila svým nejjízlivějším tónem. „Aby napravil, cos napáchal.“

„Vím, že se ho Lassiter snaží najít. Ale jak už jsem řekl, popírám, že bych měl cokoli společného s jeho zmizením.“

„Proč jsi sem přišel, Craigu? Přece víš, že sem nesmíš.“

Vyvolala tím u něho jen úsměv. Podrbal se na nose, který měl kdysi zlomený a který mu srostl trochu křivě.

„To ukazuje, jakou váhu tu má Lassiterovo slovo. Prošel jsem, i když na mě Hopkins s Delaneyem ječeli, že sem mám zakázaný přístup. A jsem tady.“

„Craigu, chci, abys odešel.“

„Jsem tu jen kvůli jediné věci. Odvezu tě s sebou do města. Budeme se brát. Dnes!“

Tak prudce zavrtěla hlavou, že si rozcuchala složitě učesané zrzavé vlasy. „Nevezmu si tě.“

„Změníš názor, a to sakra rychle!“

Popadl ji za zápěstí takovou silou, že zaječela bolestí.

Dveře do kuchyně se rozlétly a do salónu vrazila Senna s brokovnicí s upilovanou hlavní v rukách.

„Patřila mému nebožtíkovi, budiž mu země lehká,“ oznámila chraplavě. „A střílí stejně dobře, jako když byl živý.“

Koukejte udělat, co vám paní Borlingova řekla. Hned!“

Ukázala brokovnicí ke dveřím.

Moran ztuhl, dlouze si ji prohlížel a nakonec vyštěkl:

„Tohle ti nezapomenu, Senno!“ Pak kývl na Deliru.

„A tobě taky ne!“

Když vycházel z domu, práskl za sebou vztekle dveřmi.

U paty schodiště na verandu čekali tři muži na koních. Ani se na ně nepodíval, vyskočil do sedla a odcválal pryč. Jezdci jeli za ním, aby se ujistili, že opustí pozemky ranče.

Rudý vzteky zamířil Moran k místu, kde nechal čekat Joplina a ostatní. Tvář měl brunátnou.

„Jopline, myslíš, že najdeš místo, kde jste nechali toho kluka?“

„Jistě. Ale ten už tam dávno nebude.“

„Můžeme ho vystopovat. Jedeme.“

Od té doby už uběhlo několik hodin. Krátce po Moranově odjezdu vyrazila Senna do města pro poštu. Vrátila se s tlustou obálkou od šerifa Jima Sloana, ve které byl dopis poslaný z hlavního města.

Aby Delira přišla na jiné myšlenky, rozhodla se dopis otevřít. Přestože se nad jeho květnatou mluvou musela zasmát, cítila z dopisu šerifovu upřímnost.

Ano, uvědomovala si, když si ho vybavila... nevypadá zrovna špatně. Byl sice starší, než jak by si svého manžela představovala, přesto dostatečně silný a spolehlivý. Zdálo se také, že ho lidé mají rádi. Jakmile jí však hlavou projela myšlenka na šerifa jako na manžela, hodila dopis proti oknu. Tři stránky úhledného rukopisu se snášely k zemi jako postřelená ptáčka.

Snažila se svést Lassitera, aby ho dostala na svou stranu, a byla přesvědčená, že pouhá trocha jejího šarmu bude stačit.

Jenže to vypadalo, že se zajímá jen o toho chlapce. Ne o ni, ale o Rance Borlinga. Prokletý Lassiter!

Po výbuchu hněvu se začala pomalu uklidňovat a o chlapci přemýšlela. Zabil ho Moran? Byla si jistá, že by něčeho takového byl schopný. Poprvé pocítila s chlapcem soucit. Vždy jí stál v cestě a připadalo jí, že mu Timmie na její úkor věnuje až příliš pozornosti. Zřejmě šlo z její strany o čistou žárlivost. Lehce se pousmála.

Přešla přes pokoj, zvedla šerifův dopis, stránky složila, uhladila a uložila do kapsy šatů. Nechtěla, aby se dostal do rukou Senně. Aby zabila čas, začala přemýšlet, jaký by Sloan mohl být manžel. Připadalo jí, že by nebylo těžké ho ošálit pokaždé, když by ji její horkokrevná povaha vyhnala hledat dobrodružství. Ano, mohla by dopadnout i hůř než se stát manželkou Jima Sloana.

S jejími omezenými znalostmi v oblasti financí by pro ni Sloan znamenal výraznou pomoc. Musel řádně vést účty kanceláře šerifa, takže by určitě zvládl i ranč. Co se Timmie ocitl ve vězení, dokázal Moran vyčerpat bankovní účet v Hopevillu. Veškeré peníze, které jí zůstaly, ležely v trezoru a bylo jich skutečně málo.

Moran a jeho muži právě vyjeli z hluboké strže. Přímo před nimi se táhl přírodní kamenný most spojující dva břehy kaňonu. Když po něm přejeli, Sam Dirk najednou zarazil koně. Ukázal dolů do údolí plného osik. Právě v něm přes jednu z mýtin projížděla skupina jezdců na koních.

„Klika,“ prohlásil Dirk se zlým úšklebkem. „Určitě je to Lassiter.“

Moran se podíval a poznal postavu v sedle. Chlapce zjevně nenašli a z jejich pomalého postupu bylo jasné, že sledují jeho stopu.

„Kterým směrem odsud jste toho kluka nechali?“ zeptal se Joplin.

„Na sever,“ odpověděl Joplin a ukázal rukou.

A Lassiter mířil na západ, což znamenalo, že se chlapec vydal dál od civilizace.

Joplin natáhl pušku. „Můžu ho zkusit sejmout.“

„Moc daleko,“ ucedil Moran skrz zuby. „Navíc bych toho parchanta chtěl dostat pokud možno živého.“ Pobídl koně patami. „Dostaneme se jim do zad a počkáme na správnou příležitost.“

Jenže nakonec vše dopadlo jinak, než Moran předpokládal.

Lassiter se od ostatních mužů oddělil a chlapce našel.

Kapitola 16

Místo aby Rance odvezl na ranč, zamířil s ním Lassiter do Hopevillu. Celou cestu dával dobrý pozor, aby nenarazil na Morana nebo jeho lidi.

Postranní ulicí se stromořadím po obou krajích se nakonec dostal ke dvěma propojeným domům. Před nimi se houpala vývěska: MUDr. JOSHUA STEENBOLT.

Rance dlouhé míle jízdy na koni trpěl bolestmi ve zlomené noze. Nakonec znovu omdlel. Světla za okny prozrazovala, že lékař je doma.

Lassiter chlapce opatrně sundal z koně, odnesl ho na verandu a špičkou boty několikrát lehce kopl do dveří.

Steenbolt, vysoký, prezidentu Lincolnovi podobný muž, dveře otevřel a tvářil se pohoršeně, že do nich někdo kope.

Při pohledu na Lassitera se jeho znechucení ještě prohloubilo a celý se nastražil.

„Co chcete?“ vyštěkl, vzápětí si však všiml chlapce v Lassiterově náruči. Ustoupil stranou. „Odneste ho dovnitř.“

„Je to Borlingův syn.“

„Co se mu stalo?“

„To je na dlouhé povídání. Byl v kopcích... sám. Spadl – a takhle to dopadlo.“

Steenbolt ho vedl dlouhou chodbou do své ordinace a malé nemocnice přistavěné k domu. Z kapsy vytáhl svazek klíčů, jeden vybral a odemkl vchod. Ve vzduchu se vznášel silný zápach dezinfekce.

Rozsvítil lampu, převzal od Lassitera chlapce a položil ho na postel. Zručně ho svlékl.

„Bohu díky je v bezvědomí,“ podotkl Lassiter vděčně.

„Dlouho nebude. Můžete ho podržet?“

Zatímco lékař natahoval zlomenou nohu a rovnal kost, chlapci na čele vyrazily krůpěje potu a začal tiše sténat.

Když byl Steenbolt s prací hotov a uložil Rance do postele, poklepal si prsty na licousy a chladně se obrátil k Lassiterovi. „Mohu vědět, co dělal sám v kopcích?“

Lassiter váhal, protože si nebyl jistý, že lékař uvěří pravdě. Steenbolt byl předsedou poroty, která shledala Timmieho Borlinga a Lassitera vinnými z vraždy. A jejich obhájce tvrdil, že to byl nejspíš právě Steenbolt, kdo tlačil na ostatní porotce, aby se vyslovili pro vinu obžalovaných.

Steenbolt prostě z jakéhosi důvodu Lassitera nemohl vystát.

Nedalo se tedy odhadnout, jestli bude schopný uznat pravdu.

„Utekl,“ prohlásil Lassiter nakonec.

„Nezdá se, že by byl pod řádným dozorem. Pokud vím, přestěhovala ho paní Borlingová k manželům Adderlyovým.“

„Ano. Oni...“

„Můj zájem se v tomto okamžiku týká především tady mladého pána. Ne toho, co Adderlyovi udělali, nebo naopak neudělali. Vyřídte paní Borlingové, že by z její strany bylo rozumné, kdyby chlapce navštívila. Až se jí to bude hodit, přirozeně.“ Při posledních slovech se lékař změnili hlas. Oči se mu ve světle petrolejky leskly.

„Vyřídím jí to.“

„Spoléhám na vás.“

Lassiter za sebou měl dlouhý a těžký den. Hodiny v sedle, přestřelku s Moranem a jeho lidmi, ztrátu Blancharda.

A navíc k tomu všemu ještě našel chlapce se zlomenou nohou. Kdyby ho nevystopoval, Rance by do dalšího dne nepřežil. Při pomyslení na tuto možnost v něm začala vřít krev. Podíval se na lékaře.

„Podívejte, vím, že mě nemáte rád. To ale teď není důležité.

Hlavní je udělat pro chlapce, co jen půjde.“

„To mám také v úmyslu,“ odpověděl Steenbolt upjatě.

„A pokud jde o vás, především lituji, že jste se vůbec kdy v Hopevillu objevil. Navíc je mi skutečně líto, že jste se sem vrátil poté, co vás místní lidé obvinili z vraždy.“

„Později se zjistilo, že jsme nevinní. Ale pro Borlinga už bylo pozdě.“

„Denně se setkávám s následky vašeho návratu. Ošetřoval jsem střelnou ránu, kterou utrpěl Petey Sagar. Postřelil jste ho vy. A také jsem tu měl Meagera Joplina poté, co jste ho ztloukl.“

Lassitera stálo velké úsilí, aby se nerozčílil. „Postarejte se o chlapce. Na ničem jiném nezáleží.“

„Moje milovaná sestra si vzala člověka jako vy. Tuláka. Pistolníka. Vraha.“

„Počkejte...“

„Dokonce vám byl i trochu podobný. Nakonec ji i dítě opustil. Nepřežili. Když jste se poprvé objevil v Hopevillu a dozvěděl jsem se, jakou máte pověst, doufal jsem, že se najde způsob, jak vás odsud vystrnadit. Naneštěstí jste se spřátelil s Timmiem Borlingem.“

„Znali jsme se už dlouho.“

Rance otevřel oči, na Lassitera se usmál a zpod přikrývky natáhl drobnou ručku. Lassiter k němu došel a vzal jeho dlaň do svých. Byla horká.

„Díky... žes mě našel, Lassitere,“ dokázal Rance stěží zašeptat.

„Koukej se uzdravit, Ranci.“

Lassiter vyšel na verandu. Doktor ho následoval a zavřel za nimi dveře.

„Když jste teď, jak jsem slyšel, vyhnal Craiga Morana z ranče U mulí podkovy, předpokládám, že se znovu sblížíte s paní Borlingovou, že?“

„Jak to sakra myslíte? Znovu?“ zašeptal Lassiter a konečně dal průchod své zlosti.

„Všiml jsem si, jak jste se na ni díval, když jste poprvé začal pracovat na ranči. Všichni si toho všimli.“

„Timmie Borling byl můj přítel. A sváďet mu manželku by bylo to poslední, co by mě napadlo.“

„Nevěřím vám ani slovo.“

Lassiter se vypravil do baru Na konci cesty. Byl tak rozčilený, že by byl nejraději, kdyby tam narazil na Morana a vyřídil si s ním jednou provždy účty. Jenže nálevna byla skoro prázdná. Nalil si skleničku a přemýšlel o svém setkání se Steenboltem, kterého si jen málokdo dovolil oslovit „doktore“ namísto správného „pane doktore“. A už vůbec nikdo – alespoň ne po druhé – neměl odvahu zkrátit jeho jméno Joshua na Josh. Byl to prostě upjatý hlupák, a kdyby působil v okruhu jednoho dne jízdy od Hopevillu jiný lékař... myšlenku ani nedokončil. Whiskey ho uvolnila, věděl však, že druhou by si už dávat neměl. Teď se potřeboval hlavně vyspat. Lítostivě si vzpomněl na apartmá v hotelu, jenže mu bylo jasné, že ho čeká ještě dlouhá jízda na ranč, aby mohl Delíře oznámit, že je chlapec v bezpečí.

Vždycky existovala možnost, že pod necitelnou fasádou může mít o Rance obavy.

Ještě z jednoho důvodu cítil povinnost vrátit se na ranč.

Kvůli hrozbě Morana a jeho lidí.

Projel dvěma hlídkami, které právě držely službu, a o hodinku později si konečně mohl sednout na pohovku v salonu na ranči. Uscrákal ze sklenky dobrou whiskey. Delira přecházela sem a tam. Na sobě měla modrý župan a rozpuštěné vlasy jí splývaly na ramena.

„Přiznávám, že jsem toho kluka nikdy neměla moc v lásce,“ prohlásila, když jí popsal události celého dne, „ale jsem ráda, že ho našel a že je v bezpečí.“

„Zasloužil by si lepšího lékaře, ale kromě Steenbolta tu nikdo jiný není.“

„Cítím, že mnou opovrhujete,“ pohodila Delira hlavou. Zůstala stát s rukama na bocích před Lassiterem. Předklonila se a ve světle lampy si ho zkoumavě prohlížela. „Vypadáš unaveně,“ usoudila nakonec výrazně měkčím hlasem.

„Byl to hrozný den.“ Rozhodl se, že jí řekne všechno.

„Přišli jsme o Blancharda.“

„To je mi líto.“ Překvapilo ho, když se jí roztrásla brada.

Pozoroval ji a přemýšlel, jestli se jen přetvařuje, nebo ji ztráta jednoho z mužů na ranči opravdu rozesmutnila.

Zeptala se ho na podrobnosti, a zatímco hovořil, přisedla k němu na pohovku. Cítil její horké stehno vedle svého a navíc si všiml, že se jí povolil pásek u županu.

Najednou si uvědomil, že mu špičkou horkého jazyka zkoumá ucho. Vzápětí ho políbila na krk. Otočila se, položila se mu do klína a rukama ho objala kolem krku. Oči měla zamlžené a zrychleně dýchala.

„Lassitere,“ zašeptala roztouženě. A než stačil cokoli říct, přitiskla mu rty na ústa. Jazykem, kterým před chvílí laskala jeho ucho, mu zajela hluboko do úst. Cítil, jak se i přes obavy zachvěl, a hlavou mu projela otázka: Proč ne? Timmie byl mrtvý a nemohl mu tím už nijak ublížit.

Vzal ji do náruče, odnesl nahoru a položil do postele.

Stáhla si župan a odhalila pod ním noční košili z čistého hedvábí vyšívanou drobnými růžovými kvítky.

Natáhla se k němu, prohnula se v zádech a zašeptala:

„Ach, taková nádhera. Dlouho jsem o tomhle snila.“

Svlékal si košili a přitom se zeptal: „Co když sem vtrhne Senna?“

„To by si nedovolila!“ Deliře zářily oči. „Vždycky jsi mi připadal divoký, Lassitere,“ zašeptala mu do tváře. „Tak to dokaž.“

Dokázal to. Potřeboval ze sebe dostat všechnu zlost i strach o chlapce.

Nakonec zůstala ležet na zádech a na čele se jí perlil pot.

Ztěžka dýchala, jako by dlouho běžela.

„Takových nocí, Lassitere, nás čeká ještě hodně.“

Ráno si přispal. Nechal Deliru ležet a sešel dolů. Senna byla vzhůru a utírala v salonu prach.

„Snídani?“ zeptala se a výrazem obličeje nedávala nic najevo.

„Mám takový hlad, že bych spořádal celou mulu,“ zažertoval, ale úsměvu se od ní nedočkal.

* * *

Ellick, Billings a Delaney přivezli Blanchardovo tělo. Dopoledne se konal improvizovaný pohřeb. Deliře to v zelených

šatech slušelo. Přečetla pasáž z Knihy žalmů a Blancharda uložili k odpočinku na hřbitůvku na ranči.

„S tebou po boku, Lassitere,“ prohlásila Delira, „se ničeho nebojím.“

Cestou zpátky k domu si spolu promluvili. Řekl jí o svém plánu sehnat dobytek.

„Nedá se odhadnout, co Moran udělá příště,“ vysvětloval podmrčeně. „Takže mi přijde jako dobrý nápad, že ty a Senna zůstanete až do našeho návratu v hotelu.“

„Když myslíš, že to tak bude nejlepší...“ odpověděla s vřelým úsměvem. Rychlost, s jakou s ním souhlasila, ho překvapila.

„A můžeš také každý den chodit na návštěvu za chlapcem,“ navrhl.

„Dělala bych to, i kdybys mi to nepřipomněl.“ Dotkla se jeho ruky a dodala: „Budou z nás dobří partneři.“

Všiml si, jak se zachmuřila, když neodpověděl. Jenže si nemohl pomoci. Ještě nebyl připravený se k někomu vázat.

Zbytek dne muži připravovali krytý vůz a z pastvin přiváděli další koně. Některé museli znovu zkrotit, než se je podařilo dostat pod sedlo.

Později odpoledne Delira vzkázala Lassiterovi, aby přišel do domu. Senna předjela s bryčkou ke vchodu a zůstala v ní sedět. Měla odvézt Deliru do hotelu ve městě, jak Lassiter navrhl.

Delira ho ve dveřích uvítala vřelým polibkem. „To abys na mě nezapomněl,“ prohlásila a v očích měla vášnivý příslib.

„Na tebe nezapomenu nikdy.“ A myslel svá slova vážně.

Připomínala tornádo. Ellen Stencoeová byla ve srovnání s ním jen mírný letní vánek. Jenže se na ní dalo více spolehnout, na to by klidně vsadil.

Když vyrážel se svými muži na pastviny, jeho myšlenky se toulaly u Ellen. Měl se během posledních několika dnů alespoň zastavit v hotelu a navštívit ji. Jenže mu do toho pokaždé něco přišlo.

Slíbil si, že jakmile seženou stáda, okamžitě se za ní vypraví.

Rozhodli se začít nejprve na severu. Vybrat prodejné kusy dobytka a sehnat je do ohrady na ranči. Prodej dobytka se stal tím

nejdůležitějším pro další provoz ranče, neboť podle účetních knih začínali trpět nedostatkem hotovosti.

Naštěstí se doslechl, že ve Fort Smiley, jen necelých sto mil na západ, je trvale otevřený dobytčí trh. Takovou vzdálenost mohou zvládnout za pouhý týden.

Lassitera potěšilo, že hned po prvním dni měli v ohradách nejméně pět set kusů dobytka. Naposledy se na ranči dobytek sháněl už před rokem a krávy se mezitím rozptýlily a staly se chytřejšími. Některé bylo skutečně těžké vyhnat z jejich úkrytů v křovinách, mezi vysokými balvany či v hlubokých kažonech.

Nejtěžší práce je však čekala v kopcích na hranici pozemků ranče. Měl sice málo lidí, přesto se rozhodl odvést veškerou práci. Všichni jeho muži byli zkušení honáci, dokázali tvrdě pracovat a dokonale ovládali lasa i značkovací železa.

Jednoho dne narazili na vychrtlého farmáře jménem Adams, který choval dobytek severně od ranče U mulí podkovy a právě se vracel z Hopevillu.

„Jak to vypadá ve městě?“ zajímal se Lassiter a chystal se převést rozhovor na Craiga Morana.

Simon Adams si stáhl klobouk dozadu a pokýval hlavou.

„Vypadá to, že všichni chlapi a většina mladíků čistí a chystá zbraně.“

„Z jakého důvodu?“

„Lidi jsou vystrašení a moc toho nenapovídají. Jako by seděli na velkém sudu se střelným prachem a jen čekali, až nějaký hlupák začne rozhazovat zápalky.“ Adams se na Lassitera ušklíbl. „Většina je přesvědčená, že ty zápalky začnete rozhazovat vy nebo Craig Moran.“

„Když jste byl ve městě, viděl jste Morana?“

„Ne.“

Adams zvedl ruku a jel dál. Brzy jim zmizel z očí v moři křovin. Když se Lassiter za chvíli znovu ohlédl, poté co vyhnal zlomyslnou krávu ze skupinky borovic, viděl z Adamse už jenom nezřetelnou skvrnku na obzoru, který se v soumraku začínal barvit do červena.

Na konci prvního týdne si jeden z honáků zlomil nohu, když jeho kůň zakopl a padl na něho. Zatímco ho další honák odvážel do města, ztráceli čas.

Lassiter později honáka, kterého vyslal se zraněným k lékaři, vyslechl. Berney Delaney měl kulatou tvář a vypouklé oči.

„Jak se vede Rancovi?“

„Dobře, aspoň to tvrdí doktor.“

„Co ještě říkal?“

„Že pomalu přibírá na váze.“ Delaney si promnul hranatou bradu a pokračoval: „Slyšel jsem, že Moran najímá muže.“

„Budeme si dávat pozor,“ slíbil mu Lassiter podmračeně.

Pokračovali v monotónní práci. Značkovali zvířata bez cejchu, oddělovali telata od krav. Kouř z ohňů na zahřívání cejchovacích želez se vznášel k nebi. Muži byli zpocení, nadávali a kleli, večer se však po jídle, které připravoval Billings, uklidnili.

Jednou po večeři se Lassiter u ohně zmínil, že shánět dobytek na ranči U mulí podkovy není tak těžké jako v Texasu, kde strávil jedno jaro. Ellick, opřený o kolo krytého povozu a s dlouhýma nohama nataženýma na zemi, se smíchem souhlasil. Jako chlapec pracoval pro svého otce v San Antone. Stále ještě měl v řeči patrný protáhlý texaský přízvuk.

Na noc vždy stavěli stráž, které měly stádo hlídat a střídát se po čtyřech hodinách. Zatím tedy šlo všechno dobře.

Možná až moc dobře, obával se Lassiter. Znepokojovalo ho, že Moran doteď nic nepodnikl. Nevěřil, že by se jeho protivník tak lehce vzdal.

Po večeři obvykle Delaney vytáhl z kapsy foukací harmoniku.

Posadil se u ohně, který mu barvil tvář do ruda, a hrál. Někdy s ním ostatní muži zpívali, jindy jen seděli a poslouchali, každý ponořený do vlastních myšlenek.

Každou noc, předtím než si rozbalil příkrývku nebo vyrazil na hlídku, objížděl Lassiter tábor. Pušku měl připravenou v pouzdře a očima pátral ve stínech po podezřelých pohybech. Nelíbilo se mu, že zatím nic neviděl.

Kapitola 17

Když se Ellen Stencoeová pokusila spřátelit s Delirou Borlingovou, dočkala se odmítnutí. Senna si na ni později počkala na verandě hotelu a poplácala ji po paži.

„Z paní Borlingové si nic nedělejte,“ poradila jí. „Má teď hodně o čem přemýšlet. Hlavně kvůli tomu Lassiterovi.“

Senna se zahihňala a opatrně se ohlédla přes rameno, aby se ujistila, že je nikdo neuslyší. „Víte, paní Borlingova si ho teď opravdu předchází. Víc než všechny mužské před ním.“

Jestli si Senna všimla, jak její slova na Ellen zapůsobila, nedala to nijak najevo. Jen se otočila a vklouzla do hotelu.

Ellen dlouho stála na místě a držela se zábradlí verandy, dokud ji nerozbolely prsty. Pohled měla upřený ke skalním útesům tyčícím se na severu k nebi, ve skutečnosti je však neviděla. To, co jí neznámá žena řekla, ji velmi znepokojilo.

Přemýšlela, zda by se Lassiter skutečně dokázal ubránit nástrahám tak odhodlané ženy, jakou byla Delira Borlingova?

Toho dne zažila ještě jeden šok, když se přidala ke skupince místních, kteří neměli nic na práci a čekali na příjezd dostavníku z jihu. Pomohlo jí to přestat myslet na sebe a na Lassitera. Pozorovala oblak zvednutého prachu v dálce a uslyšela první pokřik: „Už je tady!“

Sledovala, jak se mrak zvířený koly dostavníku a podkovami šestispřeží blíží. Za minutku už za pokřiku kočího dostavník se zhoupnutím zastavil před hotelem a zvedl oblak prachu, který se vznesl vysoko do vzduchu a spadl až po chvíli. Prvním cestujícím,

který z vozu vystoupil, byla štíhlá žena se dvěma malými dětmi, na kterou zde čekal vousatý chlápek. Ruku v ruce kráčeli pryč a děti kolem nich vesele poskakovaly.

Scéna rodinného štěstí vyloudila na Elleniných rtech tesklivý úsměv. V duchu si představovala svůj vlastní život.

Když všechno půjde dobře, bude mít také dvě děti, chlapce a dívku, jenže místo ní bude na cesty odjíždět Lassiter a ona na něho bude čekat, až přijede dostavník. Bude jezdit například na setkání chovatelů dobytka a ona i děti ho vždycky radostně přivítají zpátky.

Jakmile však z dostavníku vystoupil další cestující, její sny se roztrhly. Byl vysoký, hubený, v jedné ruce nesl sedlo a v druhé pušku. Přes rameno měl pověšenou srolovanou příkrývku. Leknutím otevřela ústa.

„Ralphe!“ vyjekla tak hlasitě, že otočil hlavu a okamžik si jí ji prohlížel.

„Ellen!“ když bral schody na verandu po dvou, vypadal rozčileně. Odhodil sedlo a příkrývku na podlahu verandy a opřel o ně pušku. Jen stála a zděšeně se na něho dívala.

„Ralphe,“ dostala ze sebe konečně pod jeho pohledem, „co tu u všech všudy děláš?“

„Dostal jsem tvůj dopis.“

„Chápu...“

„Řekl jsem Saundersovi, že potřebuju volno, jenže mi ho nechtěl dát, takže jsem prostě odešel a jsem tady.“

„Tys odešel z práce?“ Byla otřesená. „Vždyť se ti tam tolik líbilo!“

Obličej Ralpha Bensona – vysokého, štíhlého a svalnatého – začínal pomalu brunátnět. „Chtěl jsem se přesvědčit na vlastní oči.“ Rozhlédl se po lidech, kteří se přišli podívat na příjezd dostavníku. „Kde je ten tvůj Lassiter?“ zeptal se. „Tady někde?“

„On... shání dobytek na ranč. Nahoře v horách.“

„Už ses za něho provdala?“

„Proč... ne.“

„Proč ne?“

Vystrašená přívalem otázek nevěděla jak odpovědět.

Zmatená zůstala jen okamžik, pak znovu zvedla zpříma hlavu.

„Především proto, že mě nepožádal o ruku, když už to musíš vědět.“

„Myslel jsem si to,“ odtušil hrubým hlasem.

„Velmi jsi mě zklamal, Ralphe, tím, že ses rozhodl mě... osobně kontrolovat. A o nic jiného nejde. Jen tu čmucháš.“

Brada se jí třásla a v očích měla slzy. Několik lidí se po nich ohlédlo a upozornilo na ně ostatní.

Pokusila se ho chytit za paži, aby ho odvedla někam, kde by nebyli tolik na očích, on však jen stál s rozkročenýma nohama a odmítal ustoupit.

„Znám tě většinu svého života, Ellen, a poprvé, když někam odjedeš, necháš nějakého chlápka, aby ti nasadil kroužek do nosu a vodil tě dokola jako nějaké tele.“

„Říkáš moc ošklivé věci, Ralphe.“ Rozčíleně si otřela slzy, které jí stékaly po tvářích.

Jenže Ralph Benson se nehodlal dál hádat. Hodil si přikrývku přes rameno, popadl sedlo a pušku a sešel po schodech z verandy. Viděla ho, jak míří k ceduli: NÁJEMNÍ STÁJE HOPEVILLE.

Jakoby zkamenělá se dívala, jak vchází dovnitř, a přemýšlela, jestli nemá jít za ním a pokusit se mu vysvětlit, že se doopravdy zamilovala. Že její city k Lassiterovi jsou skutečné, že nejde jen o chvilkové poblouznění.

Zatímco se rozmýšlela, vyjel ven na hnědákovi. V sedle vypadal vysoký, čelist měl bojovně vystrčenou, klobouk stažený dozadu na hlavu, takže odhaloval záplavu pevných vlasů. Neprojel před hotelem, ale zamířil do vedlejší uličky. Předklonila se a zavolala na něho. Ale buď ji neslyšel, nebo se rozhodl ji ignorovat.

S těžkým srdcem ho sledovala, dokud jí nezmizel z dohledu.

Ptala se sama sebe, proč sem vlastně přijel? Otřela si oči. Z paměti se jí vynořovaly jejich společné okamžiky, jeho měkké rty...

Proč se jí život najednou tak zkomplikoval?

Zatímco stála na verandě hotelu, popadla ji hrůza, protože si uvědomila, kam má Ralph pravděpodobně namířeno.

Dosud byla tak zmatená, že nedokázala logicky přemýšlet.

Samozřejmě se vypravil vyříkat si vše s Lassiterem.

V nájemních stájích si obstaral koně, teď jede na ranč U mulí podkovy a tam se dozví, kde pravděpodobně touto dobou Lassiter táboří.

„Ach, bože...“

Nadzvedla lem sukně, seběhla ze schodů verandy a rozběhla se ulicí, kterou odjel Ralph. Jakási žena, která právě sundávala prádlo ze šňůry na dvorku, se na rozčílenou dívku s během rozcuchanými vlasy pobaveně ohlédla.

Nakonec jí došel dech a začalo ji píchat v boku. Musela se zastavit. Ralpha nikde neviděla. Opírala se rukou o vysoký plot, dokud nepopadla dech, a vrátila se do hotelu.

Před Ralphovým příjezdem do Hopevillu si byla naprosto jistá. Najednou však začínala mít pochybnosti. Sice ještě slabé, ale byly tu a nemohla je popírat.

Jenže se Lassiterovi odevzdala a vlastně se už považovala za zasnoubenou. Spálila za sebou mosty. Když se jí vrátilo odhodlání, zvedla vzdorovitě bradu. Teď už se mohla jen modlit, aby setkání Lassitera s Ralphem neskončilo tragédií.

V hotelu si opláchla obličej a jako teď každý den zamířila do domu doktora Steenbolta. Rance seděl na posteli a radostně ji vítal. Od jeho zranění převzala roli jeho učitelky, aby nezameškal školu. Tehdy večer v bratrově domku jí Lassiter říkal, jak moc je na chlapce pyšný.

I když to tak původně neplánovala, vrátily se jí i vzpomínky na dobu, kdy pracovala v Tucsonu jako učitelka.

„Jak se dnes máš, Ranci?“

„Docela to ujde. Už můžu i trochu chodit. Chcete to vidět?“

„To se vsaď, že chci.“

Kapitola 18

Měli za sebou další perný den. Mladý volek nabral Ellickova koně a honák tvrdě spadl na zem.

I když byl otřesený, dokázal se znovu vyškrábat do sedla. O hodinu později Billingse napadla rozčílená kráva, když se od ní pokoušel odtrhnout tele. Při ubíjející monotónní práci muži občas zapomínali na opatrnost.

A právě to se Billingsovi vymstilo. Jen na vteřinu zapomněl, že útočící kráva může být nebezpečnější než býk, protože útočí s otevřenýma očima, kdežto býk se zavřenýma.

Když se tedy pokusil v posledním okamžiku uskočit, kráva ho přesto nabrala hlavou. Při dopadu si Billings vymkl obě zápěstí, která mu začala ošklivě natékat.

„Ježíši, co přijde příště?“ zasténal Lassiter a rozhlížel se po ohništích a nervózním dobytku, který bylo nutné neustále hlídat. Měl v úmyslu tu zůstat ještě den a pak tábor přesunout. Všichni muži včetně něho byli k smrti unavení.

Vzdát se však nemohl.

Uprostřed odpoledne k nim dojel jezdec na koni a zeptal se Billingse, jestli je s nimi Lassiter. Billings mu na Lassitera, který právě přihnal skupinku volků a sesedl, aby se napil z jednoho ze sudů v krytém povozu, ukázal.

Lassiter odložil hrnek a zvědavě sledoval přicházejícího cizince – vysokého a zhruba pětadvacetiletého, i když zblízka vypadal o trochu starší. Tvář měl opálenou sluncem a o to více vynikaly jeho modré oči. Zpod klobouku mu vykukovaly světlé vlasy. Zdálo se, že

se obvykle směje, ale dnes měl rty stažené a mračil se. Lassiter z něho vycítil vztek, který se nový příchozí snažil ze všech sil potlačit. Jenže jeho zlost přece nemohla být namířená proti němu, neboť si byl jistý, že se v životě nesetkali.

„Slyšel jsem, Lassitere, že nabíráte lidi,“ zabručel cizinec.

„Nějaká práce by se mi hodila.“

„Umíte vařit?“

„Docela ano,“ odpověděl překvapeně. „Ale jako honák jsem lepší.“

„Můj kuchař si vymkl obě zápěstí, takže jsme bez jídla.

Jak se jmenujete?“

„Benson. Ralph Benson.“

Stál proti Lassiterovi se zatátlými pěstmi a čekal, že mu jeho jméno něco řekne, ale Lassiter mu jen vysvětlil podmínky.

Padesát dolarů a jídlo během shánění dobytka.

Když bude později chtít zůstat, klesne mzda na čtyřicet dolarů.

Zdalo se, že z Bensona napětí alespoň částečně vyprchalo.

„To mi vyhovuje,“ prohlásil. „Co mám dělat?“

Lassiter ho poslal k dobytku. Před soumrakem Benson odsedlal koně, zapálil oheň a uvařil jídlo. K večeři měli pečené steaky, fazole a rajčata z konzervy.

„To ujde, Bensone,“ pochválil ho Lassiter s úsměvem.

Ale Ralph jen pokrčil rameny a vrátil se ke svému plechovému talíři s hromadou jídla.

Po večeři, když se muži posadili s cigaretou, ho Lassiter potichu oslovil. „Chováš se jako někdo, kdo má o čem přemýšlet.

Utíkáš před něčím?“

„Kdepak.“

„Jak ses vlastně ocitl v tomhle kraji?“

„Prostě mě napadlo, že si to tady obhlídnu... a tak.“

Benson se na okamžik podíval Lassiterovi do tváře, hned se však zahleděl jinam.

Každý muž se musel starat o své nádobí. Do zvuků cinkání talířů drhnutých pískem v nedalekém potoku Lassiter pokračoval: „Bylo by lepší, Bensone, kdybys ty myšlenky vyhnal z hlavy. Chlapa nakonec udolá, když něco dlouho drží v sobě.“

Bensonova reakce ho překvapila. Muž vyskočil a hrozivě se nad ním rozkročil.

„Dobrá,“ vyštěkl. „Když vás to tak zajímá, tak vám musím říct, že mně něco trápí víc než bolavý zub.“

Lassiter vycítil problém, pomalu vstal, odhodil cigaretu a zašlápl ji. Všichni muži je pozorovali.

„Fajn, Bensone, tak povídej.“

„Máte v plánu se oženit s Ellen Stencoeovou?“

Otázka Lassitera zaskočila nepřipraveného. „Vůbec nemám v plánu se ženit. A co je ti vlastně do toho?“

„Tak já vám řeknu, co je mi do toho!“ křičel Benson a pomalu se přestával ovládat.

Billings, který seděl s oteklými zápěstími složenými v klíně, se tvářil nejistě. „Dávej pozor, Lassitere.“

Lassiter se díval na mladého muže a najednou mu všechno došlo. Ralph Benson. Nezmínila se snad o něm Ellen?

„Hej, počkej, Bensone!“

Lassiter zaznamenal pohyb Bensonova ramene a bylo mu jasné, že se ho chystá udeřit pěstí. Stačil však uhnout alespoň natolik, že mu rána sklouzla po lící kosti a nezasáhla ho plnou silou.

Rozmáchl se pěstí, ale minul, protože Benson uskočil.

S vyceněnými zuby a světlými vlasy poletujícími kolem obličeje Benson připomínal řeckého boha pomsty. I ti, kteří měli hlídat stádo, popojeli blíž, aby lépe viděli, co se děje.

Lassiterovi se podařilo Bensona chytit do klinče a udeřit ho do břicha. Mladík prudce vydechl. Sice uskočil, ale obličej mu bolestí zpodelavěl.

„Sakra, Lassitere, svést hodnou holku jako Ellen a...“

Vztekle se na Lassitera vrhl. To však byla chyba, protože Lassiter mu již mířil na bradu. Bensonův pohyb úder jen zesílil. Narovnal se, najednou se mu rozjely oči a zhroutil se vedle ohniště. Lassiter se sehnul a odtáhl ho dál od plamenů.

„Hlupák jeden,“ zamumlal si pro sebe a mnul si klouby na pravé ruce. Kůži na jednom z nich měl prasklou.

Klekl si vedle Bensona a pocákal mu tvář vodou z lahve.

Pak mu dal i napít.

„Doufám, žeš to ze sebe dostal,“ poznamenal Lassiter s úšklebkem. Benson však na něho jen zle zíral.

„Nevím, jak Ellen přišla na to, že bychom se měli brát,“ pokračoval Lassiter. Najednou mu to ovšem došlo a pocítil vinu. Kvůli té noci, kterou spolu strávili v domě jejího bratra, nebohého Berta Stencoea, který údajně napsal doznání a rozstřelil si hlavu brokovnicí. Lassiter se kvůli té noci s Ellen v duchu proklel. Jak jsem mohl být tak hloupý?

ptal se sám sebe a díval se na Bensona. Už se skoro setmělo.

„Pojedu,“ prohlásil Benson a začal vstávat. Lassiter ho stáhl zpátky.

„Až seženeme dobytek, zajdeme za Ellen spolu.“

„Řekl jsem, že pojedu. Určitě mě tu nechcete, když jsem se vás pokusil zmlátit.“

„Dlužím ti za dnešek peníze.“

„Nechci je.“

„Prosím, abys tu zůstal. Mám málo lidí.“

Zdalo se, že Benson o jeho nabídce přemýšlí. Mračil se.

Najednou se z opačného konce stáda ozvaly výkřiky následované výstřely z pušek.

Lassiter chytil svou pušku a dvakrát vystřelil přibližně směrem, ze kterého křik přicházel. Odměnou mu bylo zasténání.

Pak se dobytek, který okamžik stál s hlavami zvednutými, jako by poslouchal, co se děje, najednou zběsile rozběhl.

„Splašili se!“ zařval Lassiter a utíkal ke svému koni.

Než se dostal do sedla, země se všude kolem otřásala.

Ve slabém světle soumraku, které se rychle plnilo prachem, uviděl vedoucího volka, jak zakopl a udělal salto. Dalším kusům se podařilo zastavit, způsobily tím však jen zmatek, tlačenci a počet vyplašeně bučících a poraněných zvířat za nimi se rychle rozrůstal. Kulka z pušky roztrhla plátno na krytém voze, kolem kterého Lassiter právě projížděl.

V trysku jednou rukou vystřelil ze své henryovky. Střelce, který mířil přímo na něho, rána srazila ze sedla běžícího koně. Zoufale utíkal a mával rukama, aby zastavil blížící se masu splašeného dobytka, kterou měl v patách. Lassiter mohl jen bezmocně sledovat,

jak dobytek muže srazil na zem, a poslouchat jeho ječení slyšitelné i přes dunění kopyt.

Aby se splašeným zvířatům vyhnul, musel ostře pobídnout koně.

„Obraťte je! Obraťte je!“ křičel na ostatní. To už byl dostatečně daleko od stáda, aby se mohl pokusit změnit směr běhu vedoucích kusů. Dobytek měl pěnu u huby, vytřeštěné oči a jediné, co vnímal, byla panika. Postupně se však Lassiterovi začalo dařit ovládat směr úprku stáda. Po jeho boku se objevil světlovlasý jezdec. Ralphu Bensonovi sklouzl klobouk z hlavy a držel jen za šňůrku pod bradou.

„Už se chytají!“ křikl na Lassitera.

Lassiter souhlasně přikývl. Postupně se jim masu dobytka dařilo zpomalovat a otáčet.

Billings s oteklými zápěstími ovládal svého zpoceného koně především koleny. Ellick mával před vedoucími volky puškou. Urazili však dobrých pět mil, než se jim podařilo celé stádo úplně zastavit.

Lassiter ztěžka oddechoval. V ústech měl sucho a srdce mu bušilo.

„Tohle má na svědomí ten parchant Moran,“ zabručel našťavaně.

„Kdo to je?“ chtěl vědět Benson. Lassiter však neměl náladu na vysvětlování a nechal to na Ellickovi.

Když se usadil prach zvířený splašeným stádem, stačilo světlo měsíce na to, aby se mohli vrátit podél hluboké rýhy, kterou masa zvířat v porostu zanechala. Celé dno kaňonu až k jeho stěnám bylo úplně rozdupané. Lassiter dojel k troskám krytého vozu, který vypadal, jako by ho jediným úderem rozdrtila ohromná pěst.

Našli také jednoho z jejich mužů – Joea Crombieho. Tělo měl rozdupané, hlava se zrzavými vousy však zůstala jako zázrakem nedotčená.

Podařilo se jim urvat i několik hodin spánku a postupně se střídali na hlídkách. Stádo bylo unavené, krávy měly rozkročené nohy a svěšené hlavy. Tuto noc by je k pohybu přimělo jen máloco. Přesto neustále hrozilo, že Moran znovu zaútočí. Nicméně to neudělal.

Když přišla řada na Lassitera, zjistil, že s ním bude držet hlídku Ralph Benson. Lassitera stále ještě bolela tvář v místě, kde se setkala

s Bensonovou pěstí. Několikrát objeli stádo, a než se dali do řeči, ubalil si Benson cigaretu.

„Příštím dostavníkem se vrátím domů,“ prohlásil a vyhýbal se Lassiterovu pohledu. Měsíc svítil na unavené stádo.

Po rychlém přepočítání zjistili, že ztratili přibližně dva tucty kusů. Na straně ranče U mulí podkovy přišli o Joea Crombieho a stádo ušlapalo také jednoho z Moranových lidí. Protože však jeho tvář byla rozbitá k nepoznání, nedokázal Lassiter určit, o koho šlo.

„Promluv si s Ellen,“ nabádal Benson. „Začněte tam, kde jste skončili.“

„To se lehko řekne. Jenže je jiná. Změnila se, co dostala dopis od šerifa, kde psal, že se její bratr doznal k vraždě a pak se zastřelil.“

„Ellen sem přijela zjistit o bratrovi pravdu,“ připomněl mu Lassiter. „Craig Moran se pokoušel smrt jejího bratra hodit na mě, ale to jsme si vyjasnili.“

„Jo, řekla mi o tom.“ V Bensonově hlase se objevila výčitka.

Zvedl hlavu a podíval se Lassiterovi přímo do očí.

„Teď už pravdu zná, tak ji vezmi zpátky domů.“

„Tohle nepochopím,“ zakroutil Benson hlavou. „Holka vám dá své srdce a vy ho pošlapete.“

Lassiterovi začal být pronikavý pohled Bensonových modrých očí nepříjemný, protože rozdmýčával jeho pocit viny za noc strávenou s Ellen.

„Znovu ti opakuju,“ odsekl záměrně hrubým hlasem, aby zakryl své pocity, „vezmi ji s sebou zpátky do Tucsonu.“

„A co když nebude chtít?“

„Je na tobě, abys ji přemluvil.“

„Vidím, že Ellen moc dobře neznáte. Nenechá si od nikoho poroučet.“

„Mohl bys ji přesvědčit... zkus to.“ Lassiter začínal pociťovat únavu. Měl za sebou perný den, nebezpečnou noc a byl našťvaný kvůli smrti jednoho ze svých mužů. Ztráty na dobytku ho až tolik netrápily.

„Skoro jsem vás začal obdivovat, Lassitere. Jak jste zvládl to stádo... a tak.“ Benson seděl v sedle, ve světle měsíce si Lassitera prohlížel a z koutku úst mu visela nezapálená cigareta.

Lassiter rozškrtl zápalku a naklonil se v sedle, aby mu připálil ale mladík se odtáhl a zapálil si sám. Lassiter přiložil plamínek k vlastní cigaretě, pak zápalku sfoukl a od hodil na zem. Tabákový kouř ho štípal v plicích a napadlo ho, že jen hlupák si může něčím takovým otravovat tělo.

Zároveň věděl, že kouřit nepřestane do dne, kdy ho pohřbí pod zem.

„Jo, kdybyste řekl, že ji milujete a že si ji vezmete, asi by mě to bolelo, ale věděl bych, že když to opravdu chce, tak ať je po jejím. Jenže vy jste nic takového neudělal. Naopak chcete, abych ji odvezl zpátky do Tucsonu. Jinak řečeno, abych ji odklidil z cesty. Překáží vám.“

„Sakra, Bensone! Tak to vůbec není!“

V té chvíli přijel Billings s ovázanými zápěstími a Ellick, aby je vystřídali.

Když se Lassiter ráno probudil, Benson byl pryč. Taký dobře, napadlo ho. Vzápětí si musel přiznat, že je mu mladíka líto.

Protože jim splašený dobytek rozšlapal všechny zásoby, zastřelili jelena. K snídani si tak dopřáli jemnou svíčkovou.

Po jídle pohřbili Crombieho. Poté, přestože jich už zůstalo skutečně málo, vyhnali stádo na dlouhou cestu do pevnosti, kde ho převzala armáda.

Cesta jim trvala celý týden. S bankovním šekem bezpečně uloženým v kapse košile nakonec Lassiter a jeho muži znovu přešli hory a vrátili se do Hopevillu.

Kapitola 19

Ralph Benson trávil většinu času popíjením v baru Na konci cesty. Z toho, co tam říkal, si Moran domyslel, co ho trápí.

Během Lassiterovy nepřítomnosti se Moranovi v hlavě zrodilo několik plánů. Například by mohl vypálit budovy na ranči U mulí podkovy a dát tak Deliře pořádnou lekci.

Ale i když se to v prvním okamžiku zdálo jednoduché, mnohé mu v tom bránilo. Nejvíce ze všeho se bál, jak by zareagovali lidé ve městě. Hopeville bylo – pokud šlo o Lassitera – rozdělené na dvě téměř stejné poloviny. Ti, kdo byli proti němu, většinou mlčeli, zatímco druhá polovina svou podporu vyjadřovala poměrně hlasitě.

Kromě toho, že by proti sobě poštvál půl údolí, považoval Moran vypálení ranče za hloupost ještě z jednoho důvodu.

Postavit nové budovy by trvalo měsíce a potřeboval někam ubytovat spoustu mužů, které se chystal najmout.

Zbývalo tedy jen zahnat Deliru do kouta a přinutit ji, aby si nechala navléknout prsten.

A navíc tu stále ještě byl Lassiter, který se nad jeho plány tyčil jako temný stín. Nehodlal si s ním jen dál zahrávat, jako když přepadl jeho muže v horách při hledání chlapce nebo když mu splášil stádo, což mimochodem stálo život dva muže. Jednoho z nich poznali poměrně jednoduše, toho druhého dobytek rozdupal k poznání.

Po dlouhém přemýšlení došel k závěru, že nejlepší bude vyzvat Lassitera před svědky. Nechat ho sáhnout na zbraň a zabít ho. Byl si

jistý, že by to zvládl. Aby měl naprostou jistotu, bude muset zapojit také Joplina a Peteye Sagara.

Později bude tvrdit, že oba dva cítili vůči Lassiterovi takovou zášť, že je nedokázal zadržet, což by byla, alespoň pokud šlo o nenávist, vlastně pravda.

Když byl Lassiter na půli cesty domů z prodeje dobytka, vrátil se nečekaně ze služební cesty do hlavního města šerif Jim Sloan. Vystoupil z dostavníku, na sobě měl nový šedý oblek a kouřil doutník. Tabákový dým stoupal nad obrubu jeho nového klobouku.

Vypadal štíhlý a v dobré kondici. Okamžitě po návratu se dozvěděl, že Delira se ubytovala v hotelu a že jí společnost dělá její kuchařka a komorná Senna.

Diskrétně zaklepal na dveře jejího apartmá a sledoval, jak se otevírají. Nevěděl, co má po svém dlouhém romantickém dopisu čekat, ale na vztek nebyl připravený.

„Dobrý den,“ pozdravila ho. „Neviděl jste Lassitera?“

Nebo jste o něm alespoň neslyšel?“ zeptala se neurvale a ustoupila stranou, aby mohl vejít dovnitř. Senna chvíli postávala ve dveřích do druhého pokoje, pak se stáhla a zavřela za sebou dveře.

„Chcete říct, že se tu Lassiter pořád ještě zdržuje?“ zamračil se Sloan.

„Netvařte se tak překvapeně. Strašně moc mi chybí.“

Objala se pažemi a roztančila se po pokoji, zatímco zmatený Sloan se upjatě posadil na kraj pohovky a sledoval ji.

„Ano, asi mě to opravdu překvapuje.“ Upravil si puky na kolenou nových kalhot. „Myslel jsem, že než se vrátím, bude pryč.“

„Nic takového. Bydlí na ranči a pracuje pro mě.“ Oči jí zářily. Dotančila k oknu s výhledem na hlavní ulici a podívala se dolů.

Jak přemýšlel o Lassiterovi a o téhle krásné, svůdné ženě, začínaly mu tvrdnout rysy. Stála k němu zády, takže mohl pozorovat, jak se jí postava od ramen zakrytých jakousi jemnou látkou zužuje do pasu a znovu napíná látku šatů na dokonale tvarovaných bocích. Cítil, že mu vyschlo v krku a rozbušilo se mu srdce. Pomyšlení na to, že se jí Lassiter dotýká, ho ničilo.

Samozřejmě se jako všichni ostatní v minulosti dohadoval o jejím vztahu ke Craigu Moranovi. To však bylo trochu jiné. Sakra,

Lassiter mu přece dluží. Nejraději by si nakopal, že mu ho přišlo líto a věřil, že ve vraždě Davea Ashburna neměl prsty. Byl to přece právě on, jim Sloan, kdo Lassiterovi pomohl dostat se z věznice Rimshaw.

Doufal však, že Hopeville bude poslední místo, které by chtěl Lassiter po svém propuštění navštívit, když tu zažil tolik zlého. Obvinili ho tady z vraždy, po krátkém procesu odsoudili a poslali do vězení, kde měl strávit zbytek mládí a dostat se ven po pětadvaceti letech jako zničený člověk – a i to jen za podmínky, že se mu podaří přežít monotónnost a brutalitu vězení.

„Dostala jste můj dopis?“ zeptal se opatrně.

Otočila se k němu. „Ach, jistě. Jenže teď neustále myslím na Lassitera, takže jsem mu nevěnovala moc pozornosti.“

Deliru potěšilo, když si všimla, jak se mu po jejích slovech zkřivila tvář bolestí. „Jsem do něho nesmírně zamilovaná,“ pokračovala, jako by to vše vysvětlovalo. „Jenže mám i konkurentku. Ta hloupá Ellen Stencoeová si myslí, že patří jí. Ale to není pravda.“ Delira zvedla bojovně bradu. „Když nás dvě spolu srovnáte, určité pochopíte proč.“

„Já... doufal jsem, že o mém dopisu budete přemýšlet,“ prohlásil smutně a snažil se, aby z jeho hlasu nebylo patrné zklamání. Pozoroval obdélník slunečních paprsků dopadajících na tkaný koberec u svých nohou.

„Byl to krásný dopis a velmi mě dojal. Skutečně. Jenže za těchto okolností nemáte sebemenší naději.“

„Kvůli Lassiterovi.“

„Přesně tak.“

Pomalů vstal. Klobouk žmoulal v ruce. „Možná byste na Lassitera neměla tolik spoléhat.“

Ostře se po něm ohlédla. „Jak to myslíte?“

„Má pověst tuláka.“

„No, mně se nezatoulá, to si pište.“ Doprovodila ho ke dveřím. „Jsem ráda, že jste zpátky, Jime.“

„Opravdu?“ zeptal se překvapeně.

„Vím jistě, že až se Lassiter vrátí, bude s vámi chtít mluvit o Craigu Moranovi. Zatímco jste byl pryč, prováděl velmi ošklivé věci.“

O dva dny později se Sloan stal svědkem návratu Lassitera a jeho mužů do Hopevillu. Byli unavení a zaprášení.

Sklouzli z vysílených koní a zamířili rovnou Na konec cesty. Sloan se protlačil k barovému pultu vedle Lassitera, který před něho posunul láhev a požádal barmana o skleničku.

„Na návrat domů... pro nás pro oba,“ usklíbl se Lassiter.

Sloan si nalil, zvedl skleničku a podíval se Lassiterovi přímo do očí. „Slyšel jsem, že se z tebe stává oblíbenec žen.“

Lassiterovi povadl úsměv a jeho dobrá nálada se vytratila.

„Co vás žere, Jime?“ zeptal se potichu.

„To Stencoeovic děvče je do tebe blázen. A paní Borlingová... paní Borlingová se nemůže dočkat, až tě přivítá doma.“

Lassiterovi neunikl chlad v šerifově hlase. „Brzy vypadnu.

Jen co dám na ranči všechno do pořádku pro Borlingová syna,“ odpověděl.

„S tím odjezdem to myslíš vážně?“

„Myslím, Jime. Nikdy bych se sem nevrátil, kdyby nebylo toho chlapce. Teď, když jste zpátky, možná bychom si mohli promluvit, zavolat advokáta Curta Hanleye a všechno dát právně do pořádku. Myslím, že by bylo spravedlivé, aby polovina ranče připadla paní Borlingové a druhá polovina Rancovi.“

Šerif si zamyšleně promnul bradu. „Možná bys tam mohl nechat dát ustanovení, že paní Borlingová o svůj podíl přijde, když se znovu provdá. Ranci by tak nehrozilo, že ho bude šikanovat nevlastní otec.“

Lassiter chvíli pozoroval lehký úsměv, který se šerifovi objevil na rtech, a nakonec prohlásil, že si to promyslí.

Domníval se však, že by to bylo kruté. Odepřít Deliře manželské lože by v podstatě znamenalo totéž, jako rozstřílet láhev s vodou někomu, kdo se plazí přes rozpálenou poušť.

* * *

Když Lassiter donesl Rance k lékaři, nemohl chlapec několik dní chodit. Doktor Steenbolt ho uložil do jednoho z menších pokojů určených pro uzdravující se pacienty.

Jenže Rance začal být postupem času neklidný a neustále se ptal po Lassiterovi.

„Nejlepší by bylo, kdyby odtud ten chlap zmizel,“ zamumlal si pro sebe Steenbolt, ale chlapec začal okamžitě hlasitě protestovat.

Doktor se rozhodl, že si své myšlenky pro příště nechá pro sebe.

Když se však objevila paní Delira Borlingová, aby se přeptala, jak se chlapci vede, byl samý úsměv. Řekl jí po pravdě, že se Rance uzdravuje dobře, je však netrpělivý a nudí se.

„Jak dlouho tu bude muset zůstat?“ zeptala se popuzeně.

„To záleží na mnoha okolnostech.“ Všiml si, že je tato nádherná žena v posledních dnech dost vznětlivá.

Když už se chystala k odchodu, zaklepala na dveře Ellen Stencoeová. Delira při pohledu na vysokou dívku pozvedla obočí. Steenbolt se je neobratně pokusil představit, ale Delira jen mávla rukou.

„Slečna Stencoeová chodí chlapci číst a učí ho,“ vysvětloval Steenbolt.

Ellen se pod zkoumavým Deliřiným pohledem začervenala.

„Jsem učitelka. Tedy spíš jsem bývala. Doufám, že vám nevadí, když Rance učím.“

„Vůbec ne. Je to dobré pro něho i pro mě. Jinak by se mi jen pořád pletl pod nohama.“

S těmito slovy odešla. Kroutila přitom boky pod dobře ušitými a drahými světlými šaty. Ellen měla pocit, že Deliře Borlingové na Ranci vůbec nezáleží. O to více s ním soucítila.

Chlapec se jako obvykle nejprve vyptával, zda má nějaké zprávy o Lassiterovi. Jen zavrtěla hlavou. Jenže nedokázala zakrýt ruměnc, který se jí při vyslovení jeho jména rozlil po tvářích. Věděla, že toho má Lassiter poslední dobou hodně, a když se potkali, většinou náhodně, zdál se jí odtazitý. Dokonce začala pochybovat, jestli k té společně strávené noci skutečně došlo.

Postupem času si Ellen a Rance jeden druhého oblíbili.

Chlapec spřádal dětské romantické sny, které se týkaly jeho, Ellen Stencoeové a Lassitera. Ti dva se měli vzít a on by pak mohl žít s nimi. Taková myšlenka se mu líbila, nechával si ji však raději pro sebe.

Po nějaké době se už mohl belhat s pomocí berle, kterou mu vyrobil jeden z podkoních v nájemních stájích. Netrvalo dlouho a dokázal dojít až do obchodu, kde mu Ellen kupovala lékořicový pendrek, který zbožňoval.

Ellen dvakrát na dálku zahlédla Ralpha Bensona. Pokaždé se ho pokoušela dohnat, aby zacelila propast, která se mezi nimi otevřela, jenže když si jí všiml, zamračil se a rychle zmizel v baru. Na konci cesty. Byla v pokušení vtrhnout tam za ním, ale věděla, že by to k ničemu nebylo.

Už tak měla kvůli Lassiterovi pověst padlé dívky a vejít do takového podniku bylo pro ženu nepředstavitelné.

Svým způsobem litovala, že Lassitera vůbec kdy potkala.

Její vztah s Ralphem by se tak nezměnil. Jenže věděla, že Lassiter znamená vrchol jejího života a vzpomínku, kterou nikdy neztratí.

* * *

Po rozhovoru se šerifem zašel Lassiter do domu doktora Steenbolta navštívit Rance. Chlapci bylo dobře a měl velkou radost, že ho vidí. Neustále vykládal o tom, jak ho Ellen Stencoeová chodí doučovat. Lassiter prohlásil, že je rád, když mu Ellen pomáhá překonat nudu.

Když byl na odchodu, vzal si ho lékař stranou.

„Zdá se, že o chlapce máte skutečně zájem,“ prohlásil Steenbolt a přihladil si vousy.

Lassiter jen pokrčil rameny a položil ruku na kliku.

„Myslím, že za těchto okolností jsem... do jisté míry změnil svůj názor na vás,“ pokračoval doktor.

Lassiter se nad slovy „do jisté míry“ musel pousmát. Steenbolt si nechával otevřená zadní vrátka. „Dobře se o něho starejte,“ vyzval ho na odchodu.

Nestačil ani vyjít z doktorova domu, když uviděl, jak se k němu žene zadýchaná a zpocená Senna.

„Paní Borlingova se doslechla, že jste zpátky, a poslala mě, abych vás přivedla.“

„Stejně jsem měl do hotelu namířeno,“ oznámil ženě, která mu připadala nezvykle rozrušená.

„Asi byste měl přidat, protože je skutečně rozčilená.“

„Slyšel jsem, že Ellen Stencoeová je pořád ještě ve městě.“

„Je. Potkala jsem ji dnes dopoledne...“

„Myslel jsem, že už bude na cestě zpátky do Tucsonu.“

„Proč by to měla dělat?“

V chodbě v patře hotelu Senna popoběhla napřed, otevřela dveře a křikla: „Našla jsem ho, paní Borlingová. Už jde.“

„Senno, chci, abys někam na hodinku odešla. Ještě lépe na dvě,“ ozval se z pokoje Delirín ostrý hlas. „A až se vrátíš, nejdřív zaklepej. Hodně hlasitě zaklepej.“

„Ano, paní.“

Když Senna ustoupila stranou, aby mohl Lassiter projít dovnitř, poplácal ji po rameni. Delira stála uprostřed místnosti a na rtech měla svádívý úsměv.

„Zavři dveře, Lassitere,“ vyzvala ho.

Dal si se zavíráním dveří na čas. Pak se k ní s rukama složenýma na hrudi otočil. „Slyšel jsem, že se mnou chceš mluvit.“

Zhluboka si povzdychla. „Proč jsi za mnou nepřišel hned, jak ses vrátil? Seděla jsem tu, měla strach...“

„Měl jsem práci.“

„Přivezl jsi peníze z prodeje dobytka?“

„Šek jsem uložil v bance. Myslíš, že bych je snad ukradl?“

„Ne, samozřejmě že ne.“ Stála s jednou rukou na boku a prohlížela si ho. „Když jsi konečně zpátky, vrátím se na ranč. Rance je v dobrých rukou a slečna Stencoeová ho chodí učit číst a počítat. Mimochodem, je docela pohledná, nemyslíš?“

„Velmi,“ odpověděl se stydlivým úsměvem.

„Ach, sakra, proč mi nemůžeš v tomhle odporovat?“ Se zakloněnou hlavou se rozesmála, nečekaně však přestala.

Napřímila se a promluvila vážným tónem: „Cos byl pryč, hodně jsem strádala.“

„Nerad slyším, žes byla nemocná,“ opáčil, aniž by hnul brvou.

„Moc dobře víš, jak to myslím.“ Začala si rozepínat knoflíčky na boku, zrychlil se jí dech a očima ho hladila po tváři. „Mohl bys zamknout?“

„Podívej, dámo, až slezeš z toho vysokého trůnu, možná budu ochotný si tě poslechnout.“

Odešel dolů a zaklepal na dveře Ellen Stencoeové. Když ho uviděla, jak stojí na chodbě s kloboukem v rukách, objevilo se jí ve tváři překvapení i potěšení. Zeptala se, jestli chce jít dál, ale jen zavrtěl hlavou.

„Nemám čas. Jen jsem ti chtěl říct, jak moc si vážím všeho, co děláš pro Rance. Má tě rád.“

„A já mám ráda jeho. Kdy se uvidíme, Lassitere?“ Všiml si drobné vrásky mezi jejíma očima a ztěžka polkl. Rozhlédl se po obou stranách chodby a ztišil hlas. „Podívej, Ellen, k tamtomu tehdy v noci vůbec nemělo dojít. Co kdyby ses usmířila s Ralphem Bensonem?“

Zabouchla mu dveře před nosem. Minutku před nimi stál a přemýšlel, co má dělat, protože ji slyšel v pokoji vzlykat.

Ale nakonec se rozhodl, že bude nejlepší, když se vypláče.

Když vycházel z hotelu, mračna blížící se od severu zastínila slunce. Nečekané přitímní, které se rozhostilo nad Hopevillem a okolím, mu připadalo jako předzvěst katastrofy. Vztekla sám sebe okřikl a nazval se hlupákem.

Muži, které zanechal na ranči U mulí podkovy, nehlásili žádné problémy. Moran nic nepodnikl, což bylo podle Lassitera divné.

Pozdě dopoledne se pokoušel uspořádat účetní knihy ranče, když se ozvalo slabé zatřepání na dveře. Seděl za stolem v kanceláři a kolem sebe měl police s knihami.

Před stolem stály dvě židle a pohovka s roztrženým potahem, ze kterého čouhaly žíně.

Otevřel dveře a uviděl za nimi stát pokořenou a smutnou Deliru. „Omlouvám se, Lassitere, že jsem se chovala jako potvora. Jenže cos byl pryč, moc jsem se o tebe bála...“

a strašně jsi mi scházel...“

Potichu za sebou dveře zavřela a otočila se, aby je zamkla.

Na okamžik připomínala stydlivou školačku.

„Snažím se pro tebe a pro chlapce všechno zařídit,“ začal.

„Hlavně pro chlapce?“ Naklonila hlavu a na rtech se jí objevil drobný úsměv.

Když neodpověděl, pomalu přešla až ke tkanému koberci, na kterém právě stál. Vzala ho za ruce a podívala se mu do očí.

„Udělej mě šťastnou, Lassitere,“ poprosila ho svádivě.

„Za to, jak ses chovala ve městě, bych tě měl spíš přehnout přes koleno.“

„Jestli ti to udělá dobře, bránit se nebudu.“

„Nepatřím k těm, co tlučou ženy pro potěšení.“

„Ani trošičku?“ To už ho otevřeně sváděla a dlaněmi mu přejížděla ve stále širších kruzích po hrudníku.

Sevřel ji do náruče a přitiskl rty k jejím. Když se odtáhla, oči jí zářily. Jednoduché bílé šaty se proměnily v hromádku bavlněné látky uprostřed místnosti. Nakonec si povolila tkanice na korzetu.

Svým způsobem to bylo ještě lepší než prve, ještě výbušnější.

Opatrný hlas kdesi vzadu v hlavě Lassitera varoval, že by si na Deliru mohl příliš zvyknout a jen těžko se pak od ní odpoutat.

Kapitola 20

Přibližně týden vyháněli Lassiter a několik jeho mužů dobytek na lepší pastviny. Poslední den pracoval sám, protože ostatní honáci se vrátili na ranč. Neuplynula jediná hodina od jeho návratu, aby nepomyslel na Craiga Morana. Zneklidňovalo ho, že se mu nepokouší způsobovat žádné problémy. Naposledy mu splášili stádo a od té doby uběhl už skoro měsíc. Ellick tvrdil, že se ve městě od lidí v nájemních stájích dozvěděl, že se Moran a jeho nohsledi přesunuli na jih. Lassitera však nepřesvědčil.

Nestávalo se mu často, že by přestal být obezřetný, ale dnes k tomu došlo. Právě zahnal tucet krav na travnatou pastvinu hluboko v kaňonu a zkratkou zamířil k ranči. Vyjel po prudce stoupající břídlíci pokryté stezce na vrchol srázu nad kaňonem pokrytý mohutnými balvany roztodivných tvarů, které v počínajícím soumraku připomínaly pravěká zvířata.

Kochal se pohledem na ně a chystal se sjet další strmou stezkou s nesčetnými zákrutami do soutěsky. Così ho přimělo ohlédnout se vlevo. Vzápětí spatřil Peteye Sagara v sedle grošáka a s pažbou pušky zapřenou o rameno.

Když vystřelil, šklebil se. Lassiter ve zlomku vteřiny ostře pobídl svého koně. Jenže zvíře, místo aby se rozeběhlo dolů po stezce, se vzepjalo na zadních.

Do třesku výstřelu se ozvalo bolestné zaržání. Lassiter cítil, jak se kůň celý otrásl. To už vytahoval špičky bot ze třmenů a popadl pušku. Jenže kůň, kterého kulka zasáhla do krku, sklouzl ze stezky a přepadl přes hranu srázu.

Když padal, svištěl Lassiterovi vítr kolem uší a připadalo mu, že má žaludek ve vzduchoprázdnu. Pustil pušku a poslepu hmátl po jednom z keřů, které zakořenily v puklině hladké kamenné stěny. Když se prsty zachytil nejistého pevného bodu, zastavil svůj pád. Nečekaná ztráta rychlosti způsobila, že celým tělem udeřil do žulové stěny a málem se pustil keře. Visel za jednu ruku a prsty mu klouzaly po větvičkách.

Zoufale se snažil lépe chytit, byl však příliš těžký.

Nakonec se z pukliny vyrval celý keř. Začal znovu padat a na hlavu a na ramena se mu sypala sprška kamínků a prachu.

Přímo pod sebou zahlédl úzkou skalní římsu a ve vzduchu se natočil tak, aby na ni mohl s trochou štěstí přistát.

Přesto se na ní udržel snad jen silou vůle. Přitiskl se celým tělem ke kamenné stěně a konečně získal zpět rovnováhu.

Zatímco stál přitisknutý ke stěně, uslyšel nad sebou tlumené hlasy. V prvním okamžiku nerozuměl, o čem se baví, ale postupně pochytil tu a tam jednotlivá slůvka a nakonec i celé věty.

„... viděl jsem ho spadnout přes okraj...“

„... tam dole není vůbec nic vidět...“

„Sakra, střílel jsem přesně. Leží teď i s koněm na dně kaňonu.“

Lassiter poznal hlas Peteye Sagara. Ten druhý mohl – ale také nemusel – být Moran.

„Určitě je mrtvý.“ Skutečně Moran. „Nic jiného mě nezajímá.

Dobrá práce, Peteyi.“

„Bylo načase, abych se s ním vyrovnal za to, že mi zabil bráchu.“

* * *

„Lassiter je mrtvý!“

Delira zaslechla výkřik, když stála u okna ložnice. Na sobě měla zelený župánek. Oběma rukama se opřela o parapet, srdce se jí v hrudi rozbušilo a jen němě zírala dolů.

Na dvoře stála skupinka mužů. Poznala mezi nimi Peteye Sagara a Joplina. A také Morana, který se na její lidi vyzývavě díval, jako by je zkoušel, jestli proti jeho přítomnosti na ranči nějak zakročí.

„Co jste to říkal?“ křikla dolů na Ellicka.

„Moran tvrdí, že je Lassiter mrtvý, paní.“

„Ach, skutečně?“

Hodila na sebe šaty, a ještě když sbíhala po schodech, zapínala si knoflíky. Moran s kloboukem posazeným do týla a s ďábelským výrazem umocněným zlomeným a špatně srostlým nosem stál u paty schodiště. Ani se neobtěžoval zaklepat, prostě jen drze vtrhl dovnitř.

„Kdo ti dovolil sem přijít?“ vyštěkla na něho a zastavila se na podestě.

„Chtělaš přece vědět o Lassiterovi, nebo ne?“

„Ať budeš tvrdit cokoli, nevěřím ti.“

Zkroutil rty a v šeru haly, kde stál, se mu zablýskaly zuby.

„Lassiter nás napadl v horách a Sagar ho zastřelil.

Měli jsme štěstí. Jinak by tu totiž stál on a vykládal ti, že jsme po smrti my.“

„Vypadni odsud, Craigu!“

Zamířil ke schodům.

„Senno!“ zaječela.

Senna okamžitě přispěchala ze zadní části domu a upilovanou brokovnicí, která patřila jejímu zesnulému manželovi, namířila na Morana.

Opozorlivě se na tělnatou ženu podíval. „Až tím na mě namíříš příště, vrazím ti tu flintu do krku.“ Zvedl hlavu a zaměřil se na Deliru stojící bez pohnutí na podestě. „Ještě se vrátím,“ pohrozil jí.

Za necelou minutku už se svými muži v závěsu projel kolem oken. Ellick a jeho lidé stáli nejistě před domem a sledovali, jak Moran odjíždí.

Delira přikázala Senně, aby nechala muže zapřáhnout bryčku a odvezla ji do města.

Do Hopevillu dorazily v poledne a Senna dostala příkaz jet rovnou ke kanceláři šerifa. Jenže Jim Sloan tam nebyl. Na okně visela cedulka oznamující, že se vrátí kolem druhý.

Delira se zachvěla. Už utrpěla dvě těžké rány – zprávu o Lassiterově smrti a Moranovy výhrůžky – a na třetí nebyla připravená. Čekala, že jí Sloan bude k dispozici.

V apartmá hotelu rychle napsala vzkaz, a když se zadýchaná Senna vrátila z nájemních stájí, kde nechala bryčku a koně, poslala ji, aby ho zanesla do šerifovy kanceláře.

Zmítaná směsí obav a lítosti Delira zamířila rázným krokem do doktorova domu. Ellen Stencoeová – s vyčesanými vlasy, mladá a krásná, což ještě zhoršovalo Delirín vztek – právě s Rancem četla ve slabikáři. Seděli na slunci na lavičce před doktorovým domem.

Delira úsečně oznámila Ellen zprávu o Lassiterovi a s potěšením sledovala, jak děvče zbledlo.

„Ach bože, víte to jistě?“ dostala ze sebe Ellen po chvíli.

Rance seděl s otevřenou pusou, v očích měl hrůzu a snažil se zprávu strávit. Po tvářích mu začaly stékat slzy, které se marně pokoušel otřít, aby si jich nikdo nevšiml. Ellen se k němu naklonila a objala ho. Rozplakal se jí v náručí.

„To já bych měla brečet,“ nechala se Delira slyšet, když si všimla matného lesku v Elleniných očích. „Měli jsme se s Lassiterem brát. Moje vdovství mělo po dlouhé době skončit. Jenže teď...“

Ellen prudce otočila hlavu a zůstala na ni zírat. „Měli jste se brát?“ vydechla.

Delira se na ni chladně usmála. „Kdybyste dovolila, slečno Stencoeová, potřebuju si s Rancem promluvit o samotě.

A samozřejmě tímto končí vaše role učitelky.“

Třesoucí se Ellen si otřela oči, sebrala knížku, pohladila Rance po rameni a odešla.

Delira se posadila na lavičku. „Příštím dostavníkem odjíždíš pryč,“ oznámila mu. „Už před časem jsem ti vybrala školu a teď na ni nastoupíš.“

„Ale... ale já chci zůstat na ranči.“

„Uděláš, co ti řeknu!“

„Jenže Lassiter říkal.

„Je mi úplně jedno, co říkal Lassiter. Už tu není, aby tě dál rozmazloval.“

„Říkal, že ranč je z poloviny můj a že mám právo.

Delira se prudce rozmáchla a pravou rukou uštědřila chlapci pohlavek. Hlava se mu zakymácela, ale místo aby se rozplakal, jen si ji pevným zrakem prohlížel. Ještě víc ji tím rozčílil.

„Ty malej parchante,“ zasyčela, „co jsem se provdala za tvýho tátu, byl jsi jako osina v zadku.“

Zamířila do domu, aby si promluvila s doktorem Steenboltem.

Nevěděla, jestli oknem nezahlédl scénu s chlapcem, a rozhodla se pro každý případ krýt.

Zmínila se o tom, jak ji chlapec rozčílil. „Já... prostě jsem s ním ztratila trpělivost. Jeho otec ho zvládal, ale na ženu je moc bujný.“

„Připadalo mi, že slečna Stencoeová s ním problémy neměla,“ odvětil Steenbolt chladně.

„Má víc zkušeností.“ Delira se nuceně usmála. „Koneckonců, je snad učitelka, ne?“

* * *

Když se na druhý den vrátil Jim Sloan do své kanceláře, našel pode dveřmi podsunutý vzkaz od Deliry.

Drahý Jime, moc Vás potřebuji Jsem v hotelu.

Vaše Delira

Díval se na úhledný dámský rukopis, cítil jemnou vůni jejího parfému a v žilách se mu rozproudila krev. Nepřekvapilo ho, že ho potřebuje, když je Lassiter mrtvý. A také věděl, že pokud jí to dovolí, využije ho. Jenže do ní byl šíleně zamilovaný a na ničem jiném mu nezáleželo.

Pečlivě vzkaz složil, vložil ho do kapsy košile, spokojeně po ní poplácal a zamířil do hotelu.

Uvítala ho ve dveřích a chytila ho za ruce. Posadili se na úzkou pohovku. „Jste moc hodný, Jime, že jste přišel. Slyšel jste o Lassiterovi?“

„Od včerejška jsem se pokoušel najít jeho tělo.“

Vytřeštila oči. „Vy jste ho nenašli?“

„Nedělejte si plané naděje, Deliro. Určitě je mrtvý. Našli jsme jeho koně. Jenže spadl do hlubokého kaňonu s mnoha velkými balvany. Může ležet pod některým z nich nebo v puklinách mezi nimi.“

Pokračoval tím, že mu Lassiterovu smrt ohlásil Moran.

Údajně došlo k přestřelce mezi Lassiterem a Sagarem.

„Když jste tedy tak zadobře s Moranem, nejspíš mi nebudete ochotný pomoci,“ ozvala se opatrně.

Sloan cítil, jak mu stiskla ruku. „Na Moranovi mi vůbec nezáleží,“ odpověděl. „Jenže byl dostatečně čestný, aby mi o Lassiterovi řekl. Musím mu to přičíst k dobru.“

„Moran... on mi, Jime, vyhrožuje. Nevím, co dělat, proto jsem se obrátila na vás. Na jediného přítele.“

Prosebně se na něho dívala a v očích se jí objevily slzy.

Připadalo mu naprosto přirozené, když se k ní sklonil a políbil ji na ústa. Objala ho kolem krku a přitáhla k sobě.

Dál už se řídil jen prostým instinktem. Najednou si uvědomil, že má ruce pod jejími šaty a že se Delira na pohovce chvěje. Nakonec ho odstrčila a šaty si upravila.

„Prosím, Jime,“ ztěžka dýchala, „já... chci, aby mezi námi všechno proběhlo tak, jak má. Počkejme... než...“

Větu nedokončila, ale očima mu slibovala nový a vzrušující život, který ukončí jeho staromládenectví.

Uvědomil si, že mu buší srdce a že má sucho v ústech.

Nakonec vstal a sebral svůj klobouk. „S Moranem si promluví,“ prohlásil odhodlaně a podíval se na ni. Seděla jako křehká hromádka neštěstí na pohovce a byla celá zardělá.

„Uděláte to, Jime? Pro mě? Skutečně se ho bojím. Až si s ním promluvíte, přijďte. Budu čekat.“

Když odešel, opřela se o dveře a nohy se jí třásly. Mohla mu dovolit všechno, ale rozhodla se, že bude lepší ho ještě nějakou dobu trýznit. Aby ubíla čas, zavolala pokojskou a přikázala jí přinést vanu a spoustu horké vody.

Kapitola 21

Lassiter se mezitím v horách držel na úzké římse, na kterou se mu se štěstím podařilo dopadnout. Trvalo několik minut, než popadl dech. V temném stínu se začal po římse po centimetrech posouvat a rukama vedle obličeje se přidržel skály – stále ještě teplé od odpoledního slunce. O kus dál se římse v délce asi jednoho metru rozpadla. Zhluboka se nadechl, odhadl vzdálenost a skočil.

Přistál v dokonalé rovnováze, chvíli zůstal přitištěný ke stěně a pak pomalu pokračoval dolů.

Sestup na dno kaňonu mu zabral celé hodiny. V jednom okamžiku se musel zhoupnout z kmene trpasličího cedru, aby se dostal na malý výběžek asi o pět metrů níž a kousek nalevo. Dopadl ztěžka a nohou mu projela bolest. Náraz ho odhodil dopředu a odřel si koleno.

Ale bolest nebyla důležitá. Byl živý a to se počítalo. Přežil, takže se mohl vydat stíhat muže, který se ho pokusil zabít.

Stále ještě měl svou.44, která jako zázrakem zůstala v pouzdře, puška však byla pryč. Kde asi tak mohla v bludišti balvanů dole skončit? A i kdyby ji našel, což by nebylo jednoduché ani za denního světla, po pádu z takové výšky by mu stejně byla k ničemu.

Celou cestu dolů mu neustále hrozilo, že uklouzne a zřítí se jako jeho kůň.

Mezi ohromnými balvany na dně kaňonu vyrazil na jihovýchod.

Na noční obloze zářily hvězdy. Někde blízko zahoukala sova a z dálky zaslechl řev horské pumy. Na východě ozařoval oblohu srpek

měsíce. Otočil se a podíval se zpátky. Vysoko nad hlavou rozeznal hranu srázu kaňonu.

Udivilo ho, z jaké výšky se mu podařilo sestoupit.

Posadil se, zády se opřel o strom, pistoli si položil do klína a několik hodin si zdříml. Za svítání si opláchl obličej v potoce a vyrazil sehnat něco k jídlu. Podařilo se mu ulovit velkého zajíce, který si ho všiml příliš pozdě.

Druhou kulkou ze.44 ho dostal ve výskoku. Našel trochu mechu a listí a zapálil oheň, který nevydával kouř. Maso opekl, najedl se a znovu vyrazil.

Nakonec se dostal k místu, kde se jim splašilo sháněné stádo. Poznal ho podle trosek zásobovacího vozu a širokého udupaného pruhu v akrech rudě kvetoucího pelyňku.

Když míjel prostý hrob muže, kterého stádo ušlapalo, uvědomil si, že v mělké jámě v zemi mohl teď stejně dobře ležet on sám. Jen jeho obratnost, rychlost úsudku a notná dávka štěstí mu pomohly vyhnout se prchající mase stáda.

A musel si přiznat, že šlo hlavně o štěstí.

O hodně později v dálce zahlédl muže na koních. Poznal v nich Jima Sloana, Morana, Sagara a Joplina. Zbývající dva neznal. Byl v pokušení na ně křiknout a doufat, že se šerif postaví na jeho stranu. Mohl si však být Sloanem jistý? Pozoroval, jak se zastavili u potoka, aby se koně mohli napít, a jak se Sloan směje něčemu, co Moran řekl. Možná ne příliš srdečně, ale přesto se smál. Byl dost blízko, aby k němu studený vánek zanesl jeho jméno. Došlo mu, že se ho vypravili hledat. Tedy spíš jeho mrtvolu. Pokračovali dál.

Následujícího dne se Lassiter dostal na dohled budov ranče. Mezi větvemi mladých topolů pozoroval obytný dům, stáje i další stavby. Na bolavých nohách doslova doklopýtal do ubytovny pro honáky, vešel dovnitř, uviděl překvapené tváře a zvedl ukazovák ke rtům.

Dozvěděl se, že Delira, zdrcená zprávou o jeho smrti, odjela do města. Posměšně se pousmál.

„Že jsem se vrátil, si nechte pro sebe,“ požádal honáky a ti mu to slíbili.

Pořádně se najedl, uložil se na svou pryčnu a usnul. Muži potichu vyšli ven a nechali ho o samotě. Přešel hory v kovbojských botách s vysokým podpatkem.

* * *

V Hopevillu mezitím Jim Sloan rozhodným krokem zamířil z hotelu k baru Na konci cesty, kam viděl Morana vcházet, když šel za Delirou. Uvědomil si, že si vesele pohvizduje a že mu celý svět připadá nádherný. Pokud však šlo o Deliru, nedělal si žádné iluze. Svého dosáhl jen díky tomu, že Lassiter ležel mrtvý v kaňonu daleko v horách.

V místech plných rozeklaných skal a balvanů jeho tělo možná nikdy nenajdou. A pokud ano, tak až poté, co se o něj postarají dravci a na místě zůstanou jen vybělené kosti.

Musel se při tom pomýšlení usmát. Svým způsobem měl Lassitera rád a bylo mu líto, když jeho a Borlinga posílal do vězení. Přesto si uvědomoval, že Lassiter je jeho sokem.

Stejně tak dávno věděl, že mu v cestě za získáním ženy snů, Deliry, stojí také Moran. Ať byla jakákoli, zoufale a vášnivě ji miloval.

A teď měl předat vzkaz. Když se ramenem opřel do lítacích dveří baru, celým tělem mu proudily vlny příjemného očekávání. Vešel dovnitř a nechal dveře, aby ho plácly do zad. Podíval se k vysokému stropu, pod nímž visely lampy s měděnými stínidly, a rozhlédl se po pilinami poházené podlaze, karetních stolech – v tuto denní dobu většinou prázdných – a asi tuctu mužů popíjejících u baru s podpatky bot zaklesnutými za mosaznou tyč.

Moran tu byl se Sagarem, Joplinem a dvěma dalšími muži. Sagar se ohlédl, aby zjistil, kdo přišel. Šťouchl do Morana, který otočil hlavu.

„Co byste chtěl, šerife?“ ucedil Moran.

„Pojďte se mnou ven, Morane.“

Moran se zamračil, přesto ho následoval na ulici, kde oba zůstali stát zády ke stěně baru.

„Chci, abyste odtud vypadl, Morane,“ oznámil mu šerif stroze.

„Proč?“

„Řeknu vám to jen jednou. Na ranči U mulí podkovy jste skončil. Tentokrát doopravdy. Paní Borlingovou už neobtěžujte.

Jestli se dozvím, že jí děláte problémy...“ Sloan nechal větu nedokončenou a očima se zavrtával Moranovi do tváře.

„Co uděláte?“

„Neprovokujte mě, Morane.“

„Schováváte se za ten pitoměj odznak.“ Moran zvedl hlas a upoutal k nim pozornost. Kolemjdoucí zpomalili a ohlíželi se. Několik mužů posedávajících na verandě se narovnálo.

„Tak ještě jednou,“ pokračoval Moran vyzývavě. „Chcete se schovávat za ten pitoměj odznak?“

Láska a výhled na to, že získá krásnou ženu, zbavily Jima Sloana ostražitosti. Na konfrontaci se přímo těšil.

Upřímně se rozesmál a jeho smích se v nastalém tichu rozléhal mezi domy. Pomalu si odepnul odznak – dával si záležet, aby si toho všichni všimli – a přešel přes ulici. Po schodech vystoupil na verandu hotelu a podal hvězdu jednomu z mužů posedávajících napjatě v křeslech.

„Podržíte mi to? Na příštích několik minut nebudu šerif Jim Sloan, ale jen obyčejný občan Jim Sloan.“

Než se vrátil zpátky, nahlédl poočku do hotelu. Doufal, že v hale nebo na schodech spatří Deliru. Jenomže schodiště do patra bylo prázdné a jediným člověkem v hale byl recepční, který přestal procházet knihy a předklonil se přes pult, aby se podíval, proč se Jim Sloan tak směje.

Sloan se totiž obvykle příliš neusmíval. Když přecházel zpátky přes ulici, všiml si podivného výrazu v Moranově tváři. Byl to strach? Pak se však Moran znovu začal tvářit naprosto netečně.

„Jeden ze způsobů, jak vás dostat z města,“ prohlásil Sloan hlasitě, „je odvézt vás v rakvi na hřbitov.“

Moran upřeně sledoval místo na Sloanově vestě, kde ji pod odznakem neměl vybledlou.

V tom okamžiku se ve dveřích hotelu objevila Delira ve světle žlutých šatech. Zarazila se, když si všimla napjatých tváří

přihlížejících a Jima Sloana stojícího proti Moranovi před vchodem do baru. K oknům baru se tiskly další zvědavé obličeje.

Cosí Jima Sloana přimělo, aby se podíval za sebe, a konečně Deliru spatřil. Vlasy jí na slunci zářily a žluté šaty podtrhovaly tvary její postavy. Poslala mu vzdušný polibek.

Okamžitě vypjal hrud' a srdce se mu rozbušilo.

V Moranově obličeji to vyvolalo chladný úšklebek.

Sloan s úsměvem zvedl Deliřiným směrem ruku, dotkl se jí klobouku a znovu se obrátil k Moranovi.

Nikdy v životě se necítil tak jistý sám sebou jako teď na dřevěném chodníku před barem Na konci cesty. Šest metrů před ním stál Moran, ústa měl zkřivená vzteky a z očí mu koukala smrt.

„Vidíte, že už se za odznak neschovávám,“ prohlásil Jim Sloan. „Sundal jsem ho, takže kdybyste mě zranil, nebo to snad dopadlo ještě hůř, nikdo by vás nemohl obvinít z napadení šerifa. Právě teď jsem obyčejný občan. A jako obyčejný občan vám znovu říkám, abyste zmizel z Hopevillu.

A už se sem nevracel!“

Moran strnule stál, ruku položenou na pažbě koltu v pouzdře u pasu. Teď ruku sundal a spustil ji volně k boku.

Sloan měl stejnou zbraň, stál vysoký a štíhlý a z jeho tváře vyzařovalo sebevědomí.

„Tak co, Morane?“ rozléhal se jeho hlas ulicí. „Vzdáte to? Nebo...“ Nechal všechny přihlížející, kterých rychle přibývalo, aby si jeho slova domysleli.

„Čekáte, že odjedu a vzdám se ranče? Že tu nechám ženu, se kterou mám v plánu se oženit?“

Hlavy se otočily znovu k Sloanovi.

„Vidím, Morane, že jste se rozhodl pro to ,nebo jak myslíte. Jen si zahrávejte...“

Náhle Moran bleskurychle tasil. Ukázalo se, že Sloan je výrazně pomalejší, a došlo to i jemu. Měl to vepsané ve tváři, když ho první kulka zasáhla do hrudníku, aniž by vůbec stačil vyndat zbraň.

Ti, kteří stáli blízko, ho slyšeli vyjeknout: „Bože...”

Deliro!“ Padl na kolena, ale ještě, než se úplně zhroutil, druhá kulka ho zasáhla do obličeje a ve změti úlomků kostí a mozku mu

proletěla lebkou. Jeho klobouk se vznesl do vzduchu. Dopadl a po dřevěném chodníku se rozlévala krev.

* * *

Delira se již dál nedokázala dívat, spěšně se vrátila do svého apartmá a zamkla za sebou dveře. Když uslyšela výstřely, roztrásla se jí kolena. O několik minut dříve se Senna vrátila z návštěvy u známých v Hopevillu a Delira si byla natolik jistá, že se Sloan brzy objeví, že jí přikázala, aby začala připravovat návrat na ranč.

Připadalo jí jako věčnost, než zaslechla tiché zaklepání na dveře. Rozběhla se k nim, odemkla a rozrazila je.

„Jime, jste...“

Úsměv jí zamrzl na rtech a zoufale vyjekla. Za dveřmi stál Craig Moran, na rtech měl vítězný úsměv a posměšně si ji prohlížel.

„Zabil jsem ho. Nic jiného mi nezbývalo.“

Zoufale se pokusila dveře zavřít, zapřel je však nohou.

Jakmile byl uvnitř, odstrčil ji tak prudce, že pozpátku klopýtla a upadla. Pak za sebou dveře zamkl.

„Budu křičet!“ vyhrožovala mu a sápal se na nohy.

„Klidně. Všichni vědí, jak to mezi námi je. A ti, kdo to nevědí jistě, si to alespoň domýšlejí. Takže nějaký křik ti vůbec nepomůže.“

Pokusila se před ním uskočit, jenže očima svůj úmysl prozradila. Otevřela ústa, ale jen tlumeně vyjekla, protože z kapsy vytáhl šátek a zavázal jí je. Vzadu na hlavě na něm udělal uzel. Zatímco se zoufale snažila uzel povolit, sundal si pásek a použil ho, aby jí za zády spoutal ruce.

Zvedl ji a hodil na postel. Poživačně z ní stáhl žluté šaty a na místech, kde to přes spoutaná zápěstí nešlo, je prostě roztrhl. Stejně tak naložil se šněrovačkou.

„Mimochodem, využil jsem vlivu ranče U mulí podkovy a přesvědčil ty hlupáky, aby než se provedou volby, ustanovili šerifem Meagera Joplina,“ oznámil jí s úsměvem.

„Takže kdyby tě třeba napadlo jít hledat pomoc zákona, zapomeň na to.“

Zmítala sebou na posteli a zpod roubíku v ústech se ozývaly vzteklé výkřiky.

„Začátek našich líbánků,“ podíval se na ni. „Tak si to užij.“

Když s ní byl hotový, rozvázal jí zápěstí a vyndal šátek z úst. Ležela na posteli, ztěžka dýchala a nenáviděla ho.

„Všem řeknu, cos mi udělal,“ vyhrožovala.

„Nebudou ti věřit.“

Popadla žluté šaty. „Tomuhle ale uvěří!“

„Řeknu, žeš je potrhala sama, abys mě mohla očernit.“

Zamířil ke dveřím, ještě se však po ní ohlédl. „Jdu do baru Na konci cesty připít si s novým šerifem. Ale do hodiny vyrazím zpátky na ranč. Bud’ připravená.“

Pak odešel. Právě teď jí chyběla Sennina ochrana. Jenže i kdyby tu byla, pomyslela si Delira, Moran by ji svými výhrůžkami přiměl zmizet.

Co teď potřebovala, byli muži z ranče. Byla si jistá, že by se za ni postavili. Byla tak rozčilená, že úplně zapomněla, že je většinou jen přehlížela a na ty, kteří se ocitli v její blízkosti, byla nepříjemná. Toužila jen po návratu na ranč a ochraně od svých lidí. Pak ať si Moran něco zkusí!

Stále ještě rudá zlostí zmačkala roztrhané žluté šaty, hodila je do šatníku, vyndala z něj modré a přetáhla si je přes hlavu. V naději, že se Senna ještě zdržela ve městě, pospíchala ulicemi k nájemním stájím a ani se nepodívala na některou ze skupinek mužů, kteří stále ještě na chodnících probírali smrt Jima Sloana. Jeho tělo odnesli do pohřebního ústavu za truhlárnou.

Čerstvé kapky krve na chodníku jí připomněly šerifův osud. Nijak blíž se jím však nezabývala. Soustředila se na to, jak srazit Craiga Morana na kolena. Nejraději by mu osobně stáhla kůži z těla.

„Slyšela jste, paní Borlingova, že zabili šerifa?“

Hlas, který ji oslovil, se ozval z temného vnitřku stáje.

„Je tu ještě Senna?“ zeptala se povýšeně.

„Ne, paní, už vyrazila na ranč.“

„Nemohla vyjet dříve než před několika minutami.“

„Promiňte, paní, ale –“

„Chci si najmout koně. Rychle, prosím!“

Ze stínu se vynořil hubený podkoní a přežvykoval stéblo slámy. Nejistě se drbal na tváři. „Řek bych, že kromě Dábla tu žádnýho koně k pronajmutí nemám, paní. Když počkáte, až se vrátí pan Danvers, tak by vám třeba –“

„Osedlejte mi toho Dábla. Hned!“

„Ano, paní.“ Znovu zmizel v potměšilé stáji, aby za okamžik vyvedl ven mohutného ryzáka. Pochybovačně se podíval na její dlouhou sukni. „Jo, ale je tu ještě něco. Nemáme tu dámský sedlo, paní Borlingova.“

„Nevadí. Pomozte mi.“

Sepjal ruce, aby si na ně mohla jednou nohou stoupnout, a vyzvedl ji do sedla. Když se jí sukně povytáhla ke stehnům, pokoušel se dívat jinam. Fascinovaně sledoval, jak koncem opratí koně pobídla a prudce vyrazila z vrat.

Když se vrátil Milt Danvers, pomenší buclatý muž s doutníkem věčně v koutku úst, našel svého podkoního, jak si nejistě drbe hlavu. Nakonec z něho vše dostal.

„Ježíši!“ vykřikl Danvers. „Dábla jsi jí dávat neměl!“

„Šel z ní strach.“

„Ani nevím, jestli vůbec umí jezdit na koni. Vždycky do města jezdila jen v bryčce.“

„Když odsud vyrazila, vedla si docela dobře.“

„Tak doufejme, že se v sedle udrží.“ Danvers jen zakroutil hlavou.

* * *

Míli na západ za městem se Delira konečně pokusila Dábla zpomalit, protože se jí už začínalo z jízdy dělat zle.

Čím víc však tahala za otěže, tím rychleji snad mohutný kůň běžel. Když ucítila, že jí začíná sklouzávat sedlo, zpanikařila.

Jak zoufale tahala za otěže, kůň odbočil z cesty a pokračoval mezi kameny po volné planině.

V nerovném terénu byl ještě větší problém udržet se v sedle a Delíře vyklouzla noha ze třmenu. Marně se pokoušela znovu do něj špičku boty vrátit a nakonec ztratila rovnováhu.

Při pádu ještě tlumeně vykřikla. Pravá noha jí zůstala zachycená ve třmenu. Così z její paniky se přeneslo i na zvíře, které zaskočila i nečekaná váha, kterou táhlo za sebou.

Přestože její výkřiky náhle ustaly, kůň dále cválal, začal však postupně zpomalovat, až zastavil úplně. Z tlamy mu odkapávala zkrvavená pěna. Ale to nebylo nic proti krvi, která potřísnila mrtvou Deliru.

Moran oknem baru viděl, jak Delira cválá ulicí. Nejprve ho to pobavilo, ale po chvíli si začal dělat starosti. Pobízela mohutného koně, nebo se jen bezmocně držela v sedle?

Rychle se rozhodl, naskočil na vlastního koně uvázaného u zábradlí a vyrazil za ní. Konečně zahlédl Ďábla stát s hlavou skloněnou uprostřed kamenité pláně. Jako kotva ho na místě drželo beztvaré závaží. Dokonce i na dálku mohl Moran situaci odhadnout naprosto přesně.

Protože nechtěl, aby po jeho koni na místě zůstaly stopy, rozhodl se nejet blíž. Ve směru od města zaslechl dusot kopyt a raději se schoval v nedalekém křoví. Jezdcem byl Milt Danvers z nájemníků stájí v Hopevillu. Jel rychle, projel přímo kolem místa neštěstí, ale Ďábla ani ničeho jiného si nevšiml.

Když byl Danvers pryč z dohledu, Moran zamířil rychle zpátky do Hopevillu. Cestou se mu hlavou honily různé plány, až se nakonec projeden rozhodl.

Kapitola 22

Milt Danvers dojel až na ranč U mulí podkovy, aby se ujistil, že paní Borlingova bezpečně dorazila.

Čekala ho tam dvě překvapení. Zaprvé zpráva, že paní ještě nepřišla, a za druhé to, že spatřil Lassitera.

Živého, nikoli mrtvého, jak se všichni domnívali.

„Pojedeme ji hledat,“ rozhodl Lassiter.

Našli ji krátce před setměním. „Ach bože,“ vykřikl Lassiter a rychle sesedl. „Takovouhle smrt si nikdo nezaslouží.“

Odvezli ji do Hopevillu a uložili v přístavku za truhlárnou vedle Jima Sloana. Alespoň smrt je tedy spojila.

Během pátrání po Deliře se Lassiter dozvěděl podrobnosti o smrti Jima Sloana. Proto ho po příjezdu do města nepřekvapilo, když uviděl, jak k němu klopýtá opilý Joplin se šerifskou hvězdou připíchnutou na košili.

Doprovázel ho Moran a mnoho dalších zvědavců z města. Lassiter dokončil jednání s holohlavým funebrákem a chystal se z přístavku odejít.

„Slyšel sem o paní Borlingový,“ oslovil ho Joplin hlubokým hlasem a žlutýma očima Lassitera přímo provrtával.

„Asi bys měl vědět, že než odjela z města, přepsala ranč na chlápka, kterýho si měla zej tra brát. Na Craiga Morana.“

„Jsi sprostý lhář,“ ucedil Lassiter skrz zaťaté zuby a přihlížející, kromě Morana, začali hledat, kam by se mohli schovat.

Syčící petrolejka v přístavku dávala dost světla na to, aby si Lassiter mohl přečíst kus papíru, který mu Joplin strčil před obličej.

Byla to smlouva o převodu majetku psaná ženskou rukou. A podepsaná Delirou Borlingovou.

„Tohle není její podpis,“ prohlásil Lassiter.

„Když to psala, byla rozčilená, protože šerif právě málem zastřelil jejího nastávajícího. Takže se jí možná třásla ruka, ale podepsala to ona. Dokonce před svědky.“

Lassiter si přečetl jména svědků. Moran a Sagar.

Podíval se na tělo na stole vedle mrtvolu Jima Sloana zakryté krví nasáklou příkrývkou. Při pohřbu budou muset nechat víko Delifiny rakve zakryté, protože měla obličej rozbitý k nepoznání.

Joplin znovu podržel údajnou převodní smlouvu Lassiterovi před očima. Ten ji prudce odstrčil stranou. „Je to padělek,“ prohlásil temně a všichni v davu kolem si vyměnili pohledy.

„Mám taky dopis, kterež napsala Craigu Moranovi,“ předváděl se před okolostojícími dál Joplin. „Napsala ho tady ve městě, když si myslela, že seš mrtvej. Píše v něm, jak moc je ráda, že už ji nebudeš dál otravovat, a prosí Morana, aby se vrátil na ranč. Je napsanej stejným rukopisem jako smlouva.“

Místo aby vybuchl vzteky, jak všichni kolem očekávali, otočil se Lassiter k Joplinovi zády a vyšel ven.

„Je rozčilený, všichni jste to viděli,“ oslovil Moran lidi kolem. Kývl na Joplina a oba z přístavku odešli.

Moran si byl jistý, že zatím jde všechno dobře. Pokud to dokázal posoudit, většina lidí, kteří se tísnilí u dveří do přístavku, jeho příběhu o smlouvě a dopisu uvěřila. Ten dopis ho napadl dodatečně a považoval ho za skutečnou třešničku na dortu.

Když se Moran vrátil zpátky do města, poté co našel Delifinu mrtvolu s pravou nohou stále ještě zachycenou ve třmenu Dábla, držel se zadních uliček. Nakonec proklouzl bočním vchodem do baru Full House a mávl na Doxie, která se právě bavila s barmanem.

Protože byl Moran jejím dobrým zákazníkem, Doxie vyslechla, co jí chce. Postupně se její hrubá tvář pod korunou hnědých vlasů zamračila. Pohrávala si s několika náhrdelníky pověšenými na obtloustlém krku.

„Co tomu řekne Lassiter?“ zeptala se, když skončil.

„Lassiter je mrtvý.“

„Nikdy jsem se s ním nepotkala, ale vím, jakou má pověst. Nechtěla bych se s ním dostat do sporu.“

„To opravdu nehrozí.“

„Víš jistě, že z toho nebudu mít žádné problémy?“ zeptala se a pozorně si ho prohlížela.

„Joplin je šerifem. Tak co by mohlo být za problémy?“

„Dobrá,“ pokrčila rameny. „Pojď do kanceláře. Mám tam pero a inkoust.“

Když podle jeho pokynů sepsala převodní smlouvu, napadlo ho, že by nebylo špatné k ní připravit ještě dopis.

„Jen pro případ, že by někdo chtěl porovnávat její rukopis,“ prohlásil Moran s úšklebkem.

Jakmile byl dopis hotový, zašpinil ho a několikrát složil a rozložil, jako by ho nějakou dobu nosil v kapse.

„Dlouho jsi tu nebyl,“ dobírala si ho Doxie v její malé a přeplněné kanceláři. „Děvčata už se zajímala, co je s tebou.“

„Řekni jim, ať nemají obavy. Jakmile tohle vyřídím, budou mě vídat často.“

To se stalo před několika hodinami. A prozatím byl Moran s výsledky spokojený. Když přiměl Doxie napsat smlouvu a dopis, věřil ještě, že Lassiter leží mrtvý na dně hlubokého kaňonu západně od ranče U mulí podkovy. Pohled na to, jak přijíždí do města a přiváží Deliřinu mrtvolu, pro něho tedy znamenal šok. Jenže v nebezpečné hře, kterou hrál, se jedné věci naučil. Nevzdávat se. Rychle se proto vzpamatoval.

* * *

Po odchodu z přístavku za truhlárnou Lassiter prošel zadním vchodem do hotelu a zamířil rovnou k pokoji Ellen Stencoeové. Na opakované klepání však nikdo neodpovídal.

Rychle seběhl do haly a zeptal se recepčního, jestli neví, kam šla.

Recepční s dozadu ulíznutými napomádovanými vlasy vzhlédl od knihy hostů. „Odhlásila se,“ prohlásil.

„A kam šla?“

„Neměl jsem službu, když odcházela. Sloužil Ed. Takže vím jen tolik, že už tu není.“

Rozčarovaný Lassiter vyšel na verandu a zůstal tam stát, aby si rozmyslel své další kroky. Nepočítal s tím, že se Ellen z hotelu odstěhuje, ale za stávajících okolností musel přiznat, že to bylo nevyhnutelné. Jenže to zároveň narušilo jeho plány.

Na nebi zářily vzory ze stříbrných hvězd a jejich světlo soutěžilo s chladným svitem měsíce, který právě vycházel za horami. Na sever od města vyli kojoti a z nájemních stájí bylo slyšet hýkání muly.

Právě se chystal vyjít z hotelu, když koutkem oka zachytil jakýsi pohyb vpravo od sebe. V jednom z křesílek na vzdáleném konci verandy se choulila postava.

„Ellen,“ oslovil ji potichu a všiml si, jak strnule sedí a pozoruje ho. Proti večernímu chladu měla plášť s kapuci.

U nohou jí ležel příruční kufřík a plátěná kabelka.

„Odhlásila ses a nic mi neřekla,“ zakroutil hlavou a zamířil k ní.

„Dostavník má zpoždění. Jinak bych už byla dávno pryč.“

Protože mu připadalo, že v jejím hlase slyší bolest i zlost zároveň, nedokázal odhadnout, jakou má vlastně náladu.

Nohou si přitáhl jedno z křesílek blíž k ní a posadil se. „Jsem rád, že jsem tě našel. Potřebuji s tebou o něčem mluvit.“

„Nejdřív ti ale musím říct, jak moc je mi líto té věci s paní Borlingovou. Muselo být hrozně takhle najít.“

„No, nebyl to zrovna jeden z nejlepších zážitků v mém životě.“

„A určitě ti moc chybí...“

„Je mi líto, že zemřela. Ale to bych mohl říct v podstatě o každém.“ Snad s výjimkou Morana, Joplina a Sagara, pomyslel si. „Kde je Ralph?“

„Proč na tom záleží?“

„Protože představuje část toho, o čem s tebou chci mluvit.“

„Není o čem mluvit, Lassitere. Není.“

„Podívej, tehdy v noci... je mi to líto. Neměl jsem... neměl jsem toho využít. Jenže jsem to udělal a lituji toho.“

„Nikým se využívat nedám.“ Narovнала se v křesle a bojovně vysunula bradu. „Udělala jsem to, protože jsem chtěla.“ Hlas se jí zlomil.

„Řekni mi, kde je Ralph.“

„Určitě už mě nechce ani vidět. A já nechci vidět jeho.“

Zakryla si rukou oči.

„Kvůli čemu jste se pohádali?“

„Hlavně kvůli tobě. A taky kvůli tomu hloupému dopisu, ve kterém jsem mu napsala, že tě miluju...“

Natáhl se a vzal ji za ruku. „Poslyš...“

Jenže se mu nepodařilo příval jejích slov zastavit. Připadalo mu, že se dostala na pokraj hysterie. „Chtěl, abych se s ním vrátila do Tucsonu. Myslí, že se bude moci vrátit ke své staré práci...“

„Ellen...“

„Své vdané sestře jsem o tobě napsala podobný dopis jako Ralphovi. A teď už se o tom mluví po celém Tucsonu.“

„A co má být? Až se za Ralpha provdáš, lidi zapomenou.“

„Nevrátím se tam. Mám nějaké peníze... odkládala jsem je stranou na ten ranč, co si chtěl Ralph pořídit. Já... začnu znovu v San Francisku.“

Rozhodl se, že je čas předložit jí návrh, o kterém přemýšlel cestou zpátky do města s Deliřinou mrtvolou. Ellen a Ralph se vezmou, budou se starat o ranč U mulí podkovy a vychovávat Rance Borlinga.

„Ten kluk tě má moc rád, Ellen. Řekl mi to. Vlastně, když nepočítám sebe... a to se možná trochu vytahuju, jsi ten nejlepší kamarád, jakého kdy měl.“

„Ach, nejsem si jistá, Lassitere.“

„Dej mu domov. A dostaneš za to polovinu výnosu z ranče. Bez tebe by chlapci nezbylo vůbec nic. Nemá žádné příbuzné, nikoho.“

Z baru Na konci cesty vyšlo několik mužů a otevřenými dveřmi proniklo na ulici světlo. Na dřevěném chodníku duněly jejich kroky. Pak nasedli na koně a odjeli pryč.

Lassiter se nevzdával. „Seženeme právníka a sepíšeme smlouvu. Budete Rancovými poručíky a...“

Svýma velkýma zelenýma očima se na něho podívala.

„Proč tu nezůstaneš a neuděláš to sám?“

„Nemám v povaze zdržovat se dlouho na jednom místě.“

Potichu a spíš hořce se zasmála. „Kdybych to bývala věděla!

Byla jsem tak hloupá.“

Sevřel jí ruku. „Ne, hloupá ne. Prostě ses zachovala lidsky.

Tehdy v noci jsme byli jeden pro druhého důležití.“

„Tvůj návrh zní moc hezky, ale už je pozdě.“

„Jestli Ralph odjel z města, řekni mi, kterým směrem, a vydám se za ním.“

„Mluvili jsme spolu chvíli předtím, než jsi vyšel z hotelu.

Mluvili... hádali se. Říkal něco o tom, že jde do tamtoho podniku na kraji města.“

„Myslíš do nevěstince?“

„Tam, co mají ta děvčata.“ Hlas měla zoufalý.

„Počkej tady. Znovu si najmi pokoj. Slib mi to, Ellen.

Mohlo by to být nejdůležitější rozhodnutí v našich životech.“

Okamžik si ho zkoumavě prohlížela. Měsíc jí svítil do krásného obličeje. Kousala si spodní ret. „Já... slibuju.“

Lassiter dlouhými kroky zamířil na východní konec Hopevillu. Na okamžik zůstal stát u dveří nízké budovy obklopené stromy, aby popadl dech. Pak vešel do zakouřeného interiéru. Uvnitř našel přibližně tucet stálých hostů. Několik jich postávalo u krátkého barového pultu, ostatní seděli u stolů s děvčaty. Ralpha Bensona uviděl u stolku u stěny. Právě si z lahve doléval do skleničky.

Na klíně mu seděla blondátá dívka se sukní vyhrnutou nad kolena.

„Najdi si někoho jiného,“ vyzval ji Lassiter a posadil se na protější židli.

Dívka vyskočila a zaječela: „Doxie!“

Všichni se podívali jejich směrem a místnost ztichla.

Ralph Benson jen s vypětím sil zaostřil pohled. „Vy ale máte odvahu, lézt sem, Lassitere.“

K jejich stolu spěchala vysoká buclatá žena, které se kolem tlustého krku houpalo několik náhrdelníků. Přišla právě včas, aby zaslechla poslední slovo.

„Vy jste Lassiter?“ chtěla vědět.

„Jo.“

„Slyšela jsem, že jste po smrti.“

„Nejspíš ne. Odvedu Bensona odtud. Máte něco proti tomu?“

„Ježíši, ne, nemám. Kdybych věděla, že jste naživu, nikdy bych...“ Sevřela rty tak pevně, že z nich zůstaly patrné jen dvě tenké linky.

„Nikdy byste neudělala co?“ zeptal se jí Lassiter klidně, to už však pospíchala pryč.

„Budete mít hodně práce mě odsud dostat,“ koktal Ralph Benson. „Tady si mě poža... považujou!“ dostal ze sebe nakonec.

Nejistě šmátral po pistoli, a když mu Lassiter dal pěstí do brady, všichni kolem začali uhýbat. Benson by býval padl hlavou na stůl, kdyby ho Lassiter nechtyl. Ralphovu pistoli si zastrčil za pásek a mladíka si přehodil přes rameno.

Rozhlédl se po zakouřené místnosti a zamířil ke dveřím.

Zpoza přepážky přiběhla Doxie a otevřela mu je.

„Zatím jsem vás pokaždé viděla jen z dálky, Lassitere, ale jste tu kdykoli vítaný.“

Venku na ulici Lassiter několika políčky Bensonu probral.

U nevěstince právě sesedali z koní dva muži, a když viděli, co se děje, rozesmáli se. „Do půlnoci bych měl co dělat, abych se takhle opil.“ Oba vešli dovnitř. Dveře se zavřely a venku znovu nastala tma.

Když se Lassiterovi konečně podařilo postavit Bensonu na nohy a přimět k chůzi, káravě na něho promluvil. „Ellen jsi ublížil.“

„No, to vy taky, Lassitere.“

„Vím – a už jsem se omluvil.“ Tím považoval tuto záležitost za uzavřenou a přešel k návrhu, který před chvílí přednesl také Ellen. Ralpha však zaujal o hodně víc.

„Životní šance,“ vydechl ohromeně. Mnul si bradu v místě, kde přistála Lassiterova pěst. Zůstal stát v pruhu měsíčního světla pronikajícím mezi stromy kolem cesty a podíval se Lassiterovi do očí. „Víte jistě, že to Ellen chce taky?“

Lassiter přikývl. Pak ho napadlo, že by mohl objasnit i vše ostatní. Alespoň do určité míry. „Ellen si nejspíš kvůli něčemu, co jsem řekl, myslela, že si ji chci vzít. Nic víc mezi námi není. Byla daleko od domova a nedávno jí zabili bratra.“ Rozpráhl ruce.

„Takže víc se mezi vámi nestalo?“ Benson se mu podíval přímo do očí.

„Víc nic, jako že je Bůh nade mnou.“ Lassiter ze zkušenosti věděl, že milosrdná lež může občas zachránit před zbytečnou bolestí a zlomeným srdcem.

Benson stál a přemýšlel, zatímco mu Lassiter vysvětloval, co udělal Moran. Zmínil se i o padělané smlouvě.

„Jak to chcete s Moranem udělat?“ zajímal se Benson.

Znovu si promnul bolavou bradu.

„Zítřka se s Ellen oženíš. Seženeme právníka, aby připravil všechny papíry.“

„A co dál?“

„Půjdu si Morana podat.“

„Pomůžu vám.“

Lassiter jen zavrtěl hlavou. „Ty se drž pěkně stranou.“

„Myslíte, že vás v tom nechám samotného?“

„Nechci, aby se z Ellen tak krátce po svatbě stala vdova.“

Protože se už nehodlal dál s Bensonem přít, zamířil rychle pryč. Navíc měl před sebou ještě hodně práce.

Kapitola 23

Protože věděl, že by to mohlo být naposledy, vypravil se Lassiter nejprve na návštěvu za chlapcem. Doktor Steenbolt, který cosi dělal pod lampou, mu kývl na pozdrav. Lassiter odvedl chlapce ven a řekl mu, jaký má plán. Rance potěšilo, že se Ellen Stencoeová stane součástí jeho nové rodiny. Když však uslyšel, že do rodiny bude patřit také Ralph Benson, zasmušil se.

„Ty si jí ale přece vezmeš, nebo ne, Lassitere?“

„Říkat ‚ale‘ a ‚přece‘ za sebou se nemá, Ranci. Ellen by tě pokárala.“

„Odpověz mi, Lassitere. Přece si ji vezmeš, ne?“

Lassiter zavrtěl hlavou a vysvětlil mu nové uspořádání podrobněji.

„Proč si ji ale nevezmeš?“ naléhal Rance. V paprscích měsíce prosvítajících stromy u lékařova domu bylo poznat, že má v očích zklamání.

„Lidé se berou z lásky, Ranci. A my jeden druhého nemilujeme.“

Když viděl, že je chlapec stále sklíčený, rychle pokračoval:

„Ralph Benson je správný chlap. Takový, jakého by z tebe určitě chtěl mít tvůj táta.“

„Ale co bude s tebou, Lassitere?“ vzlykl chlapec.

„Mám hodně věcí na práci i míst, kam jít.“

„Vezmi mě s sebou.“

Lassiter zavrtěl hlavou. „Ale jednou se na tebe určitě přijedu podívat.“

Zdalo se, že tím chlapce alespoň trochu uklidnil. Odvedl ho zpátky do jeho pokoje a pak zašel za Steenboltem. Ten právě napravoval vykloubené rameno honákovi jménem Reamer.

„Co se děje, Lassitere?“ V lékařově hlase stále ještě byly znát stopy nevraživosti. Ve světle lampy se zdálo, že má napjatý výraz.

„Byl bych rád, kdybyste dal na Rance pozor.“

„Přesně to celou dobu dělám,“ odsekl doktor.

„Nemám se na koho obrátit. Sloan je mrtvý a náš nový šerif...“ Lassiter se jen odevzdaně zasmál. „Lump. Bojím se, že by někdo mohl chlapci zkusit ublížit. Máte tu zbraň?“

„Pětačtyřicítka – a vím, jak s ní zacházet. Kdo myslíte, že by chtěl chlapci ublížit?“

„Moran.“

„Je mi jasné, že to není žádný svatoušek, ale pochybuju, že by tak šarmantní člověk dokázal ublížit dítěti.“

„Jak myslíte, že Rance přišel k té zlomené noze?“

„Zabloudil v horách a spadl.“

Lassiter si znechuceně odfrkl. „Prostě jen dávejte pozor.

Ano?“

„Lassitere, dokážu se postarat o sebe i o chlapce.“ Okamžik se dívali jeden druhému do očí, a nakonec lékař pokračoval:

„Omlouvám se. Jsem dnes vznětlivý. Zemřel mi pacient.“

Lassiter mu stiskl rameno. „Chápu. Hádám, že Moran zítra přijede do města na pohřeb paní Borlingové. Tak mějte oči otevřené. Víc nežádám.“

„Co budete dělat vy, Lassitere?“

„Vyrovnávat staré účty.“

Rance stál se smutným výrazem v obličeji ve dveřích svého pokoje. Když mu Lassiter mávl na rozloučenou, chlapec se zeptal: „Uvidím tě ještě, Lassitere?“

„To si piš.“ Cestou z domu se Lassiter vesele usmíval.

Jakmile se však ocitl za dveřmi, rychle zvažněl. Před lékařovým domem právě zastavili tři jezdci na koních.

Byli to Ellick, Delaney a Hopkins. Ellick sesedl a došel k Lassiterovi. Ve světle z oken se tvářil nešťastně.

„Benson říkal, že vás tu najdeme,“ začal.

„Co děláte ve městě?“

„Moran se usadil na ranči. Říkal, že je paní Borlingová mrtvá a vy že jste odjel pryč.“

„Ne tak docela. Ostatní chlapi jsou tu s vámi?“

Ellick zavrtěl hlavou. „Zbyli jsme jen my. Ostatní vyrazili na sever. Říkali něco o Denveru.“

Lassitera nepotěšilo, že ho někteří jeho lidé opustili.

„Moran taky říkal, že prý má na ranč nárok ze zákona,“ pokračoval Ellick.

„Možná, ale ne na dlouho. Jste ochotní pomoci mi ho dostat pryč?“

Ellick šoupal podrážkou v prachu a tvářil se nejistě. „Povím vám to na rovinu, Lassitere. Klidně s vámi pojedeme, kamkoli řeknete. Ale musí to být pryč odsud.“

„Rozumím.“ Lassiter měl v hlase led.

„Je mi to líto, Lassitere, ale myslíme si, že nemáte šanci.

Jich je osm a my jsme – včetně vás – čtyři.“

„Je to na vás Ellicku.“

„Sakra, Lassitere...“

„Klidně jed'te. Nejspíš si budu muset někoho najmout.“

Jako by nic zamířil k hotelu, který viděl skrz stromy. Ellick za ním cosi volal, ale Lassiter se neotočil.

Bylo mu jasné, že někdy během pohřbu nebo brzy po něm se bude muset s Moranem utkat. A také, že ze souboje může vyjít živý jen jeden z nich.

V hotelu si najal pokoj. Překvapený recepční si rukou uhladil napomádované vlasy, neřekl však ani slovo. Temný výraz v Lassiterově obličeji ho vystrašil k smrti.

Porád se ještě plně nezotavil ze své dlouhé a strastiplné cesty z hor, takže usnul téměř okamžitě. Po nějaké době ho probudilo tiché zaklepání na dveře, jako by na chodbě stála žena. Okamžitě ho napadla Ellen. Potichu zaklel a došel ke dveřím. Cosi ho ještě přimělo vrátit se pro pistoli, kterou měl položenou na podlaze u postele.

Klepání se ozvalo znovu. „Kdo je tam?“ křikl Lassiter skrz dveře.

„Joe Sellers, noční recepční...“

Cosí v hlase recepčního – zřetelně slyšitelné obavy – způsobilo, že Lassiterovi připadalo, jako by ho někdo polil kýblem ledové vody. Odemkl dveře a prudce je otevřel. „Co se děje?“ chtěl vědět.

Pod napomádovanými vlasy měl recepční zpocený obličej a byl bledý jako stěna. Ukazovák si přiložil ke rtům a protáhl se do pokoje. Zavřel za sebou dveře, opřel se o ně a viditelně se třásl.

„Slečna Stencoeová,“ dostal ze sebe. „Jsem tu kvůli ní.“

„Co je s ní?“ vykřikl Lassiter a Sellers si znovu přiložil prst k ústům, aby mu naznačil, že bude lepší hovořit potichu.

„Přišli sem dva chlapi. Maskovaní. Vtrhli dovnitř zadním vchodem a odvěkli mě chodbou k pokoji slečny Stencoeové.

Dali jí roubík a myslím, že... že ji spoutali. Ale to nevím jistě.“

„Rychle mi všechno řekněte,“ naléhal na něho Lassiter šepem.

„Určitě jí dovolili, aby si přes noční košili oblékla plášť.“

„Na tom nezáleží. Co říkali?“

„Oni... říkali, ať vám předám vzkaz. Nikomu jinému nemám říct ani slovo, jinak slečna Stencoeová... jinak zemře.

Jestli ji ještě chcete vidět živou, máte jet na cestu k ranči. Sám.“

Lassiterovi připadalo, jako by dostal ránu pěstí do žaludku.

„Víc neřekli? Nic víc?“

„To je všechno. Já... napůl jsem spal... právě jsem se chystal zamknout, když mi vrazili pistoli mezi žebra.“

Lassiter si připínal svou pistoli. Tvář měl popelavou.

„Udělejte, Sellersi, co vám řekli. S nikým o tom nemluvte.“

„Já... nebudu.“

Lassiter pospíchal prázdnou hotelovou halou a vyběhl ven do noci. V baru Na konci cesty se ještě svítilo, ale ulice byly pusté. Podle měsíce na obloze usoudil, že bude kolem půlnoci.

Doběhl do nájemních stájí. Kamínky mu křupaly pod nohama. Koně měl už napůl osedlaného, když se probudil noční podkoní. Vyhublý muž se posadil na prýčně a mnul si oči.

„Vyrážíte pozdě, Lassitere.“

„Jo.“

Odkudsi zevnitř rozlehlé stáje se vynořila druhá postava.

Ralph Benson také vypadal rozespale a oprašoval si z oblečení slámu.

„Slyšel jsem vaše jméno, Lassitere. Co se děje?“

„Co ty tady děláš?“ zeptal se Lassiter a chtěl nasednout na koně, Benson ho však chytil za paži.

„Dal jsem podkonímu dolar za přespání,“ procedil Ralph mezi zuby a v tlumeném světle lampy si Lassitera pozorně prohlížel. „Mě spíš zajímá, co tu děláte vy.“

„Pust' mě, Bensone.“

„Byl jste za Ellen?“

Lassiter zapomněl na opatrnost a automaticky začal vysvětlovat.

„Oni ji –“ zarazil se vzápětí. „Ne, nebyl jsem za ní.“

„Lháři! Poznám na vás, když lžete.“

„Nenuť mě, Bensone, abych ti dal do brady podruhé v jednom dni.“

Benson pustil Lassiterovu paži, otočil se a sáhl po pušce pověšené na háku nad pryčnou podkoního. Podkoní leknutím vyjekl a sklouzl z pryčny na kolena.

Než stačil Ralph natáhnout závěr, Lassiter k němu přiskočil, vytrhl mu zbraň z rukou a hlavní ho udeřil do brady.

Benson spadl s roztaženýma rukama na slámou pokrytou zem.

To už Lassiter seděl na koni a pobízel ho širokými vraty ven do měsícem prosvětlené noci. Vzduch mu chladil tváře. Raději koni přitáhl otěže, aby k sobě zbytečně neupoutal pozornost.

Jestli je to tak, jak se domníval, Moran Ellen nezabije.

Chce přece Lassitera.

Jednu věc musel Moranovi uznat. Věděl, jak nastražit past.

Kapitola 24

Ellick se právě vracel z latríny za barem Na konci cesty, když uviděl kolem budovy projíždět osamělého jezdce na koni mířícího na západ. Měsíc svítil dostatečně silně, takže poznal Lassitera jedoucího k ranči U mulí podkovy. Vzápětí pocítil silný nával hanby a spěchal dovnitř.

Delaney se hrbil u baru a potichu si prozpěvoval. Unavený Jack Hopkins si naléval další skleničku. Trásla se mu však ruka a většinu whiskey rozlil.

Ellick v pachu whiskey chytil Hopkinse za zápěstí. „Víš, co jsem právě viděl?“

„Ducha,“ odtušil Hopkins a zhroutil se na bar.

„Lassitera. Míří na ranč. A je sám.“

Významně se na Hopkinse a Delaneyho, který si přestal pobrukovat a otočil k němu hlavu, podíval.

„Chceš říct, že se chce postavit Moranovi a nemá nikoho, kdo by mu kryl záda?“ divil se Delaney.

„Sakra, to mu přece nemůžeme dovolit,“ uvědomil si Ellick.

„Udělalí jsme chybu, když jsme ho vůbec donutili o tom přemýšlet.“

„Nejspíš jo...“ zamumlal Hopkins a hlava mu znovu padla na barový pult.

„Byla chyba otočit se k němu zády,“ pokračoval Ellick.

„Proto tu teď sedíme a snažíme se vinu utopit v chlastu.“

Několik dalších stálých hostů je pozorně sledovalo.

Trojici opilců potácejících se ke dveřím. Hopkins to nedokázal.

Zakopl o prázdný karetní stůl, padl na židli a začal chrápat. Ellick s Delaneyem klopýtali ke svým koním.

Chladný noční větřík je při jízdě na západ směrem k ranči U mulí podkovy pomalu probíral.

* * *

Lassiter za sebou uslyšel přijíždějící koně a přitáhl otěže. Temně se mračil, vytáhl pistoli a čekal. Netušil, co mu může hrozit, protože jezdcí se blížili od Hopevillu tryskem.

Za vysokými stromy za zatáčkou uviděl dva muže v sedlech a zvedl pistoli. Když stromy prořídly a na cestu zasvítíl měsíc, poznal je.

„Ellicku, co tu sakra děláte?“ zavrčel, když oba zastavili a zírali na něho. Lassiterův kůň stál bokem přes cestu.

„Viděli jsme vás jet tímhle směrem a říkali si, že jsme udělali chybu, když.“

„Vraťte se do města. Oba!“

„Hej, tohle není správný,“ bránil se Ellick.

„Sakra, slyšeli jste?“

„Měl byste nám říct proč,“ dožadoval se Ellick.

„Protože... protože jste oba opilí a k ničemu byste mi nebyli.“

„Než dojedeme na ranč, budu úplně střízlivý.“

„Podívejte, já vás prosím. Vraťte se do Hopevillu.“

„Zatím jste nám ale neřekl důvod.“

Lassiter si najednou uvědomil, že mu dlaň na pažbě pistole zvlhla. Raději vrátil zbraň do pouzdra. „Nemůžu vám říct, proč chci, abyste se vrátili do města.“

„Moran na vás něco má. Teď už je to jasný!“ dohadoval se Ellick.

„Má,“ přiznal zkroušený Lassiter. „Ale nemůžu o tom mluvit. Zakázali mi to. Copak to vy zabeďněnci nedokážete pochopit?“

Ellick se v sedle narovnal a gestem zarazil Delaneyho, který se chtěl proti urážce ohradit. „Jak myslíte, šéfe,“ pokrčil Ellick rameny.

„Nepokoušejte se za mnou plížit!“ Lassiterovi se trásl hlas.

„To by nás ani nenapadlo,“ odpověděl Ellick.

„V sázce je něčí život. A není to můj.“

Na okamžik zavládlo ticho. Mezi stromy se zablýskl pár žlutých očí. Nejspíš rys na lovu.

Ellick si odkašlal. „Vrátíme se zpátky, Lassitere.“

„Můžu se na to spolehnout?“

„Jo.“

„Nepokoušejte se mě nějak obalamutit. Je to opravdu důležité. Až... až se dozvíte, o koho šlo, všechno pochopíte.“

„Řekl jste nám, co a jak, my vás poslechneme a vrátíme se.“

Ellick obrátil koně jako první a zamířil zpátky k městu.

Delaney ho po chvíli následoval.

Lassiter pozorně poslouchal, až se zvuky kopyt vytratily za zatáčkou. Když napnul uši, ještě chvíli je slyšel. Teprve pak vydechl a trochu se uvolnil. Vlastně ho potěšilo, že alespoň dva z jeho lidí se rozmysleli a neopustili ho, přestože se nejdřív potřebovali opít pod obraz.

Znovu pobídl koně. Srdce mu svírala úzkost, protože mu bylo jasné, že se každým okamžikem může něco stát. Pokyny od únosců, které mu předal noční recepční, přikazovaly, aby jel po cestě na ranč. Ne na ranč jako takový, ale po cestě. A po té už od odbočky z hlavní cesty urazil přes čtvrt míle.

Najednou se po obou stranách cesty před ním objevili dva muži na koních. Oba mu puškami mířili na hrudník.

„Stůj, Lassitere.“ Jako první promluvil Petey Sagar.

Tím druhým byl vousatý Sam Dirk.

„Kde je to děvče?“ chtěl vědět Lassiter.

„Uvidíš. Sesedni.“ Sagar svá slova doprovodil pohybem pušky.

Lassiter opatrně sesedl z koně. „Zahod’ pistoli na zem,“ přikázal mu Sam Dirk.

Za těchto okolností, kdy byl v sázce život Ellen Stencoeové, Lassiterovi nezbývalo než ho poslechnout. V příštím okamžiku se jeho⁴⁴ blýskala v měsíčním světle na cestě.

„Tudy,“ naznačil Sagar hlavou směrem k potoku plynoucímu podél cesty a ztrácejícímu se mezi stromy na jihu.

Přestože mezi stromy byla větší tma, zůstávalo stále dost světla na to, aby Lassiter rozeznal Morana sedícího u potoka.

„Past na Lassitera,“ prohlásil Moran a zle se uchechtl.

V rychle tekoucí vodě máčel dva šátky.

„Kde je Ellen Stencoeová?“ zeptal se znovu Lassiter.

„Sice bych nemusel, ale řeknu ti to. Je na ranči.“

„Ublížili jste jí?“

„Je v bezpečí... prozatím.“

„Z tohohle se nevykroutíš, Morane. Budeš viset.“

„Jen blafuješ. A moc dobře to víš.“

V tom okamžiku z křoví vystoupil Joplin. Pod paží držel pušku a pobaveně se usmíval. „Ať se propadnu, jestli to není Lassiter,“ odušil hrubým hlasem.

Moran konečně vstal a v rukách držel dva mokré šátky.

Pak si začal jeden ovíjet kolem zápěstí na levé ruce. Druhým si poté ovázal pravé zápěstí.

„Mám v úmyslu tu Stencoeovic holku nechat naživu, když tedy všechno půjde dobře,“ vysvětloval Moran.

„A teď k tomu klukovi...“ S úšklebkem nechal větu nedokončenou.

„Co je s ním?“ vykřikl Lassiter.

„Vychovám ho. Přirozeně si časem najdu ženu, která mi s tím pomůže. Ve čtrnácti patnácti z něj vyroste můj člověk.

Můj nárok z darovací smlouvy by možná před soudem neobstál, ale chlapcův určitě. Tak nebo tak, ranč bude můj.

Lassiter nedokázal pořádně přemýšlet. Začínalo mu být jasné, proč si Moran ovázal ruce mokřými šátky. Nakonec mu to sám potvrdil.

„Nadělals mi spoustu problémů, Lassitere. Opravdu spoustu. Nejdřív tě hodlám pořádně zbít a pak ti tou tvojí prokletou palicí prohnat kulku.“

„Jak ale vysvětlíš, žes mě zavraždil?“

„Nebude to vražda. Zastřelím tě v souboji. A náš ctěný šerif bude svědkem.“

„Říkal jsi, že mě chceš nejdřív ztlouct. Jak vysvětlíš, v jakém budu stavu?“

„Zastřelíme tě na kraji srázu. Kousek odtud jeden je.

Tentokrát tvoje tělo dole najdou. Hodně potlučené. Nikdo nepozná, jak jsi k těm zraněním přišel.“

„Chápu.“

„Pěsti nahoru, Lassitere. Jdeme na to.“

Zdalo se, že mu Moran přece jen dává šanci se bránit, přestože Lassiter netušil proč. Stačilo mu však, že má alespoň několik dalších vzácných minut.

Doufal, že se mu podaří zasadit první ránu, vrhl se dopředu a zamířil pěsti Moranovi do obličeje, aby mu z něj smazal povýšený úšklebek. Jenže po prvním kroku se mu cosi připletlo mezi kotníky a v pádu uviděl, že mu Sam Dirk podrazil nohy hlavní pušky.

Ještě než dopadl, dostal Lassiter silnou ránu do čela a další do levé tváře. Na zemi se i přes ohromnou bolest v hlavě odkulil stranou a podařilo se mu vyhnout Moranovým okovaným botám.

Omráčený dvěma údery se Lassiter pokoušel vstát, ale Moran ho stihl udeřit do brady, až mu roztrhl kůži.

Lassiterovi po obličeji stékala krev ze tří tržných ran a začínala se mu vsakovat do košile. Sagar, Dirk a Joplin pokřikem Morana, který se znovu rozpráhl a poslal úderem pěsti Lassitera zpátky na zem, povzbuzovali.

„Vstávej, Lassitere,“ vyzval ho Moran rozkročený nad svou obětí.

Lassiter stěží dokázal uhnout stranou a kolem hlavy mu prosvištěla Moranova noha.

Slabost však pouze předstíral, najednou se napůl vztyčil a skočil po Joplinovi, který zvedl svalnaté ruce, aby ho odstrčil. Jenže Lassiter s rychlostí útočícího hada hmatl po Joplinově pásu se zbraní. Joplin se příliš pozdě pokusil namířit na protivníka pušku a Lassiterovi se podařilo udeřit ho pažbou pistole do obličeje. Joplinův nos, který ještě neměl úplně zahojený z poslední bitky, znovu povolil.

Zatímco se Joplin v bolestech svíjel na břehu potoka, Lassiter o krok ustoupil a pevně svíral v ruce jeho pistoli.

„Pohněte se a je po vás,“ varoval Sagara a Dirka. Výzva měla platit i Moranovi, jenže tomu se podařilo ukrýt ve stínech mezi stromy o něco dál po proudu potoka.

Než Lassiter stačil znovu vykřiknout, Moran byl zpátky.

Za ramenem Ellen Stencoeové skoro nebylo vidět, jak se zle šklebí. Ellen očima vytržštěnými strachem Lassitera pozorovala. Tmavé vlasy měla rozpuštěné a přes obličej jí padaly na hnědý cestovní plášť. V ústech měla roubík a ruce zjevně spoutané za zády.

„Moje eso v rukávu,“ prohlásil Moran a nepřestával se bavit. „Jen jsem si s tebou, Lassitere, hrál. Chtěl jsem, aby sis myslel, že můžeš vyhrát, a pak ti zabouchnout dveře před nosem. Teď zahod' tu pistoli, nebo ji...“

Moran nemusel pokračovat, protože Lassiter dobře viděl hlaveň pistole přitisknutou k pravému uchu Ellen Stencoeové.

„Připadalo mi, že staré dobré Lassiterovo štěstí se začíná rozplývat,“ pokračoval Moran. „Takže jsem se dobře připravil.“

Rekl jsem, ať zahodíš tu pistoli!“

Lassiter s tváří celou od krve okamžik zvažoval své šance, že by dokázal trefit jediným výstřelem malý kousek Moranova obličej, který byl vidět za Elleniným ramenem.

Nebo by ho třeba mohl zkusit trefit do nohy dřív, než Moran prožene dívce kulku hlavou.

Uvědomil si však, že prohrál, proto povolil sevření ruky a chystal se pustit zbraň na zem. Právě v tom okamžiku sebou Ellen nečekaně prudce škubla a vytrhla se Moranovi ze sevření. Její věznitel zaklel a pokusil se ji v pádu zachytit, ale to zároveň znamenalo, že na okamžik přestal mířit na Lassitera. V poslední chvíli si to uvědomil a zbraň opět zvedl. Oba výstřely zazněly současně, Moranova pistole však vystřelila jen do vzduchu, zatímco Lassiter mířil na jeho široký hrudník. Když se Moran zapotácel, ozvaly se výkřiky a dusot kopyt.

„Pozor!“ Vzrušený hlas patřil Ellickovi.

Lassiter se už otáčel. Mohl jen doufat, že dostane alespoň jednoho z nepřátel, Sagara. Sam Dirk už byl mimo dosah.

Kulka ze Sagarovy zbraně proletěla Lassiterovi těsně před obličejem a zaryla se do kmene stromu. Když Lassiter pustil kohoutek, odměnou mu byl pohled na Sagara, který se zakloněnou hlavou vyletěl do vzduchu a padl na zem.

Lassiter se chtěl schovat před střelami z Dirkovy pistole, když vtom se ozval výstřel z pušky. Otočil se právě včas, aby viděl, jak se Sam Dirk ohnul v pase a padl k zemi. Sagar bezmocně ležel a sténal.

„Dostal jsem toho vousatýho parchanta!“ křikl Ralph Benson. Byl bez klobouku, držel pušku a postavil se po bok Ellickovi.

Lassiter spěchal k Ellen. „Podejte mi nůž!“ Vzápětí si vzpomněl na úkryt v Joplinově botě, natáhl se k bezvědomému muži a našel lovecký tesák. Přerázl Ellen pouta a vyndal jí roubík z úst.

Zhroutila se mu do náručí a vzlykala. „Moc jsem se bála...“

„Byla jsi odvážná. Nejedvážnější!“

Postrčil plačící dívku směrem k Ralphovi. Ellen se přitiskla ke svému snoubenci, který ji pevně objal. Po chvíli se s obavami podívala na jeho hlubokou ránu na bradě, kterou mu Lassiter způsobil hlavní pušky.

„Co se stalo?“ zeptala se slabým hlasem.

„Upadl jsem, když jsem pospíchal pro koně.“ Benson se podíval na Lassitera.

„Jak jste se sem vlastně dostali?“ chtěl vědět Lassiter, poté co popadl dech.

Benson mu vysvětlil, že když se vrátil do stáje, uvědomil si, že se Lassiter choval při otázkách na Ellen divně.

Raději proto pospíchal do hotelu, kde zjistil, že je Ellen pryč. Vyplašený noční recepční mu prozradil vše ostatní.

Na cestě k ranči narazil na Ellicka s Delaneyem.

„Měl jsem opravdu štěstí, že to dopadlo takhle,“ dodal.

Lassiter se podíval na Ellicka s Delaneyem a prohlásil:

„Jedno je jisté. Přimluvím se za vás u vašich nových šéfů – Rance Borlinga a Alpha Bensona. A samozřejmě u Ellen Stencoeové, která se brzy stane paní Bensonovou.“

Nakonec odepnul Joplinovi z košile šerifskou hvězdu a uložil si ji do kapsy. Poté mohutného muže zvedl na nohy. Joplin sténal bolestí, stejně jako Petey Sagar. Naložili těla Morana a Dirka na hřbet jednoho z koní a zamířili zpátky k Hopevillu.

„Co s námi chceš udělat?“ zahuhlal Joplin, protože měl rozbitý nos.

„Obviním vás z únosu.“

„Já nic neudělal. To Sagar a Dirk.“

„Máš v tom prsty. Jen bych rád věděl, jak se budeš v Rimshaw cítit jako vězeň, a ne jako velitel strážných.“

Joplin se otrásl, ale nic neřekl.

Popravdě řečeno, Lassiterův obličej na tom nebyl o mnoho lépe než Joplinův. Než nasedl na koně, Ellen se bázně dotkla ran, které mu způsobily Moranovy pěsti obalené vlhkými šátky.

„Moran ti udělal hrozné věci,“ zašeptala.

„K tobě se choval ještě hůř.“ Pohládl ji po paži a nechal Bensona, aby jí pomohl do sedla.

Zpátky ve městě Lassiter vzbudil majitele pohřebního ústavu, vzal si od něho Sloanovy klíče a Sagara s Joplinem zamkl v městském vězení. Ellen se vrátila do hotelu, aby dala odpočinout pocuchaným nervům.

Nakonec zamířili k Steenboltovi, aby se postaral o zraněného Sagara.

„Další vaše práce, Lassitere,“ podotkl Steenbolt suše, vzápětí se však zasmál. „Bohudíky jste přežil.“

Když bylo o Sagara postaráno, Steenbolt se pustil do práce na Lassiterově obličej.

Ráno se konala svatba. Oddávajícím byl reverend Scott Lynde. Lassiter a šťastný Rance Borling na ni přišli společně s téměř všemi obyvateli městečka, kteří se ani nevešli do malého kostelíku a mnozí museli zůstat venku.

Když přišla na Lassitera řada, aby políbil nevěstu, Ellen zašeptala. „Nikdy na tebe nezapomenu. A děkuju za všechno, cos pro nás udělal... pro Ralpa i pro mě.“

* * *

Jednoho pozdně podzimního dne přiběhl Rance Borling do domu na ranči U mulí podkovy z ubytovny honáků, v níž bydlel Lassiter.

„Lassiter je pryč!“ křičel smutně.

Když si Ellen jeho slova ověřila, objala ho. „Jednou se vrátí. Uvidíš.“

„Už teď se mi po něm stýská.“

Ellen neodpověděla, když se však chlapec nedíval, otřela si oči a vypravila se oznámit smutnou zprávu manželovi.